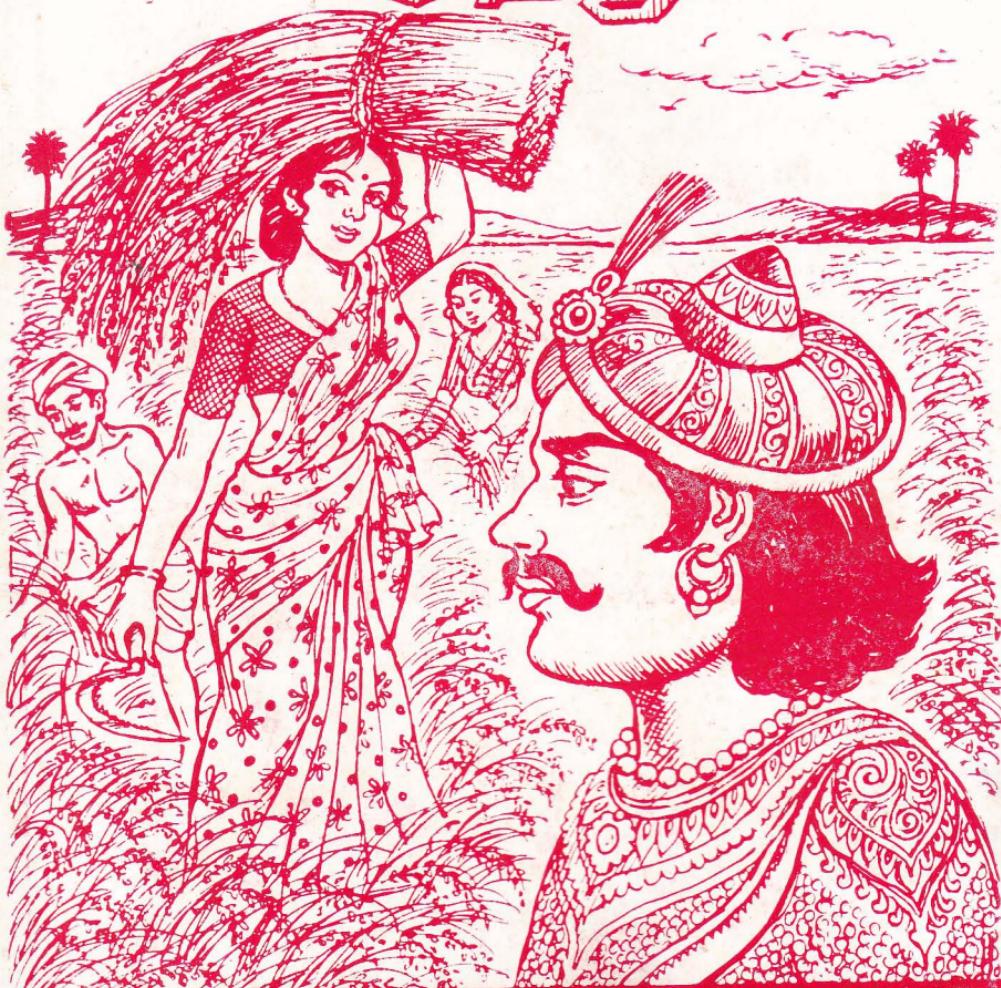

பக்ஸ் பண் மினுத்துவன்

புலவர் ம.பார்வதீநாதசிவம்

சபா...
கூடுமை

9-21-2560

2560

1908-6-1

1908

பசிப்பினீ மருத்துவன்

கவிதைத் தொகுதி

புளவர் டி. பார்வத்யாதசிவம்

வெளியிடுபவர் :

டா. மகாலிங்கசிவங் B. A. (Hons.)

கூடலகம்,

மயிலங்கூடல், இளவாலை.

பசிப்பினி மருத்துவன் : நாற் பெயர்
 புலவர் ய. பார்வதிநாதசிவம் : ஆக்கம்
 2001 மாரிச் : முதற் படிப்பு
 2002 ஏப்ரல் : இரண்டாம் படிப்பு
 ஆசிரியருக்கே : உரைமை
 ரூபா. 100/- : வீட்டை
 ஏழாலை மஹாத்மா அச்சகம் : அச்சப் படிவ
 கந்தர்மட்டம்.

Pasippini Maruththuvan

(A Collection of Poems)

Author : Pulavar M. Parvathigathasivam

First Edition : March 2001

Second Edition ; April 2002

Copy rights: Author

Prieč : Ru. 100/-

*Printers : Earlalai Mahathma Printing Works,
Kandamadam.*

அணிந்துரை

வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் எம். ஏ.
(செய்கள்)

‘உரையாசிரியர்’ என்ற பட்டத்தினை, வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்களிடம் பெற்றவரும் நாவலரின் தலை மாணக்கருள் ஒருவருமான மட்டுவில் க. வேற் பிள்ளை, திருவாதலூர் புராணத்துக்கு எழுதிய உரையினாலும் ‘சமுமண்டல சதகம்’ என்ற பெயரில் உருவாக்கிய பிரபந்தத்தினாலும் ‘தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்’ என்கனும் தம் புகழ் நிறுவியவர்; நாவலர் அவர்களது சிதம்பரம் சௌவப் பிரகாச வித்தியாசாலையின் தலைமை ஆசிரியராய் விளங்கியவர். இவர் தம் மக்களுள்ளே தமது கல்த்துவத்தால் தமிழ்ச் சுவைருர்களின் இதயங்களைக் கொள்ள கொண்டவர் ‘குருகவி’ மகாலிங்கசிவம். தமது ஆற்றலே துணையாய்க்கொண்டு தமிழிலக்கண இலக்கியங்களிலே துளைந்து துளைந்தாடிப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை முதலாம், தமிழ்ப் பேரற்றார்களுக்குத் தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் ‘பால்தினைந்தாட்டும் தாயாய்ப் பருக்கி வளர்த்திட்ட பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. பரீட்சை எடாத பண்டிதரான மகாலிங்கசிவத்துக்கு மைந்தரி, புலவர் ம. பார்வதிநாதவிவம்.

தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தூற் காணப் படும்.

என்பது பொய்யாமொழியாரின் பொன்மொழி. மகாவிங்க
சிவம் அவரிகளின் தகுதிப்பாடுகள் எஞ்சி நிற்கும் எச்சமே
புலவர் பார்வதிநாதசிவம்,

அன்னா மலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பேரறிஞர்களான மு. அருணாசலம்பிள்ளை, தண்டாகணி தேசிகர் (ம. க. வெற்றிப்பிள்ளையீன் மாணாக்கர்) முதலியோரிடம் மரபுவழி

அமைந்த உயர்தமிழ்க் கல்வி பெற்றுப் புலவரான பாரிவதிநாதசிவம், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் நெருங்கிய தொடரிப்பாளே புதிய சிந்தனைகளையும் உள்ளிருத்து இன்று பண்டிதரும் அல்லாதாகும் போற்றிடும் நற்கவிஞராய் வினாக்கிளின்றமை வியப்பிற்குரியதன்று. மகாவிங்கசிவம் வித்திய வித்த, இன்று எவரும் விதந்து போற்றிடும் கடுவூர்ப் பழுத்த நன்மரமானது இயல்பேயாகும்.

புலவர் பாரிவதிநாதசிவம் யாப்பறி புலவர். ஆனால்
காவிகை கற்றுக் கவியாடு தலினும்
பேரிகை கொட்டிப் பிழைத்தல் நன்றே.

என்ற உண்மையையும் அவர் அறியாதவரல்லர். யாப்புக்காய் வெற்றாரவாரச் சொற்களைப் பாட்டு வடிவில் வேலிக்கட்டி விளம்பும் 'கானல்நீர்' நாடிகளின் வரிக்கத்தைக் கண்டு புன்னகை செய்பவர் அவர். கருத்துச் செறிவு, கறிபனை வளம் இலக்கியச் சுவை என்பன பொதுஞ்சு வகையிலே கவிதை படைப்பது, தந்தை வழிப்பெற்ற முதுசொமாய் அவருக்கு அமைந்துள்ளது. இவ்வண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாய் இன்று அவர் வெளியிடும் 'பசிப்பினி மருத்துவன்' என்ற கவிதைத் தொகுதியினைத் தயங்காது காட்டலாம்.

இத் தொகுதியிலே 'பசிப்பினி மருத்துவன்' என்ற குறுங்காவியம், 'காதலும் கருணையும்' என்ற குறுங்காவியம், 'மெய்யின்பம்', வாழ்ச்சதமிழ்', 'தெய்வம் மகிழ்ந்தது' முதலிய தனிப்பாடல்கள் பலவும் அடங்கி யள்ளன.

சங்க நூலாகிய 'புறநானூறு'ம், பின்வந்த இரட்டைக் காப்பியங்களுள் ஒன்றான 'மனிமேகலை'யும் பசி என்னும் கொடும்பினி பற்றிப் பலபடப் பேசுகின்றன. மனிதரைப் பினித்து வருத்தும் பெருங்கொடுமை பசிக்கு உண்டு.

மாணி, குலத், கஸ்வி, வள்ளமை, அறிவுடைமை தானம், தவம், முயற்சி, தாளாண்மை - தேவிற் கசிவந்த சௌல்யியர்மேற் காழுறுதல் பத்தும் பசிவந்திடப் பற்றந்து போய்.

என்று கூழுக்குப் பாடிய ஓனவைப் பிராட்டி தனது பட்டறிவால் உணர்ந்து கூறிய பாட்டு சத்திய வாக்கே என்பதற்கு ஜெயம் இல்லை. இதே பசியினைப் பட்டுணர்ந்தமையாற் போலும் மகாகவி பாரதியும்,

தனிச்சூலாக்கு உணவில்லை எனின்
சகத்தினை அழித்திடுவோம்.
என்று சிற்றம் மிக்கு முழங்கினால்.

உடற் பினியினைப் போக்கிடும் மருத்துவனிலும் உடலைச் சுமந்திடும் உயிர்க்கு வரும் பினியாகிய பசியினைப் போக்கும் மருத்துவன் உயர்ந்தவனே. இப்பசிப்பினி மருத்துவன் பற்றிப் புறநானூற்றிலே (178) வந்துள்ள பாடல் அடிகள் (5 - 12) இவ்விடத்தில் நினைவுகரத் தக்கன.

யோய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேரும்
சிறுநூண் எறும்பின் சிஸ்லோமுக் கேய்ம்பச்
சோற்றுடைக் கையர் வீறுவீறு நியங்கும்
இருங்கினச் சிறாஷர்க் காண்டும் கண்டும்
பசிப்பினி மருத்துவன் இல்லம்
அனித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே.

சிறு குடிக்குத் தலைவளான பண்ணன் என்பவனே இப்பாடலில் வரும் பசிப்பினி மருத்துவன். 'அவனுடைய இல்லம் அண்மையிலோ, சேய்மையிலோ உள்ளது.' என்பது பசிப்பினியாளரின் வினா. வினாவைப்பட்டவனோ சோழ மன்னன். (குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிளி வளவன்) "மழை பெய்தற்கு அறிகுறியாகத் திரள்கின்ற முகில்களைக் கண்டதும், பாதுகாப்புக் கருதித் தமது முட்டைகளோடு திட்டையான இடம் நோக்கி வரிசையாய் நகரி கின்ற எறும்புகள் போல, சோற்றுத் திரள்களை ஏந்தியவன்னை வருகின்ற சிறுவர் கூட்டத்தைக் கண்ட பின்னரும், பசிப்பினி மருத்துவனின் இல்லம் அனித்தோ சேய்த்தோ? என்ற வினவுகின்றீர்களே" என்ற சோழனின் வியப்பு இப்பாடலிலே புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

புலவர் பார்வதிநாதசிவத்தின் மரபுணர்ச்சி பசிப்பினி போக்கிடும் மருத்துவன் மூலம் பசிப் பரிகாரம் உணர்ச்சி பூர்வமாக வெளிப்படுகின்றது. ஆனால்,

உடற்பசி நீக்குவது பேரதுமா? உள்ளப் பினியாகிய கல்லியின்மையும் களையப்பட வேண்டியதன்றோ? என்ற வினாவை எழுப்பி அதற்கு வழிகாணும் செயற்பாட்டினைக் குறுங்காவிய நிகழ்ச்சியாய் அவர் வளர்த்தெடுக்க முற்படுகையிலே, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் வழியினருமாகும் தமது புதுமைப் போக்கினையும் இணங்காட்டி விடுகின்றார்.

..... இந்த வையம்
கொடுக்கின்ற தர்மமே பெரிதாம் என்றே
கூறிடுமே நீங்ந் ஈக்கயோடு
அடுப்போர்க்கே உழைப்பாற்றல் கல்வியூற்றல்
அத்தனையும் வழங்கியே உயரச் செய்வாய்.

என்று, பசிப்பினி மருத்துவன் பண்ணனுக்குக் கூறப்படும் அறிவுரை, சங்ககாலத்துக் களத்துக்கே இட்டுச் சென்றாலும், புதுமைக் கவி பாரதியின்,

'அன்னசத்திரம் ஆயிரம் நாட்டல்'
'ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்'

என்ற முழக்கத்தின் எதிரொலியாகவும் திகழ்ந்து புலவரின் புதுமை வேட்கைக்குக் கட்டியம் கூறுகின்றதெனலாம். 'மலைவாழை அல்லவோ கல்வி? அதை வாயார உண்ணுயாய் நீ என் புதல்வி' எனப் பாரதிதாசன் தனது புதல்விக்குக் கூறிய அறிவுரை புலவரின் குறுங்காவியத்திலே அனைவர்க்கும் பொதுவாக வடிவம் எடுப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதே.

தமிழுக்கு மட்டுமல்ல உலக மொழிகள் யாவிற்குமே காதலும், காதல் தியாகங்களும் அவற்றை உணர்ச்சிபூர்வமாக இலக்கியச் சைவ குற்றாது எடுத்துக் கூறுவதும் புதியனவல்ல. சங்க காலத்து அகத்தினைப் பாடல்களிலும் பின்னால் காவியக் காதல்களிலும் (ஆங்கிலக் காதற் கவிதைகள், நாடகங்களிலும் கூட) துறை தொய்ந்த புலவர்.

பார்வதிநாதசிவம் 'காதலும் கருணையும்' சிறுகாவியத் தைப் படைத்தலின்த்தமை வியப்பிற்கு உரியதன்று. தன்னாற் காதலிக்கப்பட்டவள் பிற ஒருவனைக் காதலித்துத் தன்னைச் சுகோதரணாக ஏற்றிட அதனால் விளைந்த சோகத்தில் வாழ்நாள்களை வேதனையோடும் விரக்கி யோடும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் தலைவன், அந்த உடன் பிறவாச் சுகோதரிக்காய் - அவள் மணவாழ்வில் மகிழ்வுடன் குலவுதற்காய் - அவள் இழந்த கண்களுக்குப் பதிலாய்த் தன் கண்களைக் கொடுத்திட முன்வரும் தியாகக் கதையாக அற்புதப் புனைவாக (Romantic)க் 'காதலும் கருணையும்' புனையப்பட்டுள்ளது. கதையிற் புதுமை இல்லவெயனினும் சொல்லும் முறையும், கற்பனை வளமும், வருணானைத் திறமும் படிப்போர் உள்ளத்தில் இன்பத்தை ஊட்டத் தவறவில்லை.

தன் னால் காதலிக்கப்பட்டவனின் சேர்க்கையைக் காணாது தலித்திடும் உள்ள நிலையினைப் பின்வரும் பாடவின் உவமை அழகுறப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

நெய்யில்லாக் காரணத்தால் நேரம் ஒருவிதமாய்க் கெய்ய சிறுவினக்குச் சீரழிந்தே மங்குதல்போல் நங்கையே நின்சேரிக்கை நான்காணாக் காரணத்தால் இங்கென் சிறுவாழ்வும் என்தெல்லாம் தேய்வதினை...

தமிழினைச் சுவைத்துச் சுவைத்துக் கணிந்திட்ட நிலையின்னான் தலைவன் அந்தத் தமிழின் இனபம் அனைத்தையும் காதலித்தவளின் கயல்விழித் துடிப்பிலே காண்பதும், அவளின் காதலுள்ளம் வேறொருவன் சொந்தம் என்று அறிந்ததும்,

இன்னும் என் ஆவி நிலையினிற் கிளநாள்
இருக்குமோ இல்லவோ அறியேன்
மன்னுவஸ் வினையாஸ் உலகிஸ்யாஸ் இருப்பின்
வருகுவேன் இனினாக் கென்றும்
துன்பமும் நோயும் அன்றிலே தேந்தத்
துணையுமே உலகினிஸ் உண்டோ?

என்று கையறு நிலையில் கருத்தழிவதும் முதலாம் இடங்கள் மிகுந்த சுவை பயப்பன். அவற்றைச் சுவைஞர் படித்துத்தான் உணர்தல் வேண்டும்.

புலவரின் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களாய் அமைந்த தனிப் பாடல்களில் அவரின் மானிடம் ஆக்கா எங்கே மேலேழுந்து அவர் காணும் காட்சிகளோடு எங்களையும் இணைத்து, உருவும் பொங்கவும் உணரவும் வைக்கும் இடங்களும் பலவாகும்.

‘கஞ்சமலர் முகத்தாலே காதலினை
நிதம்வளர்க்கும் துணைவி ! அந்தப்
பஞ்சஸனையை எடுத்துவிடு பாயோன்றே
போதுமினிப் பாரில் நாளும்
துஞ்சுவதே அதனில்தான் ஏனென்றா
கேட்கின்றாய் துயரால் வாடும்
பஞ்சசயர்கள் தெருவினிலே படுக்கின்றார்
நமக்கு மட்டும் பகட்டும் வாழ்வா ?’

என்பது போன்ற கேள்விகள், அகதிகளால் நிரம்பிவரும் எமது ஈழமணித் திருநாட்டில் இதயம் உள்ளவரைக் குத்திக் குதறிச் சித்திரவதை செய்யத் தவறமாட்டா.

பரம்பரையாக வந்த கலித்துவமும் கருத்துவமும் வந்த உணர்வு நலமும் சங்கமிக்கும் கலித்தகளைப் படைத்திடும் புலவர் மகாவினிக்கிவம் பார்வதிநாதசிவம் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்களையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கக் கிடைத்த வாய்ப்பை எண்ணி மிகவும் மகிழ்ச்சிகளேன்.

வாழ்க அவர் தமிழ்ப் புலமை

முன்னுரை

பசிப்பினி மருத்துவன் என்ற இளை தொடரைப் புராணாற்றிற் பார்த்த போது அதன் அழகும் பொருள் நயமும் கண்டு சந்தோஷப்பட்டுடேன். அந்தத் தொடர் வரும் புராணாற்றிறப் பாடலைப் பாடியவர் புலவர் அல்லர் சோழப் பேரரசர் என்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டுடேன்.

அரசன் புலவனாகவும் இருக்கும் காலத்தைத் தமிழில் பொற்காலம் என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுவது மிகவும் பொருத்தமான ஒன்றே.

வள்ளல்களைப் புலவர்கள் பாடுவது மரபு. வள்ளலை ஒரு பேரரசன் பாடுவது புதுமை.

இந்தப் புதுமையை நிகழ்த்திய சோழ மன்னன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவனவனும் அவனாற் பாடப் பெற்ற பெருவள்ளல் பண்ணனும் என்னைக் கவர்ந்தனர்.

புழ் கல்வியால் வரும் ; வீரத்தால் வரும் ; சுதலாலும் பிறவற்றாலும் வரும் - எனினும் ஈதலால் வரும் புகழை - பசிப்பினி நீக்கும் புகழை - திருவள்ளுவர் ‘�தல் இசைபட வாழ்தல்’ என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

பண்ணவின் ஈதலால் இசைபட வாழ்ந்த வாழ்வைக் குறுக் காவியமாக எழுத வேண்டும் என்ற ஆவல் என்மனத்தில் எழுந்தது. அதன் விளைவே பசிப்பினி மருத்துவன் குறுக்காவியம். இது சஞ்சிவி வாழ்மலரில் தொடர்ந்து சில வாரங்கள் வெளிவந்தது. குறுக்காவியத்தை வரசகர்கள் பலரும் பாராட்டினர். சிலர் பாராட்டிக் கடிதமும் எழுதினர். அவர்கள் தந்த ஊக்கம் பசிப்பினி மருத்துவன் குறுக்காவியத்தை நூலாக வெளியிடத் தாண்டியது.

குறுக்காவியத்துடன் வேறு சில கலித்தகளையும் சேர்த்து வெளியிட்டால் பொருத்தமாக இருக்குமென நினைத்தேன்.

நாலாக வந்த காதலும் கருணையும், இரண்டு வரம் வேண்டும் குறுங்காவியயிங்களையும் வேறு சில தனிக் கவிதைகளையும் சேர்த்துப் பசிப்பினி மருத்துவன் கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளேன்.

குறுங்காவியத்தைச் சஞ்சிவி வாரமலரில் தொடர்ந்து வெளியிட்ட பத்திரிகைத் துறை வல்லுநரும் பண்பாளரும் ஆகிய உதயன் சஞ்சிவி பிரதம ஆசிரியர் திரு. ம. வ. காணமயில் நாதன் அவர்களுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இலக்கணப் புலமை - இலக்கியப் புலமை - சிறு க டை ஆற்றல் - நாடகத் திறமை எனப் பலவும் நிறைந்த முது பெரும் அறிஞர் க. சொக்கலிங்கம் எம். ஓ. அவர்கள் ஆணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்கள். தமிழ்ப்பணி - கற்பித்தற பணி என்று ஓயாது பணிபுரியும் அந்தப் பெருமகனுக்கு எனது நன்றிகள்.

ஒரு மாத காலத்துக்குள் பசிப்பினி மருத்துவன் நாலை அசிச்டீடு உதவிய ஏழாலை மஹாத்மா அச்சக உரிமையாளர் திரு. ந. தெய்வேந்திரன் அவர்களுக்கும் அங்கு சுறுசுறுப்பாகப் பணிபுரியும் அனிபர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

அட்டைப் படத்தை அழகுற வரைந்து உதவிய ஓவியக் கலைஞர் சபா அவர்கள் என்றும் என் அஜிபுக்குரியவரி. அவருக்கு எனது நன்றி.

புலவர் ம. பார்வதிநாதசிவம்

காலனி உள்ளே !

எண்

பக்கம்

குறுங்காவியம்

1. பசிப்பினி மருத்துவன்	1 — 17

பல்வகை மலர்கள்

2. மேய்யின்பம்	19 — 20
3. வாழ்ச தமிழ்	21 — 22
4. வருக புத்தாண்டே	23
5. தெய்வம் மகிழ்ந்தது	24 — 25
6. உழைப்பும் பொருளும்	26 — 27
7. அழர்வ வைத்தியர்	28 — 29
8. வாடகை வீட்டு வாழ்வு	30 — 31
9. சூளிர்	31
10. மதுவினில் ஒருவர்	32
11. இல்லக விளக்கு	33
12. கவிஞரும் துறவியும்	34 — 35
13. கொழும்பு நகரில் சிறுபொழுது	36 — 37

காதல் மலர்கள்

14. வாரசரோ அன்பர்	41 — 42
15. காதல் நெஞ்சைக் கவர்ந்த காட்சிகள்	43
16. கணவு நனவாமோ ?	44
17. தலைவன் தலைவி	45 — 46
18. நாணமே தடை	47 — 48
19. குறும்பாய் நகைத்தான் அவன் வாழி	49
20. பந்தாடும் பாவை	50 — 51
21. நீராடல்	52
22. தேன் சிந்தும் செம்மலர்கள்	53
23. காதலை அங்குக் கண்டேன்	54 — 58

குறுங்காவியம்

24. காதலும் கருணையும்	59 — 75
25. இரண்டு வரம் வேண்டும்	76 — 109

பசிப்பிணி மருத்துவன்

(கறுங்காவியம்)

தீங்கனியைப் புவித்தலத்தோர் உண்ண நல்கும்
சிறப்புடைய பழமரத்தின் செயலைப் போற்றி
ஆங்கவந்தின் மேனியிலே ஞாயி ரெண்பான்
அன்புடனே பொன்னாடை போர்த்துங்காலை!
பூங்கொடிகள் விழிமலர்ந்தே இதனைக் கண்டு
புவித்தலத்தே மிகமகிழ்ச்சி கொள்ளும்காலை!
தீங்குயிலும் பிறபுள்ளும் இசைச் செல்வத்தின்
சிறப்பதனைக் கூறுகின்ற இனிய காலை!

அவ்வினிய காலையிலே பண்ணன் என்னும்
அருஞடையோன் அறிவுடையோன் ஈகை வல்லோன்
செவ்வியதாம் சிறந்ததுவாம் குதிரை ஏறிச்
செல்கின்றான் வீதியிலே! வீதியோரம்
இவ்வுலகின் அழகெல்லாம் மலர்களாக
இலங்குவதைக் கண்டே நல்லின்பம் கொண்டான்!
எவ்வெவர்க்கும் நன்மையே ஆற்றும் மேலோன்!
ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை நுகரும் நல்லோன்!

ஆண்டவனைக் கண்ணாரக் கண்டு விட்ட
அடியவர்தம் முகம் போல மலரும் பூவும்
வேண்டியவன் வரக்கண்ட காதற் பெண்ணின்
மிக அழகுமுகம் போல மலரும் பூவும்
தூண்டுமொரு பசியுடைய சேங்க்குச் சோற்றை
ஊட்டுகின்ற தாய்முகம் போல் மலரும் பூவும்
ஆண்டுவரும் வழியெல்லாம் மலரக் கண்டான்
அன்பார்ந்த பண்ணை உளம் மலரலானான்!

கண்ணுக்கு விருந்தளிக்கும்; வண்டு வந்தால் கருத்துடனே தேனளிக்கும்; அழகு வாய்ந்த பெண்ணுக்குக் கூந்தவிலே அழகு சேர்க்கும்; பெரும் பொருளாம் இறைவனாட்தானும் சேரும் மண்ணுக்குள் படைப்புகளில் மலரைப் போல வாய்ப்புடைய பிறவிகளும் உண்டோ? என்றே எண்ணிக் கொண்டே பண்ணன் செல்லானான் இதயமெல்லாம் அன்பொன்றே விளங்கும் பண்பன்

நாட்டுக்குத் தோள் கொடுத்தான்! வறியோர் தங்கள் நலிவுக்குக் கரம்கொடுத்தான்! புலவர் பாடும் பாட்டுக்குப் புகழ் கொடுத்தான்! திக்கற்றோர்க்குப் பரந்த பெரும் நிழலானான்! முவேந்தர் தம் ஆட்சிக்கும் இல்லாத பெயரைப் பெற்றான்! அறம் தெரிந்தான் எனஉலகாற் போற்றப் பெற்றான் ஏட்டுக்குப் பொருளானான்! எனினும் மற்றோர் எல்லோர்க்கும் பணிகின்ற பண்பு பெற்றான்!

இல்லை எனும் சொல்லறியாள்

இல்லையென்றோர்க் கில்லையென்னா தீயும் வள்ளல் இதயமெலாம் கருணைமழை பொழியும் வள்ளல் அல்லலுற்றோர்க் கென்றென்றும் உதவும் வள்ளல் அன்புபொதி இன்சொல்லே வழங்கும் வள்ளல் தொல்லுலக அறநூல்கள் சொல்வதான் தூநெறியில் என்றென்றும் விலகா வள்ளல் மூல்லையூர் என்கின்ற கிராமத் தோரை முழுவிகுப்பால் பார்ப்பதற்குச் சொல்லுகின்றான்!

பண்ணவள்ளல் வருகின்றான் என்ற செய்தி பாகாகத் தேனாக இனித்ததாலே தின்னியராம் மூல்லையூர் மக்கள் எல்லாம் திரண்டார்கள்! வள்ளலினை வரவேந்றார்கள் 'கண்ணனையீர் உமைக்காண இன்று வந்தேன் காலமெல்லாம் உழைக்கும் உழை வாழ்த்துகின்றேன் இன்னுமுங்கள் சிற்றூரின் உயர்வுக்காக என்னபணி யான்செய்ய வேண்டும்' என்றான்!

'வள்ளலே நாம்வாழ நிலத்தை ஈந்தீர் வளமாக்கி வயலாக்க நிதியும் ஈந்தீர்! கொள்ளரிய ஏர், எருதும் விதைக்கும் நெல்லும் கொடுத்துதவி புரிந்திட்டீர்! இன்று நாமும் பிக்ளைகளும் குறையேதும் இல்லாராகிப் பசிப்பினியில் விடுபட்டே. வாழுகின்றோம்! வள்ளலே இதுபோதும்' என்றார் மக்கள் மனமகிழ்ந்து பண்ணனவன் சொல்லுகின்றான்

'என்னருமை மக்களே! பசியை வெல்ல எல்லோரும் உழைத்தீர்கள் மகிழ்ச்சி உற்றேன் இன்னுமொரு பசி உண்டே! அதையும் நீங்கள் இக்கணமே வெல்லுதற்கு முயல்தல் வேண்டும் மன்னுயிர்க்குப் புவியினிலே பசி ஒன்றாகும் மானிடர்க்கோ என்றென்றும் பசி இரண்டாம் துள்ளுமுயர் கல்வியினைப் பெறுவோமென்று துடிக்கின்ற அறிவென்னும் பசியதாகும்!

யார்க்கும் வேண்டும் கல்விச் செல்வம்
 பசிப்பினியை வென்றாலும் கல்வி என்னும்
 பகரிய விழிபொர் குருடர் அன்றோ?
 நசிப்பதற்கும் நலிவதற்கும் பஸ்லோர் வாழ்வ
 நைந்திற்றுப் போவதற்கும் கல்வி என்னும்
 இசைப்பொருளை எய்தாமை என்ற ஒன்றே
 இருக்கின்ற காரணம் நீர் அறிதல் வேண்டும்
 திசைதோறும் உடமைதிக்க வேண்டும் என்றால்
 திகழ் கல்விச் செல்வம் நீர் அடைதல் வேண்டும்

‘ஏடென்றால் என்னென்றும் அறியா வண்ணம்
 எம் பெற்றோர் வாழ்ந்திட்டார்! என்றே நீங்கள்
 கேடொன்றும் மற்றவரைக் கூறல் வேண்டாம்!
 கிளக்கரிய கல்வியினைக் கற்பதற்கே
 நாடென்றும் வயதென்றும் தடைகள் இல்லை
 நல்லார்வம் ஒன்றிருந்தால் எளிதாம் யார்க்கும்
 பிடெய்த வேண்டுமெனில் இன்றே நீங்கள்
 கற்றிடுவீர்! பின்னைகட்டும் அதுவே வேண்டும்.

உயர்ந்த மொழி நம் தமிழே.

உலகிலுள்ள பலவாய மொழிகளுள்ளும்
 உயர்ந்த மொழி நம்தமிழே! அதைக் கற்காமல்
 நலமிழந்து வாழ்வதுவோ? இதனைப் பற்றி
 நன்கேநீர் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டோ?
 பலகலையும் நம் சொந்தம் உலகம் காணாப்
 பண்பாடும் நம் சொந்தம் சுவைகுன்றாத
 இலகுபல நால் சொந்தம்! இதனை யெல்லாம்
 இனியேனும் நீர்எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும்.

அறமிதென்றும் மறமிதென்றும் எடுத்துக் கூறும்
 அற்புதநால் திருக்குறளும் நமக்குச் சொந்தம்!
 உறுவிதியின் ஆற்றலினை விளக்கிக் கூறும்
 உயர் நூலாம் சிலம்பும்தான் நமக்குச் சொந்தம்!
 திறமை தரும் போர் நூல்கள் நமக்குச் சொந்தம்
 தித்திக்கும் காதல்நூல் நமக்குச் சொந்தம்!
 பெறலரிய இலக்கியமாம் செல்வம் பெற்றும்
 பின்னிவற்றைக் கற்றிலமேல் பிறவி ஏனோ?

அருவிலுளி தரும் இன்பம்! மழலை இன்பம்!
 அன்பான காதலியின் இதழின் இன்பம்!
 பெருவளம் செய் நல்லாற்றில் நீந்தும் இன்பம்
 பேரெழில்கொள் சோலையிலே உலவும் இன்பம்!
 தருவெல்லாம் தருகின்ற கனியின் இன்பம்
 தக்காவைப் பொருளெல்லாம் நல்கும் இன்பம்
 பொருவில் தமிழ் இன்பத்தின் பின்னே என்ற
 புதுமையினை அறியாது வாழ்தல் நன்றோ?

நாளைமுதல் தமிழ்கற்ற புலவர் தம்மை
 நன்கிங்கே அனுப்பிடுவேன் அவர்பால் நீங்கள்
 வேளைதொறும் கற்றிடுங்கள் கருப்பஞ்சாற்றின்
 மிகுசுவையை அறிந்திடுங்கள்! என்றும் சொன்னான்
 “ஏழைகள்பால் அன்புவைத்த பெரியோய் நீதான்
 சுதலினால் வள்ளஸ்ஸும் சிறப்புப் பெற்றாய்
 நாளை கல்வி நமக்களிக்கும் காரணத்தால்
 நமக்கெல்லாம் நீ இறைவன்தாறும் ஆவாய்”

என்றுரைத்தார் மக்களில்லாம் இதனைக் கேட்டே
இன்புற்ற பண்ணவன் தன் வீட்டுக்குச்
சென்றிட்டான்! அப்போது மதியவேளை
திரண்டிருந்தார் ஏழையர்கள் அவன்தன் வீட்டில்
“நற்பன்பு மக்களே! பசியை நிக்க
நாடி என்பால் வந்தீர்கள் உவகை உற்றேன்”
என்றுரைத்தான் குரல்கேட்ட ஏவலாளர்
ஏழையரை உணவளிக்க இருந்தினார்கள்.

ஈத்துவக்கும் இன்பம்

முதியோர்கள் பலர் இருந்தார்! உழைத்தல் ஆற்ற
முடியாதோர் பலர் இருந்தார்! முன்வரத
புதியோரும் அங்கிருந்தார்! சுற்றத்தோரால்
புறக்கணிக்கப்பட்டோரும் அங்கிருந்தார்!
இதயமெலாம் ஆண்டவனை இருந்தும் பண்ணன்
விவர் நடுவே நின்றிட்டான்! ஏவலாளர்
அதுபோதில் எல்லோர்க்கும் உணவிட்டார்கள்
அன்பாகப் பண்ணன் ‘உண்ணும்! உண்ணும்’ என்றான்

வயிறார உண்ட தீளம் சிறுவர் தாழும்
மற்றுளரும் பசிக்களைதான் தீர்ந்ததாலே
உயிராக விளங்குகின்ற பண்ணனுக்கே
உரையாலும் குறிப்பாலும் நன்றி காட்டி
நயமாக மிகுதிக் சோற்றினை உருட்டி
நல்லொழுங்கிற சென்றார்கள் இந்தக் காட்சி
அயராத எறும்பு மழை வருதல் எண்ணி
அதன் முட்டை கொண்டு செலை போன்றதாலோ.

இரவென்று வந்தாலும் பகல் வந்தாலும்
எப்போதும் சோறளிக்கும் பண்ணன் வீட்டில்
பெருவெள்ளம் வருவது போல் பசித்தோர் கூட்டம்
பெருகிக் கொண்டே இருக்கும்! பழுத்ததான்
மரமொன்றிற் பறவையின ஆரவாரம்
மண்ணிடையே கேட்பது போல் ஒவிதான் கேட்கும்!
உரமுடையான் பண்ணன்போல் பலர் இருந்தால்
ஒடி ஒளித்திடப் பசிதான் இடம் தேடாதோ?

வற்றா ஆற்றினைக் கடந்தும் வளர் மரங்கள்
வகையாய் ஓங்கிய காட்டினைக் கடந்தும்
கற்றோரும் வியக்கின்ற புலமை வாய்ந்த
கவி ஒருவன் வந்திட்டான் “ பண்ணனே நீ
அற்றோர்க்கே உதவுகின்ற வள்ளல் தமிழுள்
அதிசயக்கத்தக்கவன் காண் அதனால் அன்றோ
சற்றேனும் பிறரை வியவாத சோழன்
தமிழ்க்கவியால் நின்புகழைப் பாடினானே!”

என்றந்தப் புலவனுரை செய்த போதில்
இனியகுணப்பண்ணனுமே அவனை நோக்கி
“நன்றுங்கள் போற்றுதல்கள் சோழன் கிளி
நயமாக வள்ளல் எனப்புகழ்ந்தான் என்னை
கொன்றொழிக்கும் பசிபோக்கும் காரணத்தால்
பசிப்பினிக்கு மருத்துவன் நான் என்றும் சொன்னான்
என்றும் நான் மருத்துவன்தான் முல்லையூரில்
இருப்போரின் கல்வி இன்மை என்னும் நோயும்

தீக்கவளத்துணிந்திட்டேன் இதற்கு நும்போல்
நிறைகுடங்கள் உதவிடுதல் வேண்டும்” என்றாள்!
வாக்கதனைக் கேட்டதுமே புலவர் சொன்னார்
“வள்ளலே! பண்ணனோ! உன்னுள்ளத்தின்
நோக்கமதை நானாறிந்தேன் ஓரிடத்தில்
நிலைத்திருந்து கற்பிக்க நேரங்காணேன்!
வாழ்க்கையெல்லாம் பெருங்குடும்பம் தன்னைத்தாங்கும்
பொறுப்புடையேன் இங்கிருக்க வழிதான் உண்டோ?

முரசுறங்கும் கட்டிலிலே உறங்கிவிட்ட
முத்துறங்கும் கவிவல்லோன் மோசிகீரன்
பெருமையை நீ கேட்டிருப்பாய்! திண்டோள் வாய்ந்த
பெருமன்னன் இரும்பொறைதான் அவனுக்கன்று
அருமையுறச் சாமரை வீசினனோ அன்றோ?
அப்பெரிய புகழ்மோசி கீரனாரின்
பெருங்குடியில் ஒரு பெண்ணாள் தமிழ்நாடெங்கும்
கல்விக்குப் பெருந்தொண்டு செய்கின்றாளால்!

அருள்விழியின் தியாகம்

தாமரைபோல் எழில்முகத்தாள் விழிகள் என்றே
தன் கயத்துக்குவளைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டாள்
பாமலர் இடமாகும் மேனிபெற்றாள்!
பாலோடு தேன் கலந்த வார்த்தை பெற்றாள்!
பூமலரும் நகை பெற்றாள் கூந்தலாகப்
புவித்தலத்தே கார்முகிலைப் பெற்றுக்கொண்டாள்!
பூமித்தரும் எழில் பெற்றாள் எனினும் நாடிப்
புவித்தலத்தே துறவுநெறி வாழ்வு பெற்றாள்!

இளமைதரும் பொலிவல்லாம் சிறக்கப்பெற்றாள்!
இடைபெற்றாள்! கொடியானாள்! அங்கம் எல்லாம்
வளமிகுந்த பொழிலானாள்! காண்போர் நெஞ்சை
வாட்டுகின்ற தோற்றத்தாள்! ஆனபோதும்
இளமையிலே துறவு பெற்றாள்! ஏனோ என்றால்
இவ்வுலகிற் கல்வி இலாட் வாடுகின்ற
நிலைநீகிகிக் கொள்வதற்கே! என்றும் சொன்னாள்
அருள்விழியே எனும் பெயரைக் கொண்டாள் பாவை!

இவ்வுலகை வெறுத்ததனால் துறவி ஆனோர்
இருக்கின்றார் மிகப்பலபேர் இவனோ மற்றும்
இவ்வுலகை விரும்பியதால் துறவி ஆனாள்!
எண்ணுங்கால் இதுமிகவும் வியப்பே அன்றோ?
இவ்வுலகோர் கல்விபெற வேண்டும் என்றும்
இவ்வுலகோர் தமிழ்கற்க வேண்டும் என்றும்
இவ்வுலகில் நல்லொழுக்கம் வேண்டும் என்றும்
இனியபணி புரிவதற்குத் துறவி ஆனாள்!

“பண்ணனிது கேட்டதுமே மகிழ்ச்சி எங்கிப்
பாவையினை உடனமைத்து வருதல் வேண்டும்
எண்ணரிய கல்வியெனும் செல்வம் தன்னை
ஒச்செல்வி மூல்லையூரார்க்கு நல்கித்
விண்ணியதன் துறவினையும் காத்திடட்டும்
நிகழ்ச்சமை வளர்ச்சியையும் பார்த்திடட்டும்
பெண்ணவளின் வருகையினால் மூல்லையூரார்
பெருங்கல்வி உடையவராய் விளங்கக் காண்போம்!

பொறிஜிந்தை இளவயதில் வென்றாள் என்றால்
போற்று தமிழ்ப்பணியினிலே நின்றாள் என்றால்
அறிவென்ற செல்வத்தை வழங்கும் ஆற்றல்
அவருக்கே மிகப் பொருத்தம் ஆகும் அன்றே?
செறிவுடைய நல்லறிஞு! சென்றிப்போதே
சேயிமூடிய அழைத்துவந்தே எனது மக்கள்
அறிவுபெற வழிசெய்க துறவு கொண்ட
அருள் விழியின் தமிழ்த்தொண்டு நமக்குத் தேவை”

பண்ணன் இவ்வாறுரைத்திடலும் புலவர் தாழும்
பாரிடையே மிகமகிழ்ச்சி கொண்டாராகி
எண்ணுங்கால் நின்போன்ற வள்ளும் யாரும்
இருப்பதாய் என்றனுக்கே தெரியவில்லை
உண்ணுதற்குச் சோறனிப்பாய் சோம்பிடாதே
உழைப்பதற்கு நிலம் கொடுப்பாய் அதும் அல்லாமல்
கண்ணனைய கல்வியனைக் கற்பதற்கும்
கருத்துடனே வசதியல்லாம் செய்து வைப்பாய்!

உழைப்பை உணர்த்தி உயரச் செய்வாய்
எடுப்பான தோற்றத்தோய்! ஈகைதன்னால்
இன்சொல்லால் யாவறையும் கவர்ந்தநல்ல
குடிப்பிறந்த சிறப்புடையாய்! பண்ணனென்னும்
குணக்குன்றே என்றுமதான் இந்தவையம்
கொடுக்கின்ற தர்மமமே பெரிதாய் என்றே
கூறிடுமே! நீ அந்த ஈகையோடு
அடுப்போர்க்கே உழைப்பாற்றல் கல்வி ஆற்றல்
அத்தனையும் வழங்கியே உயரச் செய்வாய்!

என்றந்தப் புலவனிடரைசெய்தே சென்றான்
சிலநாள்கள் ஏகியபின் உள்ளாம் எல்லாம்
நன்றிருக்கும் அருள்விழியாள் பண்ணன் வீடு
நண்ணினாள் நல்வரவேற்பவட்குச் செய்தே
“என்று மெழில் வீசுகின்ற முஸ்லையூர்க்கே
ஏந்திமூடே நின்தொண்டு வேண்டு” மென்றான்
“நன்றிந்தப் பணிபுரிவேன்” என்றே பின்னும்
நல்லுள்ளுக்கேர் அருள்விழியாள் கூறலானாள்!

“போரென்னப் பொலிகின்ற தோள்கள்பெற்றும்
புகழ்த்துப்பேற விளைக்கின்ற வாழ்வு பெற்றும்
பாரெங்கும் நமிழ்மொழியைப் பறப்புகின்ற
பணியினிலே கூறரிய சிறப்புப் பெற்றும்
நேரின் நில விளங்குகின்ற பண்ணனே! நின்
நேர்மைக்கு வணக்கங்கள்! தமிழர் தங்கள்
பேரிருளை நீக்கியே ஒளிசேர்க்கின்ற
பெருஞ்சுடறே! நீ வாழ்க! நீடுவாழ்க!

இமுக்கத்தால் நற்குணத்தால் உயர்ந்தாய் என்றும்
உயர்தமிழைத் தெய்வமாய்த் தொழுவாய் என்றும்
பழுத்த தமிழ்ப் புலமையினால் சிறந்தாய் என்றும்
பழுதில் தமிழ்நலம் காக்கப் பிறந்தாய் என்றும்
வழுத்துகின்றார் புலவர் எல்லாம் நீ செய்கின்ற
வளமான பணிசிறக்க வாழ்த்துகின்றேன்!
இமுக்கறியா நெறியினிலே மக்கள் வாழ
இயன்றபணி ஆற்றிடுவேன்” என்றும் சொன்னாள்!

“தமிழ்மொழியின் பெருமையினை உலகத் தோர்கள் தாமறியத் தொண்டில்லாம் ஆற்றுகின்ற அமிழ்தனைய குணக்குள்ளே! நின்றன் தொண்டால் அருந்தமிழின் கலாசாரம் தூயமை எல்லாம் இமயமதில் இட்டதொரு தீபமாக எல்லோர்க்கும் ஒளிநல்கக் கானுகின்றோம்! தமிழ்நிந்த வங்ளல்களுள் பெரியோன் ஆகும் தகுதியெல்லாம் நின்சொத்தே” என்றும் சொன்னாள்

‘துறவியே தங்களது வருகை நன்று! தூய எங்கள் முஸ்லையூர் மக்கள் எல்லாம் நிறைவாய கல்வி நலம் வாய்க்கப் பெற்றும் நிலையான பண்பெல்லாம் வாழ்விற் பெற்றும் அறிவாலும் குணத்தாலும் அன்பினாலும் அவனியிலே சிறந்திட்டார் என்றதான் செறிவான வார்த்தையினை நான்கேட்டற்குச் செவ்விய தொண்டினை வேண்டுகின்றேன்’ என்றான்

இளந்துறவி இவ்வாறு பண்ணன் கூற இனிதுவந்தே முஸ்லையூர் தன்னைச் சேர்ந்தாள்! வளமிகுந்த குடிசைஞ்சறை அமைத்தே அங்கு அருள் விழிதான் வசிப்பதற்கு வசதி செய்தார். உளம் நிறைந்த மனத்தினராய் இருந்த அந்த ஊரவெல்லோரையுமே அழைத்தே ஓர்நாள் பழம்களியும் இன்குரலில் அவரை நோக்கிப் பகர்ந்திட்டாள் துறவி அருள் விழியாள்தானே!

பெண் கல்வி அவசியம் ‘பண்ணன்னும் பெருவள்ளல் கல்விநல்கப் பண்புடனே எனை உம்பால் அனுப்பி வைத்தாள்! கண்ணனைய கல்வியைநீர் பெறுதல் வேண்டும்! கற்பதெல்லாம் ஏன் எனவும் அறிதல் வேண்டும்! எண்ணரிய நூல் கற்றும் கற்ற கல்வி இணையவில்லைவாழ்வில் என்றாற் பயனும் உண்டோ? பெண்களும் தாள் ஆண்களும் தாள் கற்றல் வேண்டும் பேசுமுயர் கல்விவழி நிற்றல் வேண்டும்!

கற்றதனால் ஆயபயன் இறைவன் பாதம் காலமெல்லாம் தொழுதிடுதல்! தொழும் போதேநாம் மற்றிறைவன் நோக்கத்தை அறிதல் வேண்டும் மளதார் அவன் நெறியில் வாழ்தல் வேண்டும்! பற்றதனால் பிறகுயிரை நோக்க வேண்டும்! பாரிலவை நன்மைபெற உழைத்தல் வேண்டும் குற்றமிலா உயர்வாழ்வு வாழ்தல் வேண்டும் குவலயத்தே அறிவு பெற்றோர் செயல் வேறுள்ளதோ?

கொடாக இருந்திடம் தனைத் திருத்திக் கழனிகளும் சோலைகளும் ஆகும்வண்ணம் நாடாகச் சிறப்பதற்கு நன்மை செய்த நல்லுளத்தோன் பண்ணனே என்றும் பற்றுக் கொடாக இருக்கின்றான் என்ற ஒன்றே குவலயத்தே தனிப் பெருமை உமக்குச் சேர்க்கும் வாடாத மலர் போலக் கிராமம் என்றும் வளமாகத் திகழுவங்கள் உழைப்பே வேண்டும்.

நாடாக இருந்தாலும் நலங்கள் மேவாக் காடாக இருந்தாலும் உயர்ந்த தான் மேடாக இருந்தாலும் பள்ளமாக மேதினியில் இருந்தாலும் உயர்வே எல்லாம் பிடான் ஆடவரால் என்றே அவ்வை பாடியதைப் பெருமையுடன் மனத்திற் கொள்வீர் ஏடேயும் பண்பெல்லாம் சிறக்கும் வண்ணம் இவ்வுலகில் இனிதாக வாழ்ந்தும் கொள்வீர்”.

என்றெல்லாம் பலமொழிகள் கூறிப்பின்னர் ஏற்ற தொரு நாளினிலே அவர்க்குக் கல்வி என்ற தொரு பேரமுதைத் துறவி நல்க ஏற்கும் நற்பாத்திரமாய்ச் சிறந்தார் யாரும் குன்றன்ன குணப்பண்ணன் இருநாள் வந்தே குணம் விளங்கும் துறவியே நீவிர் ஆற்றும் நன்றாய் பணிக்கெல்லாம் நன்றி சொன்னேன் நாளை நான் சோழனிடம் செல்ல உள்ளேன்.

சோழன்னைச் சிலநாள்கள் தன்பால்வந்தே தங்கிடவேண்டும் என்ற சேதியோடு ஆள் அனுப்பி யிருக்கின்றான் அதனால் நாளை அவணிடம் நான் செல்கின்றேன் மூல்லை ஊரில் வாழுகின்றோர் கல்விநிலை என்ன என்றே மண்ணிடையே அறிய விழைகின்றேன் என்றான் நாள்எல்லாம் கல்வியினை உவந்தே நல்கும் நல்லாத துறவியும்தான் மகிழ்ந்தே சொல்வாள்.

தங்குதற்கும் இடம் இன்றி ஊர்கள் தோறும் கடும் பசியால் அலைந்தோரை எல்லாம் நீதான் இங்கழைத்துக் காடழித்து நாடேயாக்கி இருக்கும் இடம் முதலாக அனைத்தும் ஈந்தே தங்களதாம் உழைப்பினிலே நன்றாய் வாழும் தன்மான நிலையினிலே அவரை வைத்தாய் இங்கவரை கல்வியிலே உயரச் செய்யும் இனியிதொரு பணியினையும் எனக்குத் தந்தாய்.

தன்னிறைவு பெற்ற மூல்லையூர்

என் பணியால் இன்றவர்கள் கல்விபெற்றார் கல்யியினால் பண்பாடும் இனிதிற் பெற்றார் நன்மை திகழ் சிற்றாருள் மூல்லை ஊரே நன்கு முதலிடத்திருக்கக் கானுக்கின்றேன் பொன்னனயை குணத்தினராய் உழைப்பினாலே புவித் தலத்தே தம்காலில்தாமே நிற்கும் தன்னிறைவும் பெற்றிட்டார் பண்ணனே நீ தரையினிலே பெருவெற்றிகண்டாய்” என்றாள்.

ஊர்மக்கள் திரண்டார்கள் நன்றி என்றே உவப்புடனே கைகூப்பி மேலும் சொன்னார் பார் போற்றும் கல்வி எல்லாம்தன்பாற் கொண்ட பைந்தமிழ்ச் சொல் அருள்விழியார் காலமெல்லாம் சீர்மிகுந்த மூல்லையூர்தன்னில் வாழ்ந்தால் செய்தவத்தை நாம் பெற்றோம் ஆவோம் என்றார் ஊரவரின் வேண்டுகோள் தன்னைக் கேட்டே உவப்புடனே துறவிதான் நின்ற வேளை

துங்கமிகும் மலர்சுமந்தும் துயதான பெருநோக்கைத்தான் சுமந்தும் பலஜனஞ்சுக்கும் பங்கமிலாப் பணிசெய்ய ஒடுகின்ற பேராற்றை நீஷங்கே நிற்பாய் என்றே இங்கெவரும் சொல்வதுண்டோ? ஆற்றின் தேவை எல்லோர்க்கும் உரியதன்றோ? அதே போதத்தான் இங்குதுற வியின் பணியும் பலர்க்கும் தேவை என்பதனை அறிந்திடுவீர்" என்றான் பண்ணன்

"யாதும்னார் யாவருமே கேளிர் என்ற கணியன் பூங்குன்றன் உரை அநிவீர் அன்றோ! ஏதிலராய்த் தமிழ்நாட்டில் பலர்சிற்றுரூரில் இருக்கின்றார் மக்கள்பலர் அவருக்கெல்லாம் நீதித்தரு நற்கல்வி கற்பித் தற்கு நினைக்கின்றேன் விழைகின்றேன் அதனா லேதான் போதவினை விரும்புகின்றேன் வார மொன்றிற் போகுவேன்" என்றேதான் துறவி சொன்னாள்

அருள்விழியின் மொழிகேட்ட பண்ணன் தானும் அருள்விழியின் பணிக்கெல்லாம் நன்றி கூறிப் பொருள்விரும்பா யானாலும் முல்லை ஊரார் புவியிடைத்தம் நன்றியினைக் காட்டற் கென்று தருநிதியைப் பெற்றிடுவாய் என்றும் சொல்லித் தன்கையால் நிதிகொடுத்தே ஊர்க்குச் சென்றான் அருள் விழியாள் ஒருவாாம் முல்லை ஊரில் அன்பமைந்த மக்களுடன் வாழ லானாள்.

ஆசிரியத் தொழிலினர்க்கு மிச்சமெல்லாம் ஆயிரம் மாணவர் நமக்குச் சொந்த மென்ற பேசுமொரு புகழினொடுமனத்தின் கண்ணே பெருகுமொரு நிம்மதிதான் என்ற உண்மை தேசுநிறை அருள் விழியாள் செயலிற்காட்டிச் சென்றிட்டாள் இன்னும்தான் கல்வி காணார் தேசுமெங்கும் இருக்கின்றார் அவர்க்குக் கல்வி சொகத்தினிலே வேண்டுமென்றே செல்லலானாள்

முல்லையூர் கல்வியினால் உழைப்பா லேமுன் மாதிரியாய் மற்றுள்ள சிற்றூர்க்கெல்லாம் நல்லொளியைப் பறப்பியது பண்ணனார்க்கும் நல்லுள்ளத் துறவிக்கும் முல்லை ஊரால் சொல்லரிய புகழ்வளர வள்ளல் எல்லாம் தேடிவந்து முல்லையூர் வளத்தைப் பார்த்தார் இல்லையெனும் சொல்லன்றி முல்லை ஊரில் இல்லாத பொருள் இல்லை என்றே கண்டார்.

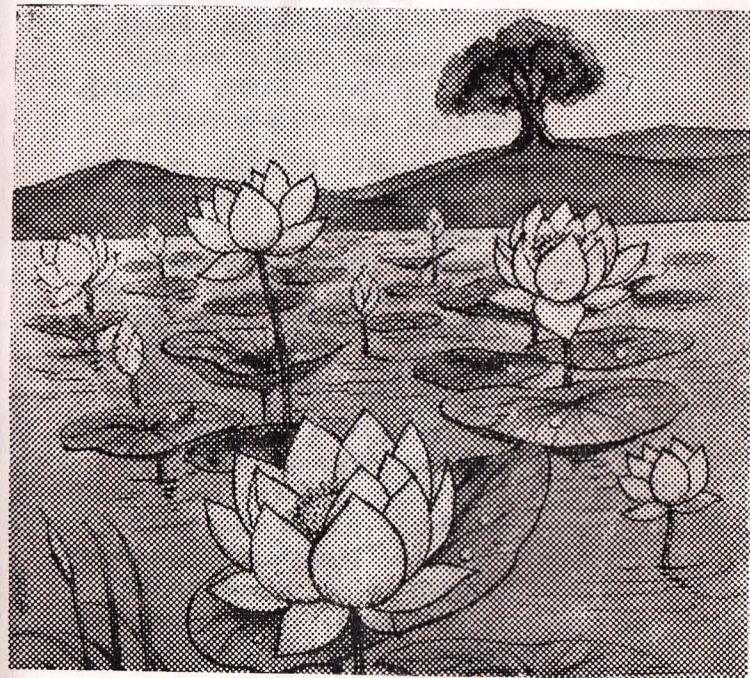
ஏன் என்னவிடத்தில் கூட அகிழ்ச்சி இல்லை
நீங்களில் தான் கூட அது முறையே வரிசீல
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது

ஏன் என்னவிடத்தில் கூட அகிழ்ச்சி இல்லை
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது

ஏன் என்னவிடத்தில் கூட அகிழ்ச்சி இல்லை
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது
நீங்களில் தான் அதை விரிவு கூட கொடுவது

பல்வகை

மலர்கள்

மெய்யினபம்

அன்பொடும் என்னைத் தாயாரி
 அனைத்தலும் கதைகள் கூறி
 நன்மை சேர் உணவு யாவும்
 நல்கலும் இடங்கள் தோறும்
 பொன்னுடை சிறப்பக் கூட்டுப்
 போதலும் தாமே மண்ணில்
 இன்யமென் ரெண்ணி ஸேவே
 சிறு வனாய் இருந்த நாளில்
 ஆற்றினிற் குதித்தல், கொம்பரி
 அளித்திடும் காய்கள் உண்ணல்,
 சேற்றினை அள்ளிப் பள்ளிச்
 சிறுமியர் மீது சிந்தல்,
 நூற்றுவர் நன்பர் குழு
 நோவன் பலவும் கூறல்,
 ஆற்றுதல் இன்பம் என்றே
 எண்ணினேன் பள்ளி வாழ்வில்.

கண்ணியர் விழியாற் கொஞ்சம்
 கவினினில் மயங்கல் அன்னாரி,
 பொன்னுடல் தழுவல், பேச்சிறி
 புவியினை மறத்தல், மற்றும்
 கண்ணலை இதழிற் கண்டு
 களித்திடல், இன்பம் என்றே
 எண்ணினேன் பருவம் என்னும்
 எல்லையை அடைந்த காலை.

செல்வத்தை ஈட்டல் தேர்தறி
 செருணிலே வெல்தல், மற்றோர்
 சொல் புகழ் எய்தல், என்னால்
 தொல்லுல கியங்கு மென்றே
 மெல்லவே நினைத்தல், என்னை
 மேச்சதல், இவையே இங்கு
 சொல்லும் இன்ப மாதி
 தோற்றிய இடைதாள் வாழ்வில்.

கட்டு மெய்யினபம்
 சீக் கி மெய்யினபம்

இன்றியான் முதுமை என்னும்
 இருட்டறைப் புகுந்தேன், பாரிவை
 குள்றிறுச் செவியும் கேட்கும்
 குணத்திற்குத் தொலைவில், ரத்தம்
 என்பதும் வற்றிக் கையில்
 எடுத்தனவு ஊன்றும் கோலை
 அன்றின்பும் பயந்த வெல்லாம்
 அவனியிற் பொய்த்த வென்பால்.

பருவங்கள் தோறும் இனபம்
 பாரினில் மாறும் என்ற
 மருமத்தை யானும் இன்றே
 மண்ணிடை உணர்ந்தேன் என்றும்
 திசிபின்றிப் பருவம் தோறும்
 திகழ்ந்திடும் பிறவி தோறும்
 ஒரு பொருள் இனபம் செய்யும்
 உரைக்குரும் தெய்வம் அகும்.

வாழ்க தமிழ்

கணிமொழியே தளிமொழியே
 கவின்மொழிமே வாழ்க
 கற்பனையே அந்புதமே
 பொற்புகுவே வாழ்க
 பனிமலரே எனதுமிரே
 தனிச்சவையே வாழ்க
 பானிலுவே வானமுதே
 தேன்னெயாய் வாழ்க.

இயலென்றே நீவளர்ந்தாய்
 இவ்வுலகோர் மகிழ்ந்தார்
 இசையென்றே நீ செழித்தாய்
 இவ்வுலகோர் நெகிழ்ந்தார்
 நயமெல்லாம் மிகக்கொண்ட
 நாடகமாய் எழுந்தாய்
 நாட்டினரும் உலகினரும்
 நாடித்திம் உயர்ந்தார்.

அகப்பொருளாய் புறப்பொருளாய்
 அரும்பொருளாய் வாழ்க
 அகத்தியனால் காப்பியனால்
 வளர்ந்தனை வாழ்க
 மிகப்பவாய் இகப்புகழாய்
 விளங்கிடுவாய் வாழ்க
 மென்மொழியே செந்தமிழே
 என்னுயிரே வாழ்க,

பாட்டாக முன்நடந்தாய்
 உலக்நிலை கண்டாய்
 பாரினிலே உரை நடையாம்
 புதுநடையும் கொண்டாய்
 காட்டாறு போல்நீயோ
 காலமெல்லாம் விரைந்தாய்
 கட்டமுகு குன்றாத
 மேளியினாய் வாழ்க,

கவிதைனப் புலவோரிகள்
 உணவியந்தே திறபார்
 கதையென்றும் நாவலென்றும்
 பலர்கூடி நயப்பார்
 புவிபோற்றும் புழப்படைத்தாய்
 பூங்கொடியே வாழ்க
 புதுமொழியே மதுமொழியே
 பழமொழியே வாழ்க.

புதுநடையும் புதுநடையும்
 காலமெல்லாம் விரைந்தாய்
 கட்டமுகு குன்றாத
 மேளியினாய் வாழ்க

வருக புத்தாண்டே

செங்கதிர் வந்தது வானத்திலே — இருளி
 சென்ற மறைந்தின் நேரத்திலே
 எங்களை வாழ்விகை வந்தனன்றே — உனை
 ஏத்தினம் ஏத்தினம் புத்தாண்டே,

வெம்பும் நிலையினை நீக்கிடுவாய் — எங்கள்
 வேதனை யாவையும் நீக்கிடுவாய்
 நம்பிக்கை என்ற கரம்குனித்தே — உன்னை
 நாடி அழைத்தனம் புத்தாண்டே.

வானச் சிரிப்பினை மாரின்போம் — இந்த
 கவயச் சிரிப்பைதெற் காணின்போம்
 ஏனைச் சிரிப்புச் சிரிப்பதற்கே — இந்த
 இரண்டு சிரிப்பையும் நீதகுவாய்.

பஞ்சத்தைப் போக்கிடு புத்தாண்டே — எங்கள்
 பசரத்தை நீக்கிடு புத்தாண்டே
 நெஞ்சம் எனும்எழில் வாயியிலே — இன்ப
 நீரினைத் தேக்கிடு புத்தாண்டே.

தெய்வம் மகிழ்ந்தது

தாங்கவொணாப் பெருஞ்சமையைத்
 தாங்கியோரு சிறுமி
 தளர்ந்தநடை யுடன்தெருவில்
 இளைத்தபடி சென்றாள்
 ஆங்கவளின் துயர்கண்டே
 அல்லவற்றங் கோடி
 “அருந்தங்காய் ! பெருஞ்சமையைத்
 தாங்காதுண் உடல்தான் !

சுங்கதனைத் தாடுவது
 விடுவரை நானே
 எடுத்துவந்தே தருகின்றேன்
 என்றிட்டேன் அவனோ
 “திங்கவினேறி சொல்லாவே
 தங்கையென்றே அன்பைச்
 செகத்தினிலே மழையாக்கிய
 பொழிந்தீர் யாரென்றாள்.

“வள் ஹவரின் குறைத்தனை
வழியாகக் கொண்டே
வாழ்கின்ற தமிழ்நாள்
நீயார்” சொல் பெல்ல ரேஷ்

“உள்ளமிலாச் செல்வர் தம்
மனையினிலே மாடாய்
உழைக்கின்றேன் எனை ‘வேலைக்
காரி’யென உரைப்பார் !

எள்ளளவும் இனி சொல்லல
 நான் கேட்ட தில்லை
 ஏருமையென்றும் கழுதையென்றும்
 நித்தமெனை விளிப்பார்
 துளிவரும் பசித்தீயை
 ஒரக்கபை சோற்றால்
 துடைப்பதற்கு முயல்கின்றார்
 இதுதானின் குலி.

என்றமுதாள் அவருக்ஷோ
 உதவிசெய என்பால்
 எத்துணையும் பொருளில்லை
 ஆதவினால் நாலும்
 “இன் றிந்தச் சமையதனை
 வீடுவெரை உணக்காய்
 எடுத்துவர அனுமதிதாா”
 என்றிட்டேன் இசைந்தாள் !

 சென்றிட்டேன் சமையதனைச்
 சுமந்தவளின் பின்னே
 “சீச்சிச்சி பணிப்பெண்ணீன்
 பணியாளன்” என்றே
 சென்றவர்கள் நகைத்தார்கள்
 ஆனாலும் என்றன
 செயல்கண்டு மகிழ்ந்ததுவே
 எனைப்படைத்த தெய்வம்.

உழைப்பும் பொருளும்

“ஒங்கிவளர்ந் திட்டறுத்தும் வறுமை போக்கு
உரைத்திடுவீர் வழி”யென்றேன் நண்பர் கூட்டம்
ஆங்குபல மணிநேரம் முயற்சி செய்தே
ஆய்ந்தெடுத்த வழியெல்லாம் கூற வாணார்
“தேங்கிவரும் செல்வத்தை உடைய மங்கை
செவிடாகிக் சிறுகுருடாய் இருப்பா ளாகில்
ஈங்கவளை மணப்பதனால் செல்வம் சேரும்
இதுவெறுப்பைத் தந்திடுமேல் இன்னும் சொல்வோம்”

“பணமிழந்த காலத்தே நம்மை விட்டுப்
பாய்ந்தோடும் சுற்றம்போல் வேக மாகக்
கணமொருகல் ஒருகின்ற குதிரைக் கேந்
காக்கட்டின் முதற்பரிசு பெறலா மின்றேல்
பணமுன்து முன்னோரிகள் புதைத்தி ருப்பாரி
பார்த்தெடப்பா சோதிடத்தால்” என்றும் சொல்லித்
திணறவைத்தார் நண்பரிகள் அவர்தம் சோம்பல்
சேரித்தென்னைத் தமுவிடவே சோரிந்து நின்றேன்

□ □ □

“பட்டாணிக் கடலையுண்டு கவையி குந்த
மருப்புண்டு மணிக்கடலை யுண்டென் நங்கே
கட்டான் உடல்சையக் கடலைப் பெட்டி
கையினிலே கொண்டங்கு சிறுமி வந்தாள்
எட்டேதான் வயதென்று தோற்றம் காட்ட
இடையிலுள்ள கந்தைஅவள் வறுமை காட்ட
விட்டேனா உணையென்றே வறுமை தன்னை
வெலமுயலும் உழைப்பாளி அங்கே வந்தாள் !

தன்னுடைய சிறுமிசெய்த உணவு தாய்க்குத்
தனியினிமை அளிப்பதுபோல் கடலை அங்கே
என்னுடைய நாவினிலே இனிமை சேர்க்க
இதயமொம் அவள்திறனை வியற்று நோக்க
“உன்னுடைய உழைப்புக்குப் பாரி” தெள்றே
உவர்தனித்தேன் மேலதிக மாய்ப்ப ணத்தை
தன்னுடலால் உழைக்காது செல்வம் சேர்த்தல்
தவறாகும் எனச்சிறுமி சொல்லி னாளே!

சொல்லியபின் எனதுபண மிகுதி தந்து
சோராத உழைப்பாளி அப்பால் சென்றாள்
செல்வமிக்கு தேடுதற்கு வழிகள் சொன்ன
திறமையிகு நண்பர்கள் தறையைப் பார்த்தே
நல்வழியில் உழைத்தேநாம் சோம்பல் போக்கி
ஒலமுறுவோம் என்றார்கள் சிறுமி அங்கே
செல்வழியைப்பார்த்து நின்றேன் அவளின் தோற்றம்
செல்லாது நெஞ்சிருந்தே உழைக்கத் தூண்டும்!

அபூர்வ வைத்தியர்

நோயொன் றுவரள்ள யாக்கை
நொந்திட அரசாங் கத்தார்
நேயங்கொண் பெடமக்கென் ரீந்த
நெடும்மகுத் துவசா வைக்குப்
போயென்றன் நோயை மாற்றும்
புத்தாசை தோன்ற நானும்
மாயங்கள் பவவும் செய்யும்
மருத்துவ சாலை செல்லேன்!

வரிசையில் நூற்று வரிப்பின் நூற்று வரியிலும்
வதங்கியே உயிரைக் காக்கும் நூற்று வரியிலும்
புருஷரை ஈற்றில் கண்டேன் நூற்று வரியிலும்
“புதல்வனே! நினக்கென்?” என்றார்
“வருஷமொன் நாக நோயால்
வாடுகின் மேன்யா” என்றேன்
“சரிசரி எல்லாம் மாறும்
தருவதைக் குடிபோய்!” என்றார்!

நாடியைப் பார்த்தார் இல்லை!
நயன்த்தைப் பார்த்தார் இல்லை!
மாடியைப் பார்த்த வாயே
மருந்தினை எழுதித் தந்தார்
“நாடியைப் பார்த்துத் தந்தால்
நன்” மூன்றேன் “அயவில் நிற்கும்
“லேடி”யைப் பார்க்க வேண்டும்
லேட் இன்னே செல் செல்” என்றார்.

“நோயாளைப் பார்த்திடாதே

நோயினைக் கூறும் மன்னர்
ஒயாமல் அரசாங் கத்தில்
உயர்பணி செய்வ தாவே
நோயேதும் மறைவ தில்லை”
என்றான் நுவன்றேன் “கத்த
வாயாடி” என்று கூறி
வாரித்தைகள் மேலும் சொன்னார்
“எங்களின் கண்ணைப் பற்றி
ஏதும்நீ அறியா யப்பா!

அங்குளைக் கானும் போதே
அறிகுவோம் நோயை மற்றும்
இங்கைமைச் சார்வோர்க் கெல்லாம்
எம்மிடம் மருந்து மொன்றே
பங்கம்செய் உயர்வும் தாழ்வும்
பார்த்திடோம் அதனா” வென்றார்.

வாடகை வீட்டு வாழ்வு

ஆடவர் மகளிர்க் கெல்லாம்
அவசர உலகம் தன்னில்
வாடகை வீட்டு வாழ்வு
வருத்தத்தைத் தருவ தொன்றே!
பாடுபட்ட உழைத்த காசிற்
யாதியை விழுங்கினாலும்
வாடகை வீட்டு வாழ்வை
விலக்கிட வழிதான் உண்டோ?

அம்மீயிற் பலத்த ஒசை ஏற்கிடும்
எழுந்திட அரைப்பதாலே
“மம்மி”யின் இதய நோய்தான்
வரவரக் கூடு தென்பார்
எம்வீட்டில் இருக்கு மட்டும்
இரவெட்டு மனைக்கு முன்னர்
இம்மியும் இடர் செய்யாதே
இவண் வழவேண்டு மென்பார்

“வீட்டிலே குமர்கள் உண்டு
வீணரை நண்ப ரெண்றே
கூட்டித்தீர் வந்தீர் என்றால்
குடினமும் பிடுவீர் என்பார்
ஏட்டிக்குப் போட்டியாக
எதுவுமே செய்திடாமல்
வீட்டுக்குள் பூனை போல
இருந்திடல் வேண்டும்” என்பார்.

“பத்தென வயிற்றை நாத்துப் பூடு
படுத்திடல் வேண்டு மெந்தச்
சத்தமும் போட்டே எம்மை
சங்கடம் செய்ய வேண்டாம்
மித்திரர் இங்கே வந்து
தங்குதல் விலக்கி யுள்ளோம்
புத்தியாய் நடக்க வேண்டும்
புரிந்ததா?” என்றும் கேட்பார்.

குளிர்

நீஞ்கள் வீதியில் ஓரிக்கை வாயிலில்
ஏழைமை என்ற வாண்பகை வருத்திடக்
கொல்லும் மார்கழிக் குளிர்மிக வாட்டிட
அன்னை ஒருத்தி தரரயினிற கிடந்தனள்
அன்னவள் பெற்ற அதிட்டமில் சேயோ
போர்வையோ சட்டையோ அற்றதாம் நிலையில்
மார்புடன் சேர்ந்தே பாலிலா முலையின்ஜி
கவைத்த வாரே நடுங்கிக் கிடந்தது
சற்றவரிக் கயலிற கிடந்ததோர் நாயிற்
குட்டிகள் பாஸைக் குடித்துக் கிடந்தன
நாய்க்கோ இறைவன் குளிரைப் போக்க
உடலெலாம் மயிரெனும் போர்வையை அளித்தனன்
தாய்க்கும் சேய்க்கும் எவ்வகைப் போர்வையும்
சந்திட ஈசனி மறந்தனன் ஏனோ?

மதுவினில் ஒருவர்

போத்தல் ஒன்றைக் கையினில் ஏந்தியும்
போவொர்க் கொவ்வொரு சொட்டையே கறியும்
குடும்பப் புகழைத் தெருவினில் சிதறியும்
அறிவைப் போலவே கண்ணையும் மதுவெறி
முற்றாய் மறைத்திடத் தெருவினிற் சென்ற
பொற்றொடி மீது மோதியே அயலுள்
கற்றாண் ஒன்றிடம் மன்னிப்புக் கேட்டும்
அழிய வாயினை இழிவறக் கோணியும்
மழவையில் மேலும் வார்த்தைகள் கூறியும்
சந்தி சிரிக்கும் வண்ணம் மதுவினிற்
புந்தியை வைத்தவர் போகின் றார்அதோ
கந்தை உடுக்கும் மனைவியை நினையாரி
கஞ்சியே குடிக்கும் மக்களை நினையாரி
அவர்தம் வளர்ச்சி கல்வி திருமணம்
என்பன பற்றி ஏதுமே நினையாரி
ஒரிகுடி செய்த பாவம் ஈதென் கூடும் வாய்வு
ஒர்குடி காரர் போகின் றார்அதோ!

இல்லக விளக்கு

இல்லக விளக்குப் போலவர்
இனியங்கு அமுதை ஒப்பார்
சொல்லினிற் கவர்ச்சி கொண்டார்
தோற்றத்தில் மலரை நேரவாரி
கல்லையும் உருக்கும் சக்திக்
கண்களைத் தமதாய்க் கொண்டார்
பல்லென முத்தைக் கொண்டார்
பாவையர் சிறப்பும் ஒன்றோ.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த
எழிலுறு மாதர் தபமுள்
எத்துணை மாதர் இல்லிகி
இப்பமாய் வாழ்கின் றார்கள்
மெத்தவும் இனிய தென்றே
மேவிடும் இல்ல றம்தான்
சித்திர வதையே என்று
தேர்கிறார் மனத்தின் பின்னே.

குடித்துப் பின்வீடு வந்தே
“கொண்டுவா உணவை என்றே
அடித்துப்பேய் போலக் கத்தும்
ஆடவர் பலபேர் உள்ளார்
அபேபடி அதற்கும் பள்ளி
அறையெனும் அதற்கும் அங்கி
அடுத்த வீட்டினிற்கும் செல்ல
அனுமதி வழங்கல் செய்யார்.

கைதுக்கு விலங்கோ கையில்
கயவரிக்குத் துணையி யான
தையற்கு விளங்கு எங்கே?
சங்குநேர் கழுத்தின் கண்ணே
ஐயலில் வறத்தைப் பற்றி
அளவில்கற் பணகள் செய்த
தெய்வநேர் பெண்ணிற் பல்லோர்
சொத்தினில் துடிக்கின் றாரே!

கவிஞரும் துறவியும்

“காரவள் கூந்தல் நல்ல
கவிஞர்மலர் கண்கள் மூல்லை
நேரவள் பந்தன் இனப
நிலையவள் வதனம் பூவின்
சீரவள் இதழ்கள்” என்றோர்
செந்தமிழ்க் கவிஞர் கூறிப
பாரினில் மகிழுங் காலை
பற்றிலாத் துறவி வந்தான்

“என்பொடு தசையின் சேர்க்கை
இவ்வுடல் ஆவி போனால்
பொன்னிகர் மேனி தானும்
புழக்கட்டு இடம் தாகும்
அஷ்பிளை இதன்மேல் வைத்தல்
அறிவிலார் செய்கை மைந்தா !
நஞ்சிதைப் புளைந்து பாடும்
நலமிலாச் செயல்கொள் எாதே !

காலையில் பொதும்பர் தன்னில்
கவிஞரெயும் மலரும் மற்றும்
கோலமார் மரங்கள் ஈயும்
கொழுமைசேர் கனியும் எல்லாம்
ஞாலமேல் நிலைத்தல் உண்டோ!
நன்கவை அழுகும் வாடும்
பாக்கேள் மாதரி பண்பும்
பாரினில் அவ்வா ரேதான்”

என்றவன் துறவி கூற
இவங்களை சிரித்தான் “ஜய
குஞ்சிடா ஒளிசெய் கிண்ற
கொழுஞ்சூடர் வீளக்குக் காலை
தன்றிடின் ஒளியிர குஞ்றித
தோற்றமும் இழந்து போகும்
என்றதை நன்றி யின்றி
எறிபவர் தாழும் உண்டோ ? என்றாலும்
காலையில் அழுகு செய்த குடியூதம்
கதிரவன் உச்சி யெதும் கூடியூதம்
வேளையில் அழுகு குற்றம் கூடியூதம்
வெண்முழு நிலவும் மெல்ல
நாளொரு விதமாய்க் கொண்ட
நல்லெழில் குறையும் என்றே
ஆழிகுழு உலகில் யாரும் உண்டோ ?
அவற்றினை வெறுப்பார் உண்டோ ?

மாதரின் அழுகு ஓர்நாள்
மாறிடும் இயற்கை இன்றேன்
தீதை ஒதுக்க வேண்டும்
தேர்ந்துசொல் பெரியோய் ! என்றே
கோதிலாக் கவிஞர் கேட்டான்
கூறிட விகடையை ஆய்ந்தே
யாதொன்றும் காணா ஓகிப்
போயினான் துறவி தானும்!

கொழும்பு நகரில் சிறுபொழுது

விடியுமன் எழுந்தே ஒடு
விரைந்துபல் மினுக்கித் தேந்தீ
குடியினை நயந்து நண்பர்
குளிக்குமுன் குளித்துப் பின்னர்
உடையினை அனிந்தே உண்டி
உண்டிடும் கடைக்குச் சென்று
படையென் கூக்கி மொய்க்கும்
பண்ணியம் பலவும் பார்த்தேன்.

நாயோன்று வாலை ஆட்ட
நன்களும் பூனை கத்து
நடையாம் இலையில் வீழு
இருந்திட்டேன் என்னை நோக்கி
நோயெலாம் சமயம் பாரிக்கும்
நுட்பமும் அறிந்தேன் மெல்ல
வாயெலாம் பற்கள் தோன்ற
வந்தனன் ஒருவன் ஆங்கே.

“தோசையா? பிட்டா? அன்றிச்
சொல்லரும் அப்பம் தானா?
ஆசையை எதன்மேல் வைத்தீர்
அதைஇப்போ துரையும்” என்றே
மேசையில் கையை ஊன்றி
வேங்கையின் குரலிற் கேட்டான்!
“பூதைய நாயைப் போக்கிப்
போய்த் தோசை கொணர்க்” வென்றேன்

கல்லொடு மண்ணும் சேர்த்துக்
கடையினில் செய்த தோசை
பல்லொடு செய்த போரில்
பலதிததோர் வெற்றி காண
மெல்லவே எழுந்தே யந்த
இலைப்பொருள் எறிந்தே “பிள்ளாய்
பிஸ்லினைக் கொணர்க்” வென்றேன்
பெற்றனன் கொடுத்தேன் வந்தேன்.

பிடுறும் இரட்டைத் தட்டுப்
பேரொவி பஸ்நா னேற
ஒடியே ஒருவன் வந்தே
உழக்கினன் நோற்றும் நாயோ
கேடொன்று மில்லை நன்றி
என்றுமே கிளந்து பஸ்லில்
ஆடுமோர் பாவை போல
அசைவொடும் நிற்க லானேன்.

சிறுவனின் கையின் கண்ணே
கிக்கியே நோதல் மிக்க
உறுகின்ற அப்ப எத்தை
உலகினில் கண்டோர்க் கேநான்
இறும்பகை உற்ற துன்பம்
இயம்பதல் கூடும் சற்றுப்
பொறும்போலும் நிகழ்ந்த செய்தி
புகலுவேன் நிகழ்ந்த வாறே.

பையீனில் ஒருவன் நல்ல
பண்முன்ஸ்டோ என்று பார்க்க
கையினை விட்டான் நானோ
கருணையோ டவனைப் பார்த்தே
‘பொய்சொல்லேன் தம்பீ பஸ்லில்
புகும்போதே உன்றன் அன்னன்
பையீனில் இருந்த வெல்லாம்
யண்புடன் எடுத்தான்’ என்றேன்.

காதல்யம்

மலர்கள்

முடிரை
ந்த க்ஷே

வாராரோ அன்பர்

வாராரோ அன்பரிவண்
வந்தினிய தோள்பற்றித
தாராரோ முத்தங்கள்
தந்துள்ளத் தாசையெல்லாம்
தீராரோ பெண்மையது
பொலிந்து சிறந்திருத்தல்
பாராரோ என்றென்றே
பாவையுள்ளம் ஏங்கிடுமால்.

ஆற்றைக் கடல்அணைக்கும்
அருமதியை வான்அணைக்கும்
ஊற்றை நதி அணைக்கும்
ஓவியத்தைச் சுவர் அணைக்கும்
நாற்றை வயல் அணைக்கும்
நன்மலரை வண்டணைக்கும்
கோற்றொடியாள் மார்பகத்தைக்
கொழுநனல்லால் யாரணைப்பாரி.

அன்பு மொழியாலும்
அணைத்திடுமோர் சுகத்தாலும்
முன்பு தெரியாத
முழுச்சுகத்தைக் காட்டிவிட்டுப்
பின்பு பிரிவானால்
பேதயவள் என்செய்வாள்
அன்பின் வழிவந்தோர்
அல்லசெயின் ஆர்கேட்பாரி.

காவிலாக் தோழில்

இரக்கமிலா மானிடர்கள்
வாசமிலாப் பூக்கள்
வண்டுவொப் பும்பொழில்கள்
பாஸெயினா இனத்தோர்
பண்பறியாகி கற்றோர்கள்
நேசனிலாப் பாவை
நிலத்திருந்தும் யாதுபயன் !

போளின் பயன்அறிந்தே
பொங்கிக் குதித்திடுமோர்
வீரன் கரவாரும்
வித்தைகரபோர் தம்மாமும்
ஆரும் உயிர்க்குலத்தின்
அரும்பசிக்கி வோரிகரமும்
மாரன் கணைப்படுமோர்
மனமுமென்றும் ஓய்வதுண்டோ ?

காதல் நெஞ்சைக் கவர்ந்த காட்சிகள்

“நீறிறக் கடலேனும்நல் உண்ட யற்கண்
நெற்றினிதின் விழுந்தாழிற் பொற்கா சென்னும்
கோலமிகு எதிரிடின்று தோன்றும் காட்சி
கறரிய அண்புடையீர் ! காஷை !” என்றே
பாலினொடு தேன்கலற்ற சொல்லாற் கறிப
பகுதுதற்குத் தேந்றும் கொண்டே வந்து
காலைநிதம் என்குண்புக் குரியாள் உள்ளம்
கனியளைத் துயில் எழுப்பும் காட்சி ஒன்றே !

முற்பகலில் விரைந்தோடும் நேரக் காற்றின்
முன்விரைந்து காலைசெயும் கடன்கள் ஆற்றி
நற்பணிக்குப் புறப்படுங்கால் ஏதோ ஏதோ
நாடிவந்து கிடைத்திடுமோ ? எனும்தோக் கோடு
பொற்பமைந்த கொங்கரும்பும் நெஞ்சின் நீங்காப்
புதுமைசெயும் பங்கயழும் தாங்கி நெஞ்சிற
பற்பலவாம் நினைவெனக்குத் தோன்றும் வண்ணம்
பாவையவள் நிற்கின்ற காட்சி ஒன்றே !

பணியாற்றிச் சோரினொடு வீடு நோக்கிப்
பாலநடை பயில்கின்ற மாலைப் போதில்
அனிமாடத் தினில்லின்றே கண்ணாற் பற்றி
அகந்தாவ அதைத்தொடர்ந்தே வாயில் நாடிப்
பினி போக்கும் குரலினிலே “வருக !” என்றே
பேரழகுப் பாவைநிதம் அழைப்ப தோடு
பணிவிழுடன் பண்பினையும் விளக்கிக் காட்டும்
பகராய் எழில்மேவும் காட்சி ஒன்றே !

அந்தியெனும் நறுப்போதில் இவ்வை என்னும் முழுமூலம்
அரியமலர் மலர்ந்தசை இனிய தென்றல் உரிசியுட்கூலம்
வந்துபல காதைகற இதய வானில் உப மரிசும்து
வயங்குகின்ற இன்றினைவாய் மீன்கள் தோற்றப் படாமு
பைந்தொடியின் ஒளியினொடும் மெல்ல வந்தே உரிசும்து
“பவளத்தேர் தெய்வமே உமக்கே” பெற்ற முகங்கு
செந்தமிழிற் கொள்ளினைத்தும் கொல்வா நிற்கும் முலையை
சோல் கவைபள்டத்த காட்சி ஒன்றே !

கனவு நனவாமோ?

சந்தனமும் சண்பக்கும் சிறந்து தென்றல் தனக்கினிய மணம்புரிந்து மகிழும் காவில் செந்தமிழிற் பண்கலந்து தோழிமார்கள் செயுங்குறும்பில் உவந்திருந்தேன் இருந்தாற்போலப் பந்தனைய விரலினர்கள் மறைந்தார் நானும் “பாவையரே வம்மி” வென அழைத்தேன் அங்கே வந்தனனே ஓரினொள்ளுன் “மதியே உன்னை வருந்தவிட்டம் மீனினமேன் போனே” தென்றான்

அஞ்சாடே நானுள்ளேன் என்றான் பின்னர் ஆவலினால் தோள்தொட்டான் காத வென்னும் கஞ்சாவால் மயக்கினான் இன்ப மென்னும் காவியத்தின் முதலடியைப் பாடி என்னை எஞ்சியதைப் பாடென்றான், மெளங்க கொண்டேன் எதையுமவன் நோக்கவில்லைக் காவியத்தை நெஞ்சாரப் பாடிவிட்டான் வண்டு தன்னை நில்லென்று சொல்கின்ற பூவும் உண்டோ?

பின்னவனை கழுத்தினிலே மாலை யிட்டான் பேருவகைக் கடவினுக்கே அழைத்துச் சென்றான் “என்ன இது? என்ன அது?” என்ற தன்றி எவ்வரையும் சொல்லின்றி மகிழ்ந்தேன் அன்னான் கண்ணிது வெல்லமிது தேவர் தாழும் காண்றிய அழுதயிதென் ரூடலாம் யாழைத் தன்னுடைய கைகொண்டு மீட்டான் இந்தத் தரையீனிலே மூன்கேளா இசையைக் கேட்டான்!

செவ்விதழும் எழில்மார்பும் இனிய தோனும் செகந்தனிலே புதுப்பயிற்சி உற்ற வென்றான் அவ்வரிய பயிற்சியினைக் கால மெல்லாம் அடைவதற்கு விரும்பினேன் தோழி! நேற்றைக் கில்விதமோர் கனவுகண்டேன் கண்ட தான் இக்கனவு நனவாமோ இயம்பாய் என்றே மைவிளங்குங் கண்கொண்ட தலைவி மெல்ல மனமுவந்த தோழியினைக் கேட்க லாணாள்.

தலைவன் தலைவி

தலைவன் : வானத்து நிலவொன்று மீனாத்த விழிதொன்டு மன்மீது வருகின்றதோ? — அது காஸ்ததுக் குயிவொன்றின் தேளொத்த இசை கொண்டு கனிவான பண்பாடுதோ?

தலைவி : ஆணைற யேரி கொண்டு அழகென்ற உருவொன்று காணேன்று முன்வந்ததோ? — அது நூணைற தோள் கொண்டு தோகையே நில்லென்று சொல்லாமற் சொல்கின்றதோ?

தலைவன் : கனி துஞ்சம் கொடியொன்று தனி இனிப்பு இதுவென்று நெஞ்சாரத் தருகின்றதோ? — அது நனி ஒங்கும் மலைமீது நாள்தோறும் தவறாமற் படராமற் படர்கின்றதோ?

தலைவி : அன்பென்ற சொல்லுக்குப் பொருளான வடிவொன்றென் கண்முன்னர் வருகின்றதோ? — அது இன்பென்ற சொல்லுக்குப் பொருளென்ன என்றிங்கு சொல்லாமற் சொல்கின்றதோ?

தலைவன் : அயல் வீட்டுச் சிலையொன்று
மயலூட்ட உயிர்கொண்டு
கயலோடு வருகின்றதோ ? — அது
எழில் வாய்ந்த உகெத்தின்
பொழில் தாங்கும் மலர் யாவும்
என் முன்னர் தருகின்றதோ ?

தலைவி : கொடுக்கின்ற கையொன்று
எடுக்கின்றேன் உணவென்று
வோமல் வருகின்றதோ ? — அது
துடித்த இடை கொஞ்சம்
இடர் உற்ற விடுமென்று
அணையாமல் அணைக்கின்றதோ ?

நாணமே தடை

பொங்கியெழும் வாத்தியமும்
பன்பு கொண்டோர்
புகழ்ந்துரைத்த நல்வாழ்த்தும்
ஒலிக்கும் வேளை
மங்கலநாண் பூட்டியள்ளி
கணவர் தேன்சேரி
மலர்துயிலும் கட்டிலினைச்
கட்டிக் காட்டி
“இங்கிதுவேன் எனக்குறும்பாய்க்
கேட்டார்” அன்பரி
இவ்வளைக மறப்பதற்கென்
றுரைப்போ மென்றே
அங்குநினைத் தேன்ஆயினி
நாணம் என்பாளி
அதன்முன்னே என்நாவைத்
தடுத்து விட்டாள்.

மெல்லாணை அணைத்துப்போய்ப்
படுக்கை மீது
மேவரிய தோழியர்கள்
பறப்பி வைத்த
எல்லமைந்த மலரையெல்லாம்
சிதறச் செய்தே
எண்ணற்ற முத்தங்கள்
அளித்த போது
நல்லதல்ல ஒருவர்மட்டும்
கொடுத்தல் ஒன்றை
நானும்தான் கொடுப்போமென்
நெண்ணும் போது
நில்லென்று தடுத்திட்டாள்
முன்னரிப் போல
நினைமைசற்றும் அறியாத
நாணம் என்பாள்,

செங்கதலித் தண்டிருப்ப
 மென்மை முற்றும்
 சேரிந்திருக்கும் வேயிருப்ப
 மயங்கும் வண்டோ
 அங்கயத்தில் தாமரையின்
 அரும்பை மட்டும்
 அடுத்துத்துச் சுவைக்கிறதே
 அவைகடி காக
 இங்கெவரும் பேசுதற்கும்
 இவையோ என்றே
 இனிதவரைக் கேட்பதற்கு
 முயன்றேன் ஆயின்
 அங்குமீணை நான்மெனும்
 பாவி நோக்கி
 அமைதிதான் பெண்மைன்றே
 தடுத்துவிட்டான்.

என்மொழிக்கும் செயல்களுக்கும்
 வார்த்தை இன்றி
 இன்னையை மட்டுமெந்
 அளிக்கின் நாயே
 அன்பருடன் பேசுதலும்
 தவறோ என்றே
 அவர்ஸேட்டார் அவ்வேளை
 அவ்வரை நோக்கி
 என்னஇது பக்தரது
 தேவை யெல்லாம்
 இறைவனுக்குத் தெரியுமெனத்
 சொல் நினைத்தேன்
 அந்நிலையி வேயும்தான்
 நான்ம் எனியாள்
 அமைதிதான் அனைன்றே
 தடுத்து விட்டாள்.

குறும்பாய் நகைத்தான் அவன் வாழி

குன்றிற் பிறந்தே வெள்ளருவி
 குதித்துக் குதித்தே ழீழ்டு
 நின்றங் கதனை நான்நோக்கி
 நிலத்தே மகிழ்ந்தேன் என்தோழி !
 நின்றங் கதனை நான்நோக்கி
 நிலத்தே மகிழ் அன்னவனோ
 கொன்றே விடுவான் போல்நோக்கிக்
 குறும்பாய் நகைத்தான் அவன்வாழி.

சோலை மலரில் வண்டோன்று
 தேனை அருந்தி மதுவெறியில்
 சால அதன்மேல் துயில்வதினைத்
 தரைமேற் பாரித்து நான்நின்றேன்
 சால அதன்மேல் துயில்வதினைத்
 தரைமேற் பாரித்து நான்நிற்பக்
 கோல மயிலே வாவென்று
 குறும்பாய் நகைத்தான் அவன்வாழி.

இள்ளை இரண்டோர் ஆவலினால்
 “கூச்சீச்” என்றே ஓவியமுப்பிக்
 கொள்ளை இன்பம் கானுமொரு
 கோலம் நோக்கி நான்நின்றேன்
 கொள்ளை இன்பம் கானுமொரு
 கோலம் நோக்கி நான்நிற்ப
 அள்ளி அணைப்பான் போல்வந்தே
 அன்பே என்றான் அவன்வாழி.
 வானில் மதியம் தோன்றிடுக்கால்
 வையம் யாவும் கோலமுறும்
 தேனாம் காட்சி தலைநோக்கிச்
 சிறியேன் அங்கே நின்றிட்டேன்
 தேனாம் காட்சி தலைநோக்கிச்
 சிறியேன் நிற்கும் வேளையிலே
 தானே வந்தென் ஏழ்பற்றித்
 தரைமேல் மகிழ்ந்தான் வாழியவே.

பந்தாடும் பாவை

இருபந்திலை நிதமேந்திடும்
ஏழில்மேவிடும் இனியான்கீ
ஒருபந்தொரு சரமேந்தவும்
பிடிநாணவும் ஓயிலாய்
வருகின்றனள் அவளாடிடும்
வகைகண்டிட விழிகாளி
பெருமன்பொடும் உறநோக்குவிர
இமையிர அது பிசகால் !

எறிகின்றனள் பந்தேஅது
மேலேகியும் இவள்பால்
வெறிசெய்திடும் கவையுண்டெனும்
யிழைவால்மிக விரைவாய்
குறிகொண்டவள் தனமேலொரு
குதிபோட்டது மீண்டும்
சிறிதங்கது மேலேகினும்
திரும்பும்நனி காணீர !

ஓடும்பரி மேஹார்பவன்
வீசும்கசை ஓயிலாய்
ஆடும்விதம் இதுகாண்னன்
ஆடும்அவள் கூந்தலி
பாடும்கரு வண்டேநிகர்
விழியோஇது போழ்தில்
ஆடும்ஒரு பந்தின்வழி
ஓடும்தனி அழகால !

செவ்வாழையின் இருதண்டுகள்
சேர்ந்தே இவள் நப்பை
இவ்வாறிடர் செய்வாளைன
எதிர்பார்த்திலை எவ்வே
எவ்வாயினும் அவளே உள்ளன
எனுமாறவள் கனிநேர
செவ்வாயெழில் நகைகூடிட
மிகழுடினள் இனிதே !

காற்றிறபடு பூயோ ? இது
உடலிறபடு கொடியோ ?
ஞற்றிறபடு தளிரோ ? என
அசைந்தேவெகு விரைவாய்
சாற்றிக் கலை சாற்றுமிகுதழ்ப்
பாவைகுரற் பூவை
ஞற்றல்கொடு பந்தாடினள்
ஞட்டா அதும் அழகே !

பருவம்தறு மெருகால் உடல்
பசும்பொன்னேன மிலிர
வருமோர்சதம் இதுவேயேன
வந்தாளனள் கழகைப் பால்
பருகும்பொழு திதுவேலியி
“பாரி பாரி” இது போழ்தில்
உருகும்மனம் உருகாவணம்
தடையும்செயல் முறையோ ?

நிராடல்

மன்னு செங்கதிஸ் பாய்தவின் நல்லுடல்
மாசில் தேசில் விளங்கிச் சிறப்பவும்
பொன்னை யொத்த முகத்தினில் நீர்த்துளி
பொலியும் முத்தை திகரித்து விளங்கவும்
இன்னிசை கொண்டு பாடியும் பேசியும்
இளமை நல்கும் துடிப்பது தோன்றவும்
அன்ன மென்னடை மாதரி குளத்திலே
அழகு தோன்றநீ ராடுதல் செய்வரால்
அரும்பை வெல்லும் தனத்தினில் மீனினம்
அரிதில் முட்டி விலகிடும் போதெலவாம்
விரும்பு காதலர் செய்யும் குறும்பினை
மெல்ல எண்ணியும் நாணியும் அப்புறம்
திரும்பு போதினில் தாமரைப் போதினில்
சீர்சாகி வண்டு துணையினைக் காதலால்
விரும்பிச் சேர்ந்திடும் செய்கையைக் கண்டுமே
வேறோர் என்னம் உதிக்க நகைப்பரால்!

ஆவி யன்ன உடையினால் மேனியின்
அழகை மூட முயன்றிடும் மாதரார்
காவி யன்ன விழியினா லாயிரம்
காவி யங்களை ஆக்கியும் காதலர்
ஒவி காது மயங்கிடச் செய்திடும்
ஒளி கொள் தோளினைத் தாமே ரசித்துமே
மேவு நீர்கொள் குளத்தினில் இன்பமே
விளங்கக் கண்டும் மகிழ்ந்துநீ ராடுவார் !
“கண்டும் கேட்டும் உயிர்த்தும் இனித்தினில்
உண்டும் உற்றும் கொளுஞ்சைவ நல்கிடும்
கெண்டை ஒத்த விழியுடை மாதரீர் !
கேள்வர் தம்மிடம் எங்களில் யாரையோ
கொண்ட காதல் உரைக்க அனுப்புவீர்
கூறுவீர்” என்று கேட்டவர் பக்கமே
வண்டும் தென்றலும் வந்திடக் கண்டுமே
மகிழ்ந்த மாதரார் நீரினில் ஆடுவார் !

தேன் சிந்தும் செம்மலர்கள்

மெல்லக் காஸை மரீந்து துணைவியின்
செல்லச் சிரிப்பை மொழிந்தது முன்றிலில்
நின்ற பூஞ்செடி நோக்கினன் ரோஜா
ஒன்றில் அரும்பு முகிழ்த்தமை கண்டனளை
கிளியின் வாயிடைக் கிளக்கரும் நாக்கென
ஒளிசெய் ததுவே ! செடியின் அரும்பு
இன்னும் சிவநாள் சென்றதன் பின்னர்
துன்னி நோக்கினன் துகள்தீர் அரும்பு
கோழிச் சேவளின் கொண்டையை ஓப்ப
பெருத்து நின்று பேரெழில் செய்தது !
இடையே பகல்சில் உகிய பின்னர்
அட்டா ! நோக்கினன் அச்செடிக் கண்ணே
பனிநீ ரிவிலே நனிநீ ராடிப்
“பாரிதான் பருவ மலரென்” ரோஜா !
மெல்லச் சிரித்ததும் மேவரும் மகிழ்வால்
என்னை மறந்தேன் எழில்மிகு வண்டிக்
வடிவம் பெற்றேன் மலரிக்கண் விரைந்தேன்
புதிதாய்ப் பூத்த பூவை நோக்கினேன்
ஆவலைத் தேணாய் அது எனக் களித்தலும்
பருகி அதன்மேல் தங்கினேன் என்னுவும்
உருகும் தன்மை உணர்ந்தனள் மனைவி
“என்ன சிந்தனை” என்றுதோள் பற்றினன்
பின்னர் மனித வடிவம் பெற்றேன்
மற்றுமோர் ரோஜா என்பது தெரிந்தே
பற்றினேன் தேளைப் பருகெனத் தந்தே.

காதலை அங்குக் கண்டேன்

அன்றமுதல் இன்றவரை
ஆண்மனத்தும் பெண்மனத்தும்
தின்று செழித்துவரும்
நீள்ளன்றவாம் காதலினைப்
பாவலர்தம் பாட்டினிலும்
பல்கும் கதைகளிலும்
ஒவியர்தம் சித்திரத்தும்
ஒப்பற்ற சிறபத்தும்
கண்டுளைர்ந்த என்னெஞ்சம்
கண்டவிதம் மானிடரிகள்
கொண்டிருக்கும் வாழ்வினிலும்
காலுநசை கொண்டமையால்
பொய்யும் வழுவும்
உவும் புவித்தலத்தே
பையநடை மேற்கொண்டேன்
பார்க்கும் மனத்தோடே !

வாணவும் மாடிதனில்
வாசனையே வீசிகின்ற
தேனுவும் பூப்பொலிந்த
தேசலவும் பஞ்சகணையில்
கூற்றுவனைப் பற்றிப்
புராணங்கள் கூறிவத்த
தோற்றத்தைக் கொண்டோன்
சுகம்நாடி நிற்பதையும்
அண்மையிலே பேரழகின்
படைப்பாய் அமைந்துள்ள
பெண்மயிலாள் பொய்ச்சிரிப்பை
பெற்றவனை நோக்கியே
“காதலரே செய்தவமே
காண்களி” என்பதையும்
மேதினியிற் கண்டே
யிகவும் துயரிஅடைந்தேன்

அன்புபற்றி ஒன்றாகும் பிரகாசமாக
ஆண்பெண் இதயங்கள்
பொன்பற்றி சேர்ந்திட்டால் காலு
பொய்வாழ்விற் காதலுண்டோ ?

அப்பாலும் சென்றேன்
அடுத்தோர் பெருமனையில்
ஒப்பேதும் இல்லா
உயர்ந்த பதயிபற்றி
இப்பாரோர் எல்லாம்
“இவன்பெரியன்” என்றுரைக்க
எப்போதும் கேட்கும்
இயல்புபெற்ற ஒரிமுதியர்
வாலிபத்தின் வாயிலிலே
வந்துநின்ற பெண்ணழகைத்
தாவிகட்டி வந்தே
தமக்கு மனைவியே
ஆமென் றவனும்
அருகிருந்தே “காதலவழிப்
போ” மென் றுரைத்தேயார்
பொய்ந்துகையைச் செய்வதையும்
பார்ததேன் மிகநொந்தேன்
பாரினிலே அண்பெண் னும்
சீரிப்பாதை தன்னிலே
சேர்கின்ற ஆண்பெண் னுளம்
ஏதோ பதயிபற்றி
இன்ன லுட்டன் ஏய்வதெனில்
தீதான் அவ்வாழ்வைச் சொல்லியிலே
சீர்க்காதல் மேவிடுமோ ?

மேறும்நாள் சென்றேன்
வினங்குமொரு சோலையிலே
கோலம் நிறைந்த
ஒருத்தி குயில்லையான்

பூதலத்தைப் பார்த்தாளாய்ப்
 புன்னகையே பூத்திருப்ப
 ஆதரவு கொண்டோனாய்
 அங்கேயோர் ஆண்மகன்
 “பொன்கொன் டமைத்த
 புதுச்சிலையே ! இன்னமுதே
 மின்கொன் டமைத்தஇடை
 கொண்டிருக்கும் நற்பொருளே
 பட்டனைய மேனியிலும்
 பால்வண்ணப் பற்களிலும்
 மொட்டவிழ்ந்த பூப்போல்
 விளங்கும் இதழினிலும்
 ஆடாமல் நெஞ்சத்தை
 ஆட்டிவக்கும் தாமரையின்
 பிடேயும் நல்வரும்பின்
 பேர்வணர்த்தும் தோற்றுத்தும்
 உள்ளம் இழந்தேன்
 ஒன்பொல ! ஆசையெனும்
 வெள்ளம் தவைக்குமேல்
 மேவிடவே தத்தளித்தேன்
 என்றுரைத்துத் தாவி
 எடுத்தணைத்தான் அன்வவங்கும்
 நன்றென் ருணர்ந்தனாய்
 நாளீன்போல் நின்றிட்டாள்
 அவ்விடத்தும் காதலையான்
 கண்டிலேன் ஆக்கையது
 செவ்விதனில் கொள்கின்ற
 திப்பசியைக் காதலென்றால்
 மான்குட்டி நல்லழகில்
 வேட்கையறும் ஒநாயும்
 “நான்கா தலன்” என்றே
 நன்குரைத்துப் போட்டியிடும்

பின்னர்நான் அவ்விடத்தை
 நீநிகியொரு பேரில்லைத்
 துன்னினேன் அவ்விடத்துத்
 தாயிரும் பின்திறத்து
 மங்கை ஒருத்தி
 இருந்திட்டாள் வந்தவனோ
 “தங்கரே” என்றவள்பால்
 தான்பெற்ற சீதனத்தை
 என்னி நகைபுரிந்தான்
 இவ்விடத்தே காதலினைக்
 காண விழுமதல்
 கடுமிருளில் தாமரையைக்
 காண விழுமதல்
 நிசர்க்குமென மேற்சென்றேன்
 ஒட்டைக் குடிசைதனில்
 ஓர்சிறிய பாயினிலே
 வாட்டுகின்ற நோய்க்கு
 வருந்தி ஒருமுதியள்
 சோர்ந்து கிடந்திட்டாள்
 இவ்வுலகப் பள்ளியிலே
 சேர்ந்து படிக்கின்றாள்
 ஆண்பெடன்ப தாக்குவள்
 அன்னவளின் பகிசத்தே
 ஒருமுதியன் அன்புடையோன்
 நன்கிருந்தான் அன்னான்
 நாரைதிலரையைச் சேர்ந்தமையால்
 தாமிருக்கொம் என்றுபற்றள்
 தாமே புறப்பட்டீர்
 போ’மென்று கூறிப்
 புன்னகையே செய்துவிட்டுப்
 பாயிற் கிடந்திட்ட
 பண்பார் முதியவளின்
 நேயத்தே நின்றுவலும்
 நெஞ்சடையோன் மெல்லஅவன்

தன்னுடைய அன்பு
 ததும்பும் துணைவியினோரீ
 இன்னல் நிலைகண்டே
 ஏங்கி உயிரிதுடித்துக்
 "கஞ்சி உளது
 குடி"என்றான் காற்றின்மைக்
 கஞ்சி விசிறியினால்
 வீசினான் அன்னவோ!

 "நேற்றிரவு முற்றிலுமே
 நித்திரையை விட்டெனக்குத்
 தேற்றுமொழி கூறியே
 செய்தீர உதவியெலாம்
 இவ்வேளை என்றாலும்
 சம்ரூபங்கும்" என்னஅவன்
 "இவ்வேழழ உள்ளமுன்றன்
 இன்னல்நிலை கண்டபின்னும்
 நண்ணுமோ நித்திரைதான்
 நான்குறங்கல் நீசுகத்தை
 நண்ணியபின்" என்று
 நவின்றிட்டான் சருயிர்கள்
 ஆக்கை அழகில்
 மயங்காமல் அஷ்பெண்ணும்
 வாழ்க்கைக் கடவினிலே
 ஒன்றாகி ஒருயிர்க்கா
 ஒருயிர்தின் மேங்கும்
 உயர்நிலையிற் காதலது
 பேரழகை கண்டேன்
 பெரிதும் மகிழ்ச்சியறிறுக்
 "காதலீகள் வாழ்"கவென்று
 வாழ்த்துக் கணிந்தவர்தம்
 பாதமலர் தொட்டேன் பணிந்து.

காதலும் கருணையும் (குறுங்காவியம்)

மன்னுயிர் வாழ்தல் வேண்டி
 வாழ்ந்திடும் உழவ ராலும்
 இன்னுயிர் கொடுத்தும் நன்றே
 இயற்றிடும் சான்றோ ராலும்
 பொன்னினும் விருந்தை மேலாயப்
 போற்றிடும் மாத ராலும்
 மன்னிய புகழ்சேரி ஒருர்
 மன்னியை விளங்கிற நாலோ.

எழில்நிலம் எனுமவ் ஹுரின்
 இனியவோர் ஆற்றின் ஓரம்
 அழகுசேரி குடிசை ஒன்றில்
 அறமெனுங் கொடி தந்திட்ட
 அழமென ஒருவன் வாழ்ந்தான்
 "பல்கிடும் துயரைப் போக்கும்
 முழுமருந் தவனே" யென்று
 மொழிந்தனர் ஊரோர் எல்லாம்!

பெருகிய தமிழ்நூல் யாவும்
 பிழையறக் கற்றோன் காணும்
 இருவிழி இழந்தோன் கல்வி
 எனும்விழி ஒன்றுள் ஸோனாய்
 அருளெனும் இன்சொல் லிற்கோரி
 அரும்பொருள் தானே யாகிகி
 "குரு"வெனப் பாரோர் ஏத்தக்
 குடிப்புசழ் வளர்த்தே வாழ்ந்தான்.

சிறுவர்க்கு மிளைஞர் கட்கும்
 செந்தமிழ் அமிழ்தை ஊட்டல்
 நெறியினை உணரா தோரிக்கு
 நீதியை எடுத்துக் காட்டல்

அறிவினை வளர்க்கும் நால்கள்
 அங்குளோர் படிக்கக் கேட்டல்
 முறைதவ றாதே நானும்
 முழுமனத் துடனசெய் தானே,
 வாழ்விலோர் ஒழுங்கு கொண்டே
 வருத்தமோர் சிறிது மின்றித்
 தாழ்விலும் இனபங் கானும்
 தகுதியோ டிருந்தோன் தன்னை
 ஊழ்வினைக் கஞ்சி யஞ்சி
 யொவ்வொரு கணமும் சாகும்
 வாழ்வுடைச் சிறியேன் நானும்
 மன்மிழைந் தணங்காண் டற்கே.
 விரும்பிய வாழே அன்னான்
 வீட்டினிற் கொருநாட் சென்றே
 அரும்பணி அனைத்தும் செய்தே
 அமைதியாய் இருந்தோன் தன்னைப்
 "பெருங்குணக் குன்றே இந்தப்
 பேதையான் நின்னைக் காண
 ஒருங்குளந் தூண்ட வந்தேன்
 உவந்தனன்! உவந்தேன்" என்றேன்.

வேறு

என்னுரை கேட்டே அமைதியாய்ப் "புதல்வ
 இருக்கவேன்" றுரைத்தலும் யானும்
 முன்னரோர் இருக்கை தன்னிலே அமர்ந்தே
 முற்றிய அறிவினோன் தன்னை
 மன்னுபே ராவல் தூண்டவே அனைத்தும்
 மறந்தனன் ஆகியே நோக்கி
 "நின்னையான் கண்ட பேற்றினால் துயரம்
 நெஞ்சினில் துறந்தனன் பெரியோய்!

தீதிலா நெஞ்சப் பண்புளோர் முகத்தே
 தீக்குமோர் ஓளியெப் பெரியோர்
 ஒதினார் யானும் உணரிந்தனன் நின்தன்
 ஒண்மைசேர் முகத்திலே நல்ல
 மாதாரார் தமக்கும் இளகிடா நெஞ்சம்
 பார்த்ததும் பார்த்திடும் அந்தப்
 போதிலே உருகும் வண்ணமே செய்யும்
 பொலிவுசாரிந் திருத்தல் கண்டனனே

நெஞ்சமோ நிலையின் நீங்கியே தீய
 நினைவினில் மூழ்கவே சிறியேன்
 அஞ்சியே நின்தன் மொழியினைக் கேட்டே
 அதன்வழி நடக்கவே விழைந்து
 வெஞ்சிலை விடுத்த கண்ணெயன் விரைந்தேன்
 வினையெனும் ஆற்றலோ டென்னை
 நஞ்சினும் கொடிதாய் வருத்துமென் மனக்கு
 நல்லன உரைத்திநீ" யென்றேன்.

"இற்றைநாள் உள்ள இளைஞருட் பலரும்
 இன்னும் தணைமறந் தவராய்க் காலை
 கற்பதும் செவியாற் கேட்பதும் எல்லாம்
 கானுமோர் தேர்வினிற் கென்றே
 பிற்றைநாள் உலகு தாமென மறந்தே
 பிழைபல புரிந்திடும் காலை
 நற்பெரு வாழ்வு வாழுமோர் நெறியை
 நவில்கென நீயெனைக் கேட்டாய்."

"உன்னையே போல இளைஞர் எல்லோரும்
 ஒங்கிய அறத்தினை விழைந்தால்
 என்னையொத் தோர்கள் இனியை அவர்க்கே
 இயம்பவும் மறுப்பரோ குழந்தாய்!
 மன்னுவல் வினையால் இளைஞரீதி நெறிபில்
 வாழ்வினில் விரைவது கண்டே
 என்னதான் இப்போக் கெத்துமோ? வென்றே
 ஏங்குமே எம்முடை நெஞ்சம்.

நெருதலுள் ஓவளின் றில்லையா மென்னும்
நீரிமைத்தா கியவல் கிதனில்
பெருகுமா சையின்பாற் பட்டவர்க் கென்றும்
பெருகுமே துன்பமாம் அதனால்
வருவதே தெனினும் வருகவென் ரெண்ணி
வருபயன் ஆய்ந்திடா தினிய
சருமோ புரிக! பயனெநோகி காதோரி
அவலையும் காண்பரோ! புவிமேல்

உறுப்பெலாம் செயலற ரொடுங்கியே ஆவி
உடலினிற் பிரிந்திடுங் காவிப்
பிறப்பிலே தெரிந்து புரிந்தபல் செயலும்
பிழையற நினைந்துபார்க் கையிலே
பிறர்க்கியான் தீமை புரிந்திலேன் என்னும்
பெருமையும் அமைதியும் கொள்ளும்
அறப்பெரு வாழ்வ வாழ்நீ முயல்தல்
அன்பகேள்! கடன்தே யாகும்

எண்ணிலா நீதி நூல்பல ஓரிந்தும்
ஏதமில் அறிஞரரச் சார்ந்தும்
மண்ணிலே யாக்கை நிலைத்திடா தென்னும்
மறுவிலா உண்மையை நினைந்தும்
எண்ணிடா தின்னல் புரிந்துபொய் யின்பம்
ஏற்பவர் தம்மை எய்தாதே
உண்ணவொன் நின்றி யிறப்பினும் ‘அறத்தை
ஒப்புவோர்ச் சார்கநீ’ யென்றான்!

‘ஐயனின் மொழிகேட் டஸ்பிலா மகிழ்ச்சி
அடைந்தனன் அதன்வழி நடப்ப
மெய்யிலே முயல்வேன் வேறுமொன் ருண்ணை
வினவிட விழைந்தனன் தீவோ
பொய்யிலா மஜத்தோ யாயினும் கண்கள்
போயதெவ் வாறென உரைத்தி!
ஐயநான் வினவல் அறமிலை யெனினும்
அன்பினால் பொறுத்தி கென் றூரைத்தேன்!

‘குற்றமொன் றில்லைக் கேட்டதில் யானும்
கூறுவேன் இதுவரை யாரிக்கும்
சொற்றிலேன் எனினும் நின்னெயாத்தோர்க்குச்
சொல்வதால் நன்மையே உண்டாம்
சற்றுநீ அமைதி யாயிரு யாவும்
சாற்றுவேன்’ என்றதன் பின்னரிப்
பற்றிலா நெஞ்சப் பண்பினோன் சரிதம்
பகர்ந்திடத் தொடங்கினான் மாதோ!

வேறு

எண்ணிறந்த பயனளிக்கும் குஞ்சும் மற்றும்
எழில்நிறைந்து பயனளிக்கும் இனிய காடும்
மண்ணனைத்தும் உயிருடனே வாழ்வ தற்கு
வகைசெயும்நல் வயல்களாடும் தகுதி யாலே
கண்ணையிழுத் திடும்மணியும் தருவ தான்
கடற்சிறப்பும் உடையதுவாய் இலங்கு கின்ற
எண்ணரிய நலம்படைத்த இந்த நாடே
எண்ணீன்ற இயற்கைவளம் நிறைந்த நாடாம்

இவ்வயர்ந்த நாட்டினிலே கண்டி என்னும் இரும்பதியில் நான்பிறந்தே துன்ப மென்ப
தெவ்விதமென் றறியாதே நன்ப ரோடும் இன்கிள்ளைக் கூட்டமென மகிழ்ந்தே மாதர்
கொவலவையிதழ் விழைந்திடுமோர் பருவம் எய்திக்
குறைவின்றி நானிறுக்கும் போதவு ஓரில்
எவ்விதமோ தொற்றுநோய் புகுந்த தாலே
எண்ணற்றோர் தோய்க்காளாய் இடரும் றாரே.

தொற்றுமந்த வன்னோயைத் தடுப்ப தறகும்
கூவாழ்வின் இயல்புதனை உணர்த்து தற்கும்
கற்றறிந்த ஆண்களாடு பென்கள் தாழும்
கடனியற்ற முன்வந்தார் நானு மந்தத்
தொற்றுவன்னோய்த் தடைத்தொண்டரி குழுவிற் சேந்தே
தொண்டுபுரிந் தேன் அந்தக் குழுவில் நின்ற
பொற்றொடியாள் ஒருத்தியிடம் என்றன் நெஞ்சம்
போயதுபிஸ் திகும்புதற்கு விரும்பி டாதே!

அறத்தைவர்த் திடசிலரும் தமிழுக் கேநல் வாக்கமளித் திடசிலரும் இசையின் மேன்மைத் திறத்தைவிளக் கிடசிலரும் தமிழ்ச்சூத் திணநற் சீரைவிளக் கிடசிலரும் அன்பு வாழ்விளி மறத்தைவிளக் கிடச்சிலரும் அறத்தின் நீங்கா மாண்பைவிளக் கிடச்சிலரும் இவ்வை யத்தே பிறத்தினைப் போன்றவரும் முழுமை வாய்ந்த பேரழகை விளக்குதற்கே பிறந்தாள் போன்றும்

பிறர்க்கியன்ற வரையினிலே உதவும் பண்பு பிறந்ததுகாண் என்னுடனே அஃதே பொற்றான் பிறர்க்குதவும் செயலினிலே இனிப்பம் கானும் பெற்றியவட் சிருந்ததுவே அதனால் யாமே அறப்பணியை இயற்றுவதில் அனைவர்க் குள்ளும் அதிகமாய்ப் பழகுமொரு வாய்ப்பைப் பெற்றோம் முறைப்படியாம் தொண்டுசெய்யக் கண்ட ஒரார் முழுமனத்தோ டெமைகளிழ்ந்து வாழ்த்தி னாரே

பற்றுடனே தொண்டர்குமு முயன்ற செய்த பனியாலே தொற்றும்நோய் நீங்கிப் போக நற்பணியைப் பாராட்டி ஊரார் எல்லாம் நல்லிருந்தாங் கெமக்களித்தார் விருந்தின் பின்னர்த் தொற்றியநோய் தடைசெய்த தொண்டர் எல்லாம் தொடங்கினாரே பயணத்தைத் தத்த மூர்க்குப் பொற்றோடியும் புறப்பட்டாள் “நமது நட்புப் புவியிடையே வளர்ந்திடுதல் வேண்டும்” என்றேன்

அன்னமென அவன்நடப்ப வளைக மந்தும் அதுவற்றி வருந்தாவாய்க் கையி ரண்டும் இன்னலெதும் இடைக்குவரு மோவென் றஞ்சி இருபுறத்தும் காவலரீபோல் அசையு மாண்பும் புன்னகைசெய் திடுங்காலை முகத்திற் தோன்றும் புற்கழுகும் செங்கதிரிக்குக் கூசும் கண்ணும் அன்னவளிபோ யின்னளிலும் அகத்தின் கண்ணே அழியாத ஓவியமாய் நிலைத்த வாலோ.

ஊராளின் நோய்நீக்கப் போன என்னை உண்டதுகான் காதலெனும் வெய்ய நோய்அத் தீராத நோய்நீக்க மருத்து வரிக்கும் திறனில்லைப் பொந்தெராடிக்கே உண்டா மென்ற பாரோதும் திருக்குறஞும் கூறக் கேட்டே பாவைக்கென் கருத்தனைத்தும் ஒலை மூலம் சீராகத் தெரிவிக்க எண்ணி நானும் சிந்தனையை எழுத்தாக்க முயற்சி செய்தேன்

வேறு

நெய்யில்லாக் காரணத்தால்
நேரம் ஒருவிதமாய்ச்
செய்ய சிறுவிளக்குச்
சீரழிந்தே மங்குதல்போல்
நங்கையே நின்சேர்க்கை
நான்காணாக் காரணத்தால்
இங்கென் சிறுவாழ்வும்
என்றென்றும் தெய்வதினை

ஏட்டில் எழுதத்
துணிந்தே எழுதுகிறேன்
ஏட்டில் வெறுமெழுத்தென்
றெண்ணாதே இத்துணையும்
வாட்டும் பெருநினைப்பால்
வாடியன் னுள்ளமதைக்
காட்டத் தமிழ்ச்சொற்கள்
கானும் முயற்சியடி

பொன்னின் னிறமும்
புதுமைத் தமிழ்ச்சவையும்
உன்னை விரும்பி
உடனே பொருந்தியதால்
குஞ்சா அழுகுதனைக்
கோதறியா நறிகுணத்தை
என்றும் விழைந்தலையும்
ஏழை யுளமுழலை

நாடி அடைக்கலமாய்
 நன்கிருக்க வேண்டுவதைக்
 கோடி முறைவிழியாற்
 கூறினேன் நின்கருத்தை
 நன்குரைக்க எண்ணாடுத
 நங்காய்! நடற்றுவிட்டாய்
 என்கருத்தை ஏற்கா
 இதயம் படைத்தனவோ?

ஏது மறியேன்
 எழிலணங்கே உன்னையொரு
 போதும் மறவாப்
 புதுவாழ்வு பெற்றுவிட்டேன்.
 உன்னை மனந்தால்
 மனப்பேன் உணைமறந்து
 பின்னை யொருத்தியையான்
 என்னேன் பிறப்பிலெலாம்
 இவ்விதமன் என்னத்தை
 ஏட்டிடல் எழுதியந்தைக்
 கொவ்வை யிதழியிடம்
 கொண்டுசென்றே சேர்க்கவை
 நன்பன் ஒருவளிடம்
 நான்கொடுத்தேன் நன்பனுமே
 பண்பு தவறாமற்
 பாவையிடம் சேர்த்தலுமே
 முற்றும் படித்து
 முடித்தபின்னர்த் தன்னுஸ்ரே
 சுற்றேந சிற்றித்துத்
 தன்கருத்தைக் கூறாமல்
 நேரில் வருகவென
 நீயவர்க்குச் சொல்லுகென
 நேரிழையாள் நன்பனிடம்
 நெஞ்சை ஒளித்துரைக்கக்
 'கொம்பின் உரையித்தெனக்
 கூறினான் நன்பன்நான்
 அம்பில் விரைந்தேன் அவன்

வேறு

மன்னைக்கத்தே உடலிருப்ப நெஞ்சந் தன்னை
 வானகத்தே விடுத்தவள் போல் எதையோ உவன்றிப்பி
 எண்ணியவா றவளிருந்தாள் என்னத்தான் [எண்ணி]
 இருக்கின்றாள் என்னைத்தே அவளின் பக்கம்
 நன்னையொரு நகைபுரிந்தேன் கண்டாளி இல்லை
 நங்கையவள் இருந்தறிலை சிறப வல்லோன்
 பண்ணியநறி சிறபம்போல் இருத்தல் கண்டே பருகினேன் அழகுதனை விழிவாய் நானே!

வேறு

"சீரெலாம் நிறைந்த தீந்தமிழ்ப் பாடல்
 செவிவழிச் செய்யுமோர் இன்பம்
 காரெலாம் திரண்ட கூந்தலாய் நின்றன்
 கயல்விழித் துடிப்பிலே கண்டேன்
 பாரெலாம் ஒருங்கே எதிர்ப்பினும் நெஞ்சம்
 பற்றெலாம் துறப்பினும் என்றும்
 நேரிழாய் நின்னை மறக்கிலே" என்கிறென்
 நினைவினை அவட்கெடுத் துரைத்தேன்
 தூயபா ஸ்ரைய நெஞ்சினேன் உள்ளத்
 துடிப்பெலாம் சொலினால் விளக்க
 வேயெலாம் நானும் தோளினாள் தானும்
 விழியினால் நீரிவிடுத் தன்னாய்
 நேயமே வடிவாய் நிற்குநும் முள்ள
 நினைவெலாம் உணர்ந்தனை உங்கள்
 தூயநெஞ்ச சதனை வாழ்த்தினேன்! எனினும்
 சொல்லுவேன் மற்றுமொன் ரென்றாள்.

மற்றவர்க் குதவும் பண்பெலாம் நும்பால்
 மலிந்தமை கண்டவென் னுள்ளம்
 அற்றைநாள் தொடங்கி உடல்பிறப் பெணவே
 ஆவலோ டெண்ணிய தியானோ
 பற்றெலாம் ஒருவர் தமக்களித் தவரைப்
 பல்கிடும் பிறப்பினில் எல்லாம்
 சுற்றுமே பிரியேன் என்றுள்ள் சொற்கள்
 சாற்றினேன் என்றவ ஞாரத்தாள்

பற்றெலாம் கவரிந்த தனிச்சிறு மகனைப் பாய்புவி கவரிந்திடத் துடித்த பெற்றவள் போலும் கற்பினை இழந்த பெருங்குடி மகளினைப் போலும் உற்றபே ரிடரால் உளம்மிகத் துடிப்ப உடலெலாம் ஆற்றலை இழப்பச் சொற்களை ஸ்னாவில் வரமராத் திடவும் சொல்லினேன் முயற்சியாற் சிலவே.

“ஆவலால் சிறிதும் ஆய்ந்திடா தொருவன் அரும்பொருள் தன்னையான் விழைந்தேன் பாவியேன் இளியிங் கிருப்பதும் முறையோ? பண்பெலாம் கொன்றனன் அந்தோ சாவிலும் பிறர்க்கு நன்மையே செய்யும் சால்புளோர் வாழும் இம்மண்ணில் ஆய்விலா துளத்தின் வழிச்செல்வோன் வாழ்தல் அறத்தினைக் கொலும் செயல் அன்றோ

என்றியான் கூறித் துடித்தமை கண்டே ஏந்திமை மிகத்துயர் கொண்டே
“ஒன்றும்நீர் தீங்கு செய்திலீர் வீணே உளம்மிக வருந்துதல் வேண்டா அன்றுநீர் என்ன மற்றவன் பெருங்களன் ரஹிந்திடாத் தன்மையால் அன்றோ பொன்றிடா ஆவல் தன்னையே கொண்டார் புவியில்லன் நிலையைஒரிந் ததுவும்

நெஞ்செலாம் நொந்தீர் இச்செயல் அன்றோ நேர்மையின் அணியதாய் ஆகும் வஞ்சமே இல்லா அஸ்பியான் கொண்டேன் வாழ்வெலாம் உமக்கியான் தங்கை எஞ்சலார் எதுவும் உரைப்பரென் ரெண்ணி இவ்விடம் வருதல் நீக்காதீர் அஞ்சிடா தென்றும் வருகநீர் வருதல் அறத்தினிற் கொவ்வுமே” யென்றாள்

உன்னையே என்றன் வாழ்வென நினைந்தே உலகினில் வாழ்ந்தனன் அதனால் இன்னும்என் ஆவி நிலையினிற் சிலநாள் இருக்குமோ இல்லையோ அறியேன் மன்னுவல் வினையால் உலகில்யா னிருப்பின் வருகுவேன் இனியெனக் கென்றும் துன்பமும் நோயும் அன்றிவே ரெந்தத் துணையுமே உலகினில் உண்டோ?

எனக்குவாழ் வதனைத் தருவதும் துயரால் இடைவிடா தியான்வருந் திடினும் மனக்குநல் வனவே மொழிவதும் அஸ்பாம் மருந்தினால் உயிரை ஓம்புனதும் தனித்துணை யாக இருப்பதும் என்று தரையினில் நீண்டபன் னாட்கள் நினைத்ததாம் யொருளை இழந்தனன் ஆவி நிலைக்குமேல் வருகுவேன் என்றேன்.

என்னீனால் மன்னில் இன்னலே அன்றி ஏந்திமாய் இன்பமொன் றில்லை உன்மையாம் இன்பம் பற்றெலாம் துறந்தோர் உறுவரே என்னையொத் தோர்கள் நன்னூமோர் இன்பம் சிறிதுமே இல்லை நல்லெலாம் இழந்தவென் வாழ்வ உன்னுநீர் அற்றோர் உயிரென் மெல்ல ஓழிந்திடும் உன்மையே என்றேன்.

ஒருதுயர்க் காக உலகையே துறக்கும் உள்ளமும் நல்லதோ அண்ணா பெருமையும் உரனும் ஆடேவின் மேன என்றிடும் பெருந்தமிழ் நூலின் பொருளினை ஓர்ந்தும் துயரினுக் கஞ்சம் புன்மைமேற் கொண்டதும் ஏனோ? வருவதே வருமென் றுரியநற் கட்டன வாழ்வினில் கொள்வதே மேலாம்.

'தனக்கென வாழ்வு பயணப்டா விடினும்
தக்கவரிக் கென்று வாழாது
மனக்குறும் துயரைத் தவிர்த்திட இறக்கும்
வாழ்வுமோ தன்னை வாழ்வாம்
எனக்கென வாழ்க ! என்பொருட் டாய்நீர்
இறப்பது காண்பனே ஆயின்
எனக்குமோ வாழ்வே இல்லையாம்' என்றே
இருவிழி நீரிவிடுத் துரைத்தாள்.

"என்னியோ யாரும் உலக மீதினிலே
இதுவரை பிறந்திலர் அதனால்
என்னிய வாரே இறப்பும் யார்க்கும்
எட்டுணை உரிமையும் இலையாம்
புண்ணியம் யாது பாவும் யாது
புவியிடைக் கொள்வதும் யாதென்
றெண்ணியே நன்றைப் புரிந்துறு பயனை
சற்பதே மே''லே உரைத்தாள்.

'எனக்கென இந்த வாழ்வினிற் கணமும்
இருப்பதே இல்லைதான் வாழ்தல்
உனக்கென வென்றே முடிவுசெய் தன்னயாள்
உலகினில் இக்கணம் முதலாத்
தனிப்புது வாழ்வு கொண்டனன்' என்று
சாற்றியே அவட்பிரிந் தனனாய்
எனக்குறு துணையாய்த் துன்பமே தொடர
இல்லைனும் சிறையடைந் தனனால்.

வேறு

பொங்கியிடர் செயும்துயரில் அமைதி காணப்
புகழ்ப்படைத்த தமிழ்மங்கை உதவிசெய்தாள்
திங்கள்சில சென்றதன்பின் ஒலை ஒன்றைச்
சேர்த்தனனே ஓரிடுளைகளுன் அதிலே அந்த
மங்கையின்கை யெழுத்திருப்பக் கண்ட நானும்
மகிழ்ச்சியடனே விரும்பிப் படித்தேன் அஃதில்
"உங்களது நலமறிய விரும்புகின்றேன்
உரைக்கின்றேன் எனதுநலம் இன்னும் ஒன்றே !

என்னுள்ளம் ஒருவருக்கே உரிய தென்றே
இயம்பின்யான் முன்னேயே வரும்நன் னாளிக்
அன்னாரும் நானும்மே உயர்ந்த தாமில்
லறவாழ்வை மேற்கொள்ளப் போகின் ரோம்நீர்
இன்னுவரையால் எமைவாழ்த்தி யேக வேண்டும் !
இதுவங்கள் தங்கையது விருப்பம் என்றே
நங்கையவள் எழுதியமை கண்ட நானும்
நறுமணத்திற் கேகிடவே முடிவு செய்தேன்.

இங்கெனக்கென் ராசையோ எதுவும் இல்லை
ஏந்திமையின் நல்வாழ்வே என்வாழ் வென்று
மங்கையவள் விருப்பத்தை அவண்நான் சென்று
மறவாது நிறைவேற்றல் விழைந்தேன் ஆகி
அங்குசென்றேன் எல்லோரும் ஒசை யின்றி
அழுதவண்ணம் இருந்தார்கள் அவளின் வாழ்வில்
பங்குகொண்டோன் வருந்தியவா றிருத்தல் கண்டே
பகர்கதுயர்க் காரணத்தை என்றே கேட்டேன்.

பண்புடையோய் எதிர்பாரா வண்ணம் நேற்றுப்
பற்றியதாம் வெம்நெறுப்பால் உயிரே போல்வாரன்
கண்களினை இழந்துவிட்டாள் மற்றென் சொல்வேன்
கலங்குகிறோம் என்றுரைத்தான் அந்தோ ! அந்தோ !
மண்ணிடையான் துயருற்றேன் எனினும் அன்னாள்
மகிழ்ந்திருப்பின் எனக்கின்பம் ஆகும் என்றே
என்னின்யான் அப்பேறும் இழந்திட் டேனே !
எனத்துடித்தேன் ! செயல்விவா தேங்கி னேனே !

வருத்தமெனும் கடலடியில் கிடந்த என்னை
வந்தொருகை தீஸ்டியது யாரோ என்றேன்
"மருத்துவன்நான் உன்னுடைய நஸ்பன் என்னை
மறந்தனையோ எனநஸ்பன் கேட்க இப்போ
திருக்குநிலை தனில்யாரும் நினைவில் இல்லை
ஏற்றமறு மருத்துவன்னீ தானே யாகில்
இருப்பவர்யா வரும்மகிழத் தீயாற் கெட்ட
இருவிழியும் கணப்படுத்து வாயோ'" என்றேன்

என்னுடைய ஆவினை உணர்ந்த நண்பன்
 “ஏந்திமூலியில் வையகத்தைப் பார்த்தல் வேண்டின்
 இன்னொருவர் தம்விழியை ஈலல் வேண்டும்
 இச்செயற்கிங் குடன்படுவோர் யாரு மில்லை
 பொன்னைத்தும் கொடுப்போரும் உள்ளார் கண்கள்
 புவியிடையே பிறரிக்களிக்கும் பண்புள் னோரிகள்
 இன்னுமுதித் திடவில்லைத் தியாக நெஞ்சம்
 இலையெனினும் அதுகுற்றம் இல்லை” என்றான்

மருத்துவனைத் தனியிடத்திற் கழைத்துச் சென்றே
 மாண்புடையோய்! நீஎன்றன் நண்பன் என்றன்
 வருத்தத்தில் பெரும்பங்கு நிவைக்குண்டென்றேன்
 மறுப்பெண்ண நீழுன்னர் உதவாயிட்டால்
 இருப்பேனோ இந்நிலையில் உனக்காய் என்னால்
 இயன்றதெல்லாம் செய்திடுவேன் அதனை இன்னே
 உரைத்தினைச் சொன்னானேன் நானும் என்றன்
 உள்திருந்த அனைத்தையுமே உரைக்க ஸானேன்

இன்றவியி தலைஇழுந்தா விடத்தி வேதான்
 இருக்கின்ற தென்னாவி அவள்நோக் கண்டே
 குன்றுகின்ற தென்வாழ்வு அவளின் துண்பம்
 குறையாது போமாகில் என்றன் ஆவி
 சென்றுவிடும் இஃதுடலில் நிலைத்தல் வேண்டின்
 சேயிமூயாள் விழியுடன் தான் விழைந்த வாரே
 மன்றல்புரிந் திடல்வேண்டும் இதற்கே உள்ளன்
 மருத்துவத்தின் ஆற்றலைாம் உதவல் வேண்டும்

மண்ணிடையே அவனுக்காய் உயிரும் ஈய
 மன்றதுணிநிடதன் ஆதவினால் என்றன் நல்ல
 கண்ணிரண்டும் அவனுக்குக் கொடுப்பேன் பாரைக்
 கானுமொரு நினையினிலே அவளை வைத்தி!
 என்னாரிய பிறவிகள்தான் எடுத்திட டாலும்
 இவ்வுதவி புரியினுணை மறவேன் என்றேன்
 என்னாமற் கூறுகின்றாய் கண்ணின் மாண்பை
 இன்னும்நீ உணரவில்லைப் போலு’ மென்றான்.

வேறு

திங்களினைக் குன்றதனைச் சீர்படைத்த
 கடலதனைத் திருவாய்ந் திட்ட
 செங்கதிரை மின்னினை விண்மீனைத்
 தெரிவித்தே இயற்கை என்னும்
 மங்கையவள் உரைக்கின்ற உள்ளமைகளை
 அறங்களினை வாழ்விற் பற்ற
 இங்கெனக்கு நல்லுதவி இயற்றியவை
 என்னரிய இருகண் னான்றோ!

பல்கியதிந் தமிழ்நால்கள் ஒய்வின்றிப்
 படிப்பதற்கும் பாடோர்ந் திட்ட
 நல்லவரைக் காண்பதற்கும் வாடியோசிக்
 கினியசெயல் நான்செய் தற்கும்
 ஒல்லுகின்ற வகையிலெலாம் உதவியவிக்
 கண்மிகவும் உயர்ந்த வேணும்
 மெல்லியட்கே இன்றுதவக் கண்ணன்றி
 ஆயுங்கால் வேறொன் றில்லை.

வேறு

எனக்கென்றே வாழ்வில்லை என்று நானும்
 எண்ணற்ற முறை உரைத்தேன் நண்ப நீஎன்
 மனக்கினிய செய்வதெனில் என்சொற் கேட்டி
 மறுப்பதெனில் கொடும்நஞ்சைத் தருதி என்றேன்
 “உன்குரைத்துப் பயனில்லை உன்றன் என்னைம்
 உணக்கெடுப்ப தாயின்நான் என்ன செய்வேன்?
 எனக்கென்ன இதுகடவேன் றாற்று கின்றேன்”

என்னுடைய கண்ணறால் அந்த மங்கை
 ஏற்பதற்கு மறுத்திடுவாள் கொலைத்தன் டத்தால்
 தன்னுயிரை விடுமூன்றை ஒருவன் மற்றோர்
 தமக்காகத் தன்கண்ணைக் கொடுக்க வென்றே
 இன்னுரைசெய் திறந்தனவேன் றவட்கு ரைத்தே
 என்னுடைய கண்களினை அவட்கே வைத்தி
 பின்னிவங்நான் வாழாதே இவ்லூர் விட்டே
 பிறவூரிக்குச் செல்கின்றேன் என்றே சொன்னேன்.

என்னியவா றணைத்துமே நடந்த மங்கை
கிருசிதியும் உதவினேன் மங்கை தானும் என்னியவன்
என்னைமனந்தே இன்ப மாக
இருக்கின்றாள் என அறந்தேன் அவ்வு ராரிதம்
கன்சனுக்குத் தெரியாதே அற்றை நானே
கிருத்துவப்ப இவ்வூர்க்கு வந்து நானும்
மன்னகத்தே இயன்றவரை பிறர்க்கு நன்மை
வழங்கியவா றிருக்கின்றேன் என்றே சொன்னான்

காதலை ரொருநாட் கொருத்தியை நாடும்
கயவர்கள் வாழ்ந்திடும் நாளில்
காதல்யா தெனவே காட்டினை உன்தன் காட்டினை
கண்ணையும் அவட்கென அளித்தாய்
தீதெலாம் ஒருங்கே சேரினும் நெஞ்சைத் தீநிழா
திருட்யோர் வாழ்ந்திடல் வேண்டிச்
காதலும் புரியுங் தன்மையோர் தாமே
தரையினில் காதலர் ஆவார்.

நிலையிலா யாக்கை தன்னையில் கண்டே
தீவைப்பதும் எழில்மறைந் ததுவும்
விலையிலாப் பண்டம் எனவிடுப் பதுமே
மேவியிந் நாளிடைப் பலரும்
அலைவுறும் காலை அறம்சொலும் காதல்
அறிகவென் ருணர்த்திய பண்பாம்
மலையெனத் திகழும் மாண்புளோய் உலகோர்
மனத்தெலாம் உள்ளனன நீயே.

உன்னையான் கண்ட முதலென ஆள்ளம்
உயர்நெறிச் செல்லவும் அதற்காய்
இவ்ஸலெத் தனைதான் வரினுமேற் றிடவும்
என்னிய தாதலாற் சிறியேன்
இன்னுமெத் துணைதான் பிறப்பெடுத் திடினும்
இட்டியும் அறம்வில் காதே வாழ்ந்திட உரைந்
மன்னுநல் வாழ்வ வாழ்ந்திட உரைந்
வழங்குக என்றியான் இரந்தேன்.

உனக்கென எதைத்தான் உரைக்குவேன் யாரிக்கும்
உரைப்பதே உனக்குமிக் குரைப்பேன்
வினைப்பயன் வசத்தால் நன்றதும் தீரும்
விளைந்திடும் யாரிக்குமே அதற்காய்த்
தினைத்துணை தானும் தீங்குநீ என்றும்
செய்திடல் நினைக்கவும் வேண்டா
மனத்தினைக் கொல்லும் இன்னலை ஏற்றும்
மற்றவர்க் கிண்பமே செய்னாய்.

என்றவன் உரைப்ப ஜயநின் ஜெறியிக்
என்றவைச் செலுத்துவேன் மற்றும்
இன்றுநின் காட்சி கண்டதும் புதிய
இன்பிறப் பெடுத்தனன் இனியான்
நன்றினை வளர்க்க உயிரையும் காயும்
நல்லதோர் உறுதியும் பூண்டேன்
சென்றிட விடைதா என்றவை அன்னான்
செல்கெனச் சென்றனன் நானே.

(முற்றும்)

இரண்டு வரம் வேண்டும் கலைஞர் வருகை

வான்வரை உயர்ந்தும் வளமார் கிளைகள் தாங்பல பரப்பியும் தழைத்தும் அன்னையின் கருணை ஈதெனக் காட்டும் வண்ணம் தண்ணிழல் செய்தே நின்றதோர் விருட்சம் அவ்விருட் சத்தில் பறவைகள் ஆயிரம் சேர்ந்தே வாழும் செய்திடும் பேரொனி பள்ளிச் சிறுவர் அதன்கீழ் நின்றே பந்தினை அடித்துத் துள்ளிழூர்ப் பரிப்பர் மேய்ந்த பசுக்கள் அதன்நிழல் நாடி ஓய்ந்திருந் தங்கே இரையினை மீட்கும் வேலை யில்லா வீணர் சில்லோர் போவோர்க் கெல்லாம் சொட்டைகள் சொல்வர் மகளிர் சிலர்ஜூர் மூலையில் இருந்தே சுத்தியல் கொண்டே கல்வினை உடைப்பர் நோயினால் வாடும் குடும்பம் தன்னையும் சோமபிக் கிடக்கும் குடும்பம் தன்னையும் குடித்தே அழியும் குடும்பம் தன்னையும் தாய்க்குலம் உழைத்தே காத்திடல் விரும்பி விருட்சத் தின்கீழ்க் கல்லுடைத் ததுவால் முதியரும் இருந்தனர் இடைவை திணரும் புதியரும் கூட இருந்தனர் அங்கே அக்கூட் டத்தில் கயல்விழி என்பவள் அழிகும் பொலிவும் சொத்தெனக் கொண்டவள் பள்ளிப் படிப்பை முடிக்கு முன்னரோ கொல்லும் வறுமைத் தீயினைத் தணிக்கச் சுத்தியல் கொண்டே உழைத்திட வந்தனவி முழுநிலா நிகரித்த அவள்ளில் முகமெலாம் கல்லின் தாச படிந்ததே, ஓடும் முகில் மறைத் தாலும் நிலாநிலா அன்றோ ! மற்றுள மாதர் பேசியும் சிரித்தும் பேரொலி செய்யும் வேணையிற் கயல்விழி

மட்டும் அமைதி உடையவள் ஆயினள் ஏதோ சோகம் அவளின் அகத்தில் தோன்றி முகத்தில் புலப்பட்ட ததுவால் அந்த வேளை அவ்வழி யாக வந்த ஸ்கூட்டர் யந்திரத் தவறினால் விருட்சத் தின்கீழ் நின்றது ஸ்கூட்டரில் வந்த இளைஞர் வையகத் தெழிலை ஒவிய மாகப் படைத்திடும் கலைஞர் இளமையும் அழிகும் கொண்டஅவ் வாலிப்பன் தோற்றக் கோரி தனித்துவம் மினிர்தது ஆல மரத்தின் கீழே இருந்தே கல்லுடைப் போரைக் கண்டனன் அவனே! புனையா ஓவியம் எனவே இருந்த கயல்விழி மீது சென்றதும் பாரவை அப்பார் செல்ல மறுத்தது. அவனோ, பாரவையில் வசதி படைத்ததாம் குடியிற பிறந்தாள் போலத் தோற்றிடும் இவனேன் கல்லுடைக் கிண்றாள் என்ற கருத்தினன் மேலும் பற்பல எண்ணினன் மனத்தே.

அழிகுக் கைகள்

வீணையினை மீட்டவன்றே அமைந்த கைகள் விளங்குமலர் தொடுப்பதற்கே ஏற்ற கைகள் பூணைத்தும் தாங்குதற்கே உகந்த கைகள் பொன்மணியைத் தொடுவதற்குத் தகுந்த கைகள் பேனுமணை அவங்கரித்தற் குற்ற கைகள் பேசுமுயர் கவிதைக்குப் பொருளாம் கைகள் நீவீலிலத்தே கல்லுடைத்தல் தகுமோ என்றே நெஞ்சமெலாம் நொந்தேகண் கலங்க லானான்,

காதவினை வளர்க்கின்ற சக்தி கொண்டும் கலைகளினை வளர்க்கின்ற ஆற்றல் கொண்டும் மேதினியை வசப்படுத்தும் அழகு கொண்டும்

மெல்லுளத்தை உரைக்கின்ற பாங்கு கொண்டும் ஒதரிய வலங்கொண்ட இளைஞர் நெஞ்சை ஓரிகணத்தே உடைக்கின்ற இயல்பு கொண்டும் சோதிசெயும் திருவிழிகள் உடைக்கும் கல்லின் துசிக்கே இடமாமோ என்றும் நொற்தான்.

பஞ்சணையில் மலரிமீது இன்னும் வேறோர் மலராக விளங்குதற்கே ஏற்ற மேனி நெஞ்சுவக்கக் காதலையைத் தழுவி அன்னான் நினைத்தபடி சுகம்வழங்கற கிணிய மேனி கஞ்சமலரித் தாதெனவே மென்மை கொண்டு கண்ணிரண்டை அசையாமல் நிறுத்தும் மேனி பஞ்சமொன்று கண்டோஇக் கல்லு டைத்தே பாரினிலே துண்பமுறும் என்றே நொற்தான்.

என்றுபல அவன் நினைத்தே ஏங்கும் காலை எழிவானம் இருண்டதுவே இரைச்ச லோடு நன்றாயி மழை பொழியத் தொடங்கிற றங்கே நனையாமல் நிற்கமுடி யாமை கண்டே நின்றவர்கள் விரைந்திட்டார் அவனும் சற்று நிறப்பதற்கே இடம்நாடி அயலின் வீடு ஒன்றின்தா வாரத்தே ஒதுங்க லாணான் உள்ளிருப்போர் யாரென்றே நோக்க லாணான்.

வீட்டில் முதுமகள்

வீட்டிலுள்ள படுக்கையிலே கிடந்த ஓரிபெண் வெளியினிலே நின்றவற்றுக் கேட்கும் வண்ணம் “வீட்டுக்குள் வாருங்கள் மழைதான் விட்ட பின்னர்நீர் வெளியினிலே செல்லாம்” என்றே காட்டுகின்ற கருணையுடன் அழைத்த போது கடுங்குளிலிருந்து அந்த இளைஞருள் தானும் வீட்டுக்குள் சென்றே ஒர் ஆசனத்தில் மெல்லுமரிந் தான்நாறி உணரிவி னோடே,

“அம்மாநான் ஓவியங்கள் தீட்டு கின்ற அழுகுவளர் தொழில்புரிவோன் அதற்கே ஆக இம்மா நிலம்எங்கும் சுற்றிப் பார்த்தே இயற்கையெழில் இருவிழியால் நூகர்தல் செய்வேன் இம்மாலை இவ்வழியால் வந்த வேவை என்ஸ்கூட்டர் பழுதடைந்து போன தாலே உம்ஹீடு வரநேர்ந்து” தென்று சொன்னான் உற்றவனை நோக்கியே அப்பெண் சொல்வாள்.

“ஒருவருக்கிங் கொருவர்தான் உதவ என்றே உவப்புடனே நடைசங் படைத்தான் நின்றன வரவுபற்றி மகிழ்கின்றேன் பல்லாண் டாக வாதமெனும் கொடுநோயின் பிடிக்காளாகி பெருமிடர்கள் அநுபவித்தே பாயின் மீது கிடக்கின்றேன் என்மக்கட்குப் பார மாக, ஒருசிறுமி உழைத்தென்னைக் காக்கும் செய்கை உள்ளமதைத் துண்புறுத்தும்” என்றும் சொன்னாள்.

கிதயங்கள் கலந்தன

அவ்வேவை கயல்விழியாள் தேநீர் கொண்டே அவ்விடத்தே வந்திட்டாள் ஓவி யங்கள் செவ்விதனே வரைகின்ற குமாரின் கின்ற சிர்மிகுந்த கலைஞருமே நோக்க ஊற்றான் இவ்வுலகின் அழகெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தே இவளாக வந்ததுவோ! என்னும் வண்ணம் கொவ்வையித் தூாள்துங்கு கோலம் செய்தாள்; கோடியாம் கறிபணகள் அவனும் செய்தான்.

தூசடனே கல்லுடைத்த அப்போ தும்தான் சுடரிவிட்டாள் அழுகுடனே வீடு வந்து பேசுமொரு ஒப்பணைசெய் திப்போ தும்தான் பேரெழிலில் திசழ்கின்றாள் இந்தப் பாவை நேசமுறு நகையினிலும் அழகே செய்வாள்

நிலத்தினிலே சின்நாலும் அழகே செய்வாள்
ஆசையுடன் பார்க்கையிலும் அழகே செய்வாள்
அதுதவீர்ந்தே அழுதாலும் அழகே செய்வாள்

மணிமுடியில் இருந்தாலும் நிலத்தின் கண்ணே
வைத்துவிடப் பட்டாலும் ஒளிசெய் கின்ற
அனிவயிரம் தன்னியல்பிற் குறைதல் உண்டோ?
அதுபோல்தான் இவனுமென நினைத்துக் கொண்டால்
பின்னிலையப் பார்க்கின்ற இந்தப் பாவை
பின்மருந்தும் தருவாளோ என்றே எல்லாம்
அனிமார்பண் குமார்மனத்தே எண்ணும் நேரம்
அவன்தேநீர் அவன்கையிற் கொடுத்து நின்றாள்

ஓவியத்தைத் திட்டுகின்ற கலைஞர் யாரும்
ஓவியம்போல் இருப்பாரோ? பாவை யார்தம்
ஆவியினைக் கவர்கின்ற கலைகள் யாவும்
அவர்கற்றும் இருப்பாரோ? என்றே எல்லாம்
தேமதர மொழியுடையாள் மனத்தே என்னித்
தெய்வநகை செய்திட்டாள் கண்ணிடின் பின்னே
பூமலரும் கொடியொன்றே அசைதல் போலப்
பொற்றொடியாள் கயல்விழியும் திரும்ப லாணாள்

பேசாது தேநீரைக் கொடுத்து விட்டுப்
பெண்ணமுகு சமையலறை சென்ற வேளை
“பாசமுளாள் உம்புதல்வி” என்றே அந்தப்
படம்வரையும் கலைஞருமே கூறி விட்டுத்
“தேசமிகும் இக்கன்னி கல்லு டைக்கச்
செய்தவிதி யாதென்நான் அறிய ஸாமோ
மாசறியா நல்மனத்தீர் என்றன் கேள்வி
வருத்தத்தைத் தருமென்றாற் பொறுப்பீர்” என்றாள்

இக்கேள்வி கேட்டதுமே படுக்கை மீது
இடருற்ற முதாட்டி தலையின் மீது
மிக்கதுயர் உடன்அடித்தே உள்ளம் நொந்து
விழியரண்டும் நீர்சொரியத் துடிப்பாள் ஆகி
இக்கேள்வி கேட்டதிலே குறிற மில்லை

இயம்புகிறேன் எனக்கூறிச் சுவரின் மீது
தக்கமலர் வழிபாட்டை ஏற்றி ருந்த
தன்துணைவன் புகைப்படத்தை பார்க்க லாணாள்.

அழுகின்ற முதாட்டி தன்னைப் பார்த்தே
“அழாதீர்கள்! தாயேநான் குழப்பி விட்டேன்
மழைசிறிது விட்டுளது என்றன் ஸ்கூட்டர்
வளவினுள்ளே நிற்கட்டும் நாளைக் காலை
பிழைத்திருத்தி எடுத்தெநான் கொள்ளு கின்றேன்
செலவதற்கே உத்தரவு தருவீர்?” என்றாள்
அழுதாள்கை தொழுவவனும் தொழுதா னாகி
அவ்விடத்தாற் புறப்பட்டே படலை சேர்ந்தான்

திருக்பியவன் பார்க்கையிலே யன்ன ஊடே
திகழ்கின்ற முழுநிலவை கண்ணாற் கண்டான்
விரும்பித்தும் நகைத்திடவே அவனும் அன்பை
விளக்குகின்ற நகைபுரிந்து செல்ல லாணாள்
பெருமழையும் காதல்களும் எப்போ தெங்கே
பொழியுமெனக் கூறதலும் இயலுமாமோ? பொழியுமோ
பருவத்தின் ஆட்சியினை மீற வோர்கள் யாரினிலே கோடியினுள் ஒருவர் அன்றோ

கருணையிலா ஒரு கொடியன்

சுவி ரக்கம் சிறிதுமிகு வாதவன்
இன்சொல் என்பது யாதென்த தேர்கிலான்
பாவி யரிக்குளே பாவியும் ஆகுவான்
பண்பரி தம்மைவெறுக்கு மியல்பினை
மேவி நின்ற உடன்பிறப் பொன்றையும்
வீணீல் வாடிடச் செய்தில் வள்வைன்
ஒவி யன்சென்ற ஓர்சிறு நேரத்தில்
உரத்த பேரொலி செய்தவன் வந்தனன்

“யாரி திங்கொரு ஸ்கூட்டரை விட்டது?
யான நிதிடல் வேண்டு” மென் நேஷவன்
பேரி டுநிகர் சத்தத்திற் கேட்டதும்
பேதை யாயழுதுமகள் சொல்லுவாள்

“யாரோ வந்தனன் ஸ்கட்டர் பழுதென்றான்
நானை வந்தே எடுத்திடு வேணன்றான்
பாரில் எங்கும் நடப்பது தான்திதிர
பாய்ந்து கொள்ளுதற் கேதுள் தென்றனள்.

வாதம் என்றிடு தோயிற் கிடந்தவள்
வாதம் தன்னிறகொ டியதோர் நோய்வந்தே
வாதம் செய்தலும் கண்கள் கலங்கியே
மறுபு ரத்திற் திரும்பிச் சுவரிலில்
தீதி வாத்தன்து ணைவன்ப டத்தினை
நோக்கிக் கண்களின் நீரைச்சொ ரிந்தனன்
நீதி என்பது சற்றுமி வாதவன்
நின்ற திக்கையும் நோக்க மறுத்தனள்

நோயிற் கால்கள் வழங்குத லற்றும்
நுவலும் அன்புத் துணைவன் மறைந்ததும்
நேயம் வைத்திட வேண்டிய தம்பியே
நித்தம் நித்தம் குடித்திடர் செய்வதும்
“மாய்மோ ? விதியோ ?”என் எண்ணியே
மயங்கி அங்கிடும் அந்தமு தாட்டியைப்
பேயை ஒத்தூ டன்பிறப் பானது
பெருங்கு ரவினில் எங்குண்சேய் என்றதே.

“என்னை மாமன்னன் ரேஉன்றன் புத்திரி
என்று மேமதிக் கின்றனன் இல்லையே
இன்னும் தேநீரை ஏன்கொண்டு வந்திலன்”
என்றுமே அவன் கர்ச்சிக்கும் வேணையில்
சின்ன வண்ணக் கயல்விழி மெல்லவே
தேநீர் கொண்டு கொடுத்தனள் தெய்வமே !
என்ன செய்குவம் என்றும் இப்பாரிலே
இழிந்தோர் செய்கையால் நல்லவர் மாய்கிறார்.

“கல்லு டைத்த உழைப்பினில் நானைக்குக்
காலை யில்கூரு பத்தினைத் தந்திடு
தெல்லி யூர்வரை உன்றனுக் காகவே
சென்று நாஸ்வர வேண்டியும் உள்ளதே”

தொலை செய்திடும் மாமன் உரைத்தலும்
தோகை போன்ற கயல்விழி தானுமே
இல்லை யென்றுமோ மென்றும்சொல் லாமலே
இடத்தை விட்டுமே மெல்லவே சென்றிட்டாள்

“உன்ம கட்கு மணத்தினைச் செய்திட
ஊரெ லாம்அலை கின்றனன் நானுமே
இன்னு மோர்வரன் வந்திலன் நல்லனாய்
என்ன செய்குவேன் சொல்லுவாய்” என்றுமே
தன்த மக்கையைக் கேட்டகு டியனை
தலைநி மிர்த்தியே பார்த்தமு தாட்டியும்
“உன்ற னுக்கதில் அக்கறை உண்டெனில்
உலகிலே அது தாமத மாகுமோ ?”

என்றி யம்பியே மேலுமே சொல்லுவாள்
“என்னு டன்பிறப் பாகவிருந்தும்நி
என்தன் சேயினில் அன்பினைக் கொண்டிலை
ஏதும் செய்ததாயக் காண்கிலன் அப்பனே
இன்று மந்தக்கு மந்தை மைத்திட
இருந்து நீயுமே என்னுடன் உண்கிறாய்
நன்று தான்திது வென்றுநீ நெஞ்சினில்
நானி லத்திடை எண்ணிய துண்டுகொல் ?”

இவ்வி தம்அவள் மெல்ல உரைத்தலும்
இடியெ னுங்குரல் தன்னில்க மூறுவான்
“எவ்வி ணைப்பய ஞோ ?அவர் தேர்வரோ ?
எங்கு தேடியும் நல்வரன் இல்லையே
செவ்வி திற்கற்ற ஆசிரி யர்களோ ?
செகத்தில் ஓரிவட்சம் சீதனம் கேட்கிறார்
எவ்வி டமும் மதிக்கும் மருத்துவர்
இரண்டு லட்சங்கள் சீதனம் கேட்கிறார்.

மன்னு சங்கக் டையினம் னேஜகும்
மற்றும் ஆயிரம் பற்பல கேட்கிறார்
இன்னும் பஸ்னில் நடத்துநர் தானுமே

இதற்கு மேற்படச் சிதனம் கேட்கிறார்
என்ன செய்குவம் சிதனம் இன்றியே
ஏந்திஷம் மணம் எய்துதல் ஜியமே”
என்ற வன்சொல் ரழையின் கணகளே
இரண்டும் நீரைப் பெருக்கிடல் ஆயின்.

கயல்வி ழியின் அழகை விழைந்துமே
பற்ப லர்மணம் செய்திட முன்வர
நயமி லாஇவன் நின்று குழப்பினன்
நன்கவள் மணம் தானும் முடிந்திடின்
சுய உழைப்பினில் வாழ்ந்திட நேருமே
துண்பமே என எண்ணினன் கீழ்மகன்
சுயந லம்பற்றிப் பெண்கள் மணத்தினைத்
தடுக்கும் துட்டர்கள் எத்தனை கோடியோ?

இனிய சந்திப்பு

மற்றநாள் மாலையிலே கல்லு டைத்தே
வழக்கம்போற் கயல்விழியாள் திரும்பும் வேவளை
அற்புதமாம் ஓவியங்கள் தீட்டு கிண்ற
அமகாரிந்த குமாரின்பான் வழியிற் கண்டான்
“பொற்றொடியே நின்னுமைப்பைப் போற்று கிண்றேன்
புதித்தலத்தைக் காக்குங்கை உழைக்கும் கையே
பெற்றவளைக் காக்கவென உழைத்தல் செய்யும்
பெண்களுன் போல் வேறெவரும் இருக்கின் நாரோ?

இவ்விளை வாழ்வினிலே அந்தஸ் தென்றும்
இதுள்ளும் அதுள்ளும் பாராய் ஆகி
செவ்வியது நல்உழைப்பே என்று நம்பிச்
சிறுவயதிற் கல்லுடைக்கும் துணிச்சல் தன்னை
இவ்வுலகில் உன்போல இன்னும் யாரும்
இதற்குமுன்னர் கொண்ட துண்டோ? அறியேன் பெண்ணே!
எவ்வெவர்க்கும் அடிமைசெய்து பிழைத்தி டாத
இனியக்கதந் திரத்தொழிலைக் கொண்டாய் நன்றே.

தொழிலினிலே பேதமில்லை என்று மேலோர்
சொல்லிவைத்த தத்தவத்தை உணர்ந்தோ அன்றிப்
பழுதறியாத் தொழிலிதுதான் என்று நீயே
பாரினிலே தெரிந்தெடுத்த இயல்பி னாலோ
எழுதரியாய் தொழில்புரிவாய் நின்னைப் பெற்ற
தாய்இனியள் நாடினிது ஞேற்று மாலைப்
பொழுதமுதல் நானும்தான் இனியன் ஆனேன்”
என்றவனும் புன்முறுவல் உடனே சொன்னான்

“நன்றுங்கள் ஸ்கூட்டரினைத் திருத்து தற்கு
யாருமே வந்திலரோ” என்றே கேட்டான்
“இன்றான் திருத்திடுவேன் இல்லாவிட்டால்
இரண்டோழுன் ரோதினைத்தில் திருத்திக் கொள்வேன்
ஒன்றுக்கும் கவலையுற வேண்டாம்” என்றான்
ஒண்டொடியாள் சிரித்துநிலம் நோக்கலானாள்
ஒன்றுபட்ட நெருசினர்தம் கற்ப ணைக்கே
உலகினிலே எல்லையெதும் இருக்கு மாமோ

பொங்குகின்ற நினைவுகட்டுகே ஆளா கின்ற
புதுமையுடன் அவர்வீடு சென்ற வேவளை
அங்குபடுக் கையிற்கிடந்த முதிய பெண்ணாள்
அன்புடனே “வாதம்பீ?” எனது மைத்தே
“எங்களுக்கும் உமக்குமே முற்பி றப்பில்
ஏதோழர் தொடர்புதான் இருந்த” தென்றான்
அங்குதன் துள்ளத்தே இம்மைக் கண்ணும்
“அதுதொடர வேண்டுமென” ஆவன்றி ணைத்தான்

துன்பச் சம்பவம்

அங்குவர் மீதிருந்த படத்தைப் பார்த்தே
அதன்மேலும் சொல்லுதற்குத் தொடங்கலானால்
எங்களுக்கு நன்மைசெய இருந்த தெய்வம்
இவ்வுரில் வியாபாரத் தொழிலைச் செய்தே
எங்களுக்கோர் குறையுயின்றிக் காத்த நாளில்
இருந்தாற்போ லேஜருவன் வீடு வந்தே

“உங்களுக்கோர் நற்செய்தி” என்று விட்டே
உற்றகுச் சிலமேலுப் சொல்ல வாணான்.

என்றனுக்குச் சொந்தமாய்க் கடைதான் ஒன்றே
எழிலார்ந்த கொழும்பினிலே சிறப்பாய் உண்டு
குள்றொத்த செல்வத்தை இந்நாள் நானே
கொண்டிருக்கின் நேன்னாரால் எல்லாம் அந்த
நன்றசெயும் கடையாலே வந்த லாபம்
நானின்றோ உடல்நலத்தை இழந்த தாலே
இன்றந்தக் கடைதன்னை விற்றல் பற்றி
என்னினேன் உழைநினைத்தேன் உடனே வந்தேன்

“பவல்லச் சிலலட்சம் கடன்பட் டேனும்
பாரினிலே நீரிஅந்தக் கடையை ஏற்றால்
நலமெல்லாம் உழைய்தும் நீவிர் எல்லா
நாளுமே சிறப்புடனே வாழ்தல் கூடும்
பலவெண்ணிக் காலத்தை வீணாக் காடே
பாரினிலே வாங்கிடுவீர்” என்றே சொன்னான்
சிலலட்சம் கடன்பட்டே தனைவ னாரும்
திடீரென்றே கடையதனை வாங்கிக் கொண்டார்.

பொருளாசை தூண்டுதலும் முன்னர் என்றும்
புயியினிலே நமைப்பிரிந்து செல்லாத் தெய்வம்
ஒருமாலை நமைப்பிரியும் துண்பம் தன்னை
உள்ளறைத்தும் புறம்நகைத்தும் கலங்கிக் கொண்டே
“வருகின்றேன்” எனக்கூறி ரயிலில் ஏறி
வையகத்தைப் பிரிவார்போல் எழைப்பி ரிந்தே
பெருந்கராம் கொழும்புசென்றார் என்று கூறிப்
பேதையவள் கண்களங்கி மேலும் சொன்னாள்.

“சென்றவரின் கடிதத்தை நோக்கி நோக்கிச்
கிளதினங்கள் சென்றவே இரவில் ஓர்நாள்
என்துணைவர் கணவினிலே காட்சி தந்தார்
எழிலார்ந்த அவரிமுகத்திற் சோகம் கண்டேன்
ஒன்றுமே பேசாத என்னைப் பாரித்தும்

உருகுகின்ற விழிகொண்டு மகளைப் பார்த்தும்
நின்றவரை நான்பார்த்தே என்ன என்றேன்
நிமிடங்கள் சிலசெல்ல அவரோ சொன்னார்”

“உயிரவையாய் கயல்விழியும் நியும் இந்த
உலகிலுளைந் திடப்போறீர் அதனா தோன்
துயரடைந்தேன்” எனஅழுதார் சற்றுப் பின்னர்
துயில்நீங்கிக் கண்விழித்தேன் கனவின் அரித்தம்
நயமிலையே என்றினைத்தேன் எனினும் என்றன்
நங்கையல் விழிக்கதனை உரைத்தேன் இல்லை
அயலவரோ அவ்வேளை இங்கு வந்தே
அதிர்ச்சிதரும் செய்தினுண்றைக் கூற வாணார்”

இவ்வாறு முதுமகளோ வருந்திக் கூற
எழிலார்ந்த கயல்விழியாள் நடுங்கிக் கொண்டே
செவ்வானம் இருண்டதுபோல் முகம்தான் மாறத்
“தெய்வமே என்அப்பா அப்பா” என்றே
அவ்வேளை கதறுதலும் முதிய பெண்ணாள்
“அம்மாறுவ் விருந்தினர்க்குத் தேநீர் வேண்டும்
இவ்வேளை அழலாமோ முதவில் தேநீர்
எடுத்துவா” என்மகளை அனுப்ப வாணாள்.

மகள் அழுதல் தனைப்பொறுக்கா அன்புத் தாயை
மனத்துள்ளே குமார் என்பான் வாழ்த்தும் வேளை
அகமெங்கும் முகமெங்கும் துண்பம் தோற்ற
அந்தமுது மகள்மேலும் சொல்ல வாணாள்
“மிகவுந்தி அயல்வீட்டுப் பெண்ணாள் வந்து
வேதனைநீர் ஆடையாதீர் கொழும்பே யென்ற
புகல்கின்ற பதியினிலே கலவ ரம்தான்
பெருநெருப்பாய்ப் பரவியதாம்” என்றே சொன்னாள்

“கண்டகன் வும்பாவை சொன்ன சொல்லும்
கலந்தொன்றாய்ப் படுக்கையிலே கிடந்த என்னைக்
கொண்டபெரும் விடமாகத் துண்பம் செய்யக்
குவலயத்தே எதும்செய்தல் அறியேன் ஆகிக்
கண்டுநிகர் மொழிச்சிறுமி கேட்பா ளாகில்

கலங்குவளோ எனமேலும் ஏங்க லானேன்
கொண்டதுயரி வளர்ந்ததனிறிச் சிறிது தானும்
குறையவில்லைக் குறையவில்லைத் துடிக் கலானேன்

சுற்றத்தார் ஒருவரோ மறுநாள் வந்தே
“சொலவேண்டும் ஒருசேதி முதலில் நீதான்
பெற்றசேய் தனை அப்பால் அனுப்பென் றிட்டார்
பின்னையை நான் அனுப்பினேன் அவரோ தானும்
உற்றதுயரிதனை மறைத்தே “விதியைவெல்ல
உலகினிலே முடியுமோ”! என்றே கேட்டார்
“பற்றுடையீர் விடுகதையை விட்டேசேதி
பட்டென்று சொல்லு” மென் மேன்துடிப்பினோடே

கொழும்பில் நிகழ்ந்தது

“அம்மாநின் துணைவனார் கொழும்பின்கண்ணே
அமரிந்திருந்தார் கடையினிலே அந்தவேளை
இம்மா நிலம்சூருங்கே திரண்டாற் போல
என்னற்றோர் கூடினராம் அவரைக்கண்டே
தம்மேனி நடுக்கமுறைத் தமைமறந்தே
தடுமாறிக் குழினராம் அந்தவேளை
எம்மாலே சொலமுடியாச் சம்பவம்தான்
“எய்திற்றாம் எய்திற்றாம்” அந்தோ என்றார்

“கேட்டதுமே மயக்குற்றேன் தெளிந்தபோது
காஸ்டியிற் கிடந்தமுதாள் புதல்விநானோ
வாட்டமுற்ற என்களைத் தேற்றத்தானும்
வையக்குதே எனைத்தேற்றிக் கொள்ளத்தானும்
மாட்டேனாய்ப் புரண்டமுடுதேன் எங்கள்வாழ்வ
காட்டெருமை மிதித்திட்ட சிறுபுவாகிக்
கசங்கியே சிதைந்ததென” அழுதேசொல்வாள்.

பின்நடந்த சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து சொன்னாள்
“பேரிடரில் நாம்மூழ்கி இருந்த வேளை
முன்னேமக்குக் கடன்கொடுத்தோர் எனிந்த வீட்டில்
பிடுங்கியதே அறுதியென எடுத்துச் சென்றார்

அன்புடையோர் போன்றநடந்த சுற்றத் தாரும்
அவலமென நம்முற்றம் மிதியார் ஆணார்
அந்நிலையில் கயல்விழியாள் ரோசத் தோடே
கல்லுடைக்கப் புறப்பட்டாள் அந்தோ அந்தோ !

எவ்வளவோ நான்தடுத்தும் கேட்டாள் இல்லை!
எண்ணுயிங்கால் அதைக்குத்தால் வழியும் இல்லை !
செவ்வியதாம் சிறியமலர் ஒவ்வோர் நாளும்
செகத்திடையே வாடிடுதல் காணக் காண விவரம்
இவ்விதயம் பொறுப்பதில்லை விரைவில் தெய்வம்
இச்சிறிய மலருக்கே அருள்செய் யாதோ ?
இவ்வினிய மலர்தனக்கே ஏற்ற தான் இடமதனை அந்தஸ்தை எய்திடாதோ !

என்றந்த முதாட்டி இயம்ப யாவும்
இருசெவியால் பொறுப்புடனே கேட்டோ னான்
குன்றன் குணச்செம்மல் கண்ணீர் சிந்திக்
“குவலயத்தே இதுபோன்ற சோக வாழ்வை
என்றும்நான் கதைகளிலும் கண்டேன் இல்லை !
எனினும்நான் ஒன்றுமக்குச் சொலவேண் அம்மா
இன்றடனே துன்பமெல்லாம் தீர்த்த தாக
என்னத்தே முடிவுசெய்து கொள்ளல் வேண்டும்”

“தாரமற்றம் பொருளற்றும் கால்தான் அற்றும்
தவிக்கின்ற நேரத்தே உதவி டாத
சரமற்ற உறவினர்போல் எனையும் நீங்கள்
எண்ணாதீர் ! இன்றுமுதல் நான்ம சொந்தம் !
பாரதனிற் கலையுள்ளம் பெற்றோர் எல்லாம்
பிறர் தயரைத் தீர்ப்பதிலே இன்பம் காணபார் !
நீருலகில் அமைதியுற வேண்டும் யாவும்
நிகழ்த்துவேன் இன்றுமுதல்’ என்றும் சொன்னான்.

அவ்வேளை கயல்விழியாள் தேநீ ரோடும்
அங்குவரக் குமார்னன்பான் அவளைப் பார்த்தே
“இவ்வேழை உங்களுக்குச் சொந்தம் என்றே
இயம்பினேன் தாயார்க்கே ! உனக்கும் சொன்னேன்

இவ்வேளை முதலின்கள் ஆரும் இல்லை என்கின்ற எண்ணத்தை நீக்கிக் கொள்விர் எவ்வேளை வேண்டினுமே உதவற் கென்றே இருக்கின்றான் ஒருவன்னன மனத்திற் கொள்விர்

“மாநகராம் கொழும்பினிலே நிகழ வள்ள ஒவியக்கண் காட்சியிலே பங்கு கொள்ள நானின்னும் சிலதினத்தில் கொழும்பு செல்வேன்” என்றவனோ நவிலுதலும் அழகுப் பாவை “ஏன்கு செல்கின்றீர் வேண்டாம்” என்றே இயம்பிவிட்டுப் பின்தயங்கி மனத்தி னூடே நானிகு தடுப்பதற்கு யாரோ என்றே நன்குறினைத் தேவனிலாம் நான் வானாள்

இதுகேட்டுக் குமாரின்பான் சிரிப்பான் ஆகி “இப்பயணம் முன்னேயே ஒப்புக் கொண்டேன் எதவுமே தேராது கொழும்பு சென்றே இனியகலைக் காட்சிதனிற் கலந்து விட்டு மதியுடையார் வாழ்த்தினொடும் பாராட் டோடும் வந்திடுவேன்” என்றுரைத்தான் அதனைக் கேட்டே மதிமுகத்தாளி புன்முறவல் செய்து நின்றாள் மற்றவனோ பின்மேலும் சொல்ல வானாள் :

“பிறந்துசில காலத்தே பெற்றோர் தம்மை இமந்தபெரும் பாவியாய் இருந்த என்னை அறந்தெரிந்த ஒருபெரியார் வளர்க்க வானார் அன்னையெனத் தந்தையென அவரே ஆனார் மறந்துமெனை அவர்வருந்தச் செய்தார் இல்லை மகிழ்ச்சினுறே என்வாழ்விற் கண்டு வாழ்ந்தேன் சிறந்த அந்தப் பண்பாளர் சிலஆண் டின்முன் செகமதனைப் பிரிந்திட்டார் தனியன் ஆனேன்”

“பற்றமைந்த அப்பெரியார் விட்டுச் சென்ற பண்பொருள்தான் மிகுதியாய் இருப்ப தாலை மற்றவர்பால் தொழில்கேட்டுச் செல்லேன் ஆகி வாழ்வெல்லாம் ஓயியத்துக் கடிமை ஆனேன்

நிர்க்கையிலும் இருக்கையிலும் செல்லும் போதும் நினைவினிலே அக்கலையை வழிபட்ட டேனாய் இற்றைவரை வாழ்கின்றேன் திருப்பம் ஏதும் ஏற்பட்டால் அதுமினித்தான்” என்றும் சொன்னான்

நோயினுக்கே ஆளான முதுபென் தானும் நொடிப்பொழுதில் முகம்மாறக் குமாரைப் பார்த்தே “பேயொன்று சிறுபொழுதில் இங்கே வந்து பெருங்கூச்சல் இடைஞது அதனால் தம்பி ! போயின்னோர் நாள்வருக” என்றே சொல்லப் புறப்பட்டான் குமார் என்பான் இருஉள் எங்கள் நேயத்தைப் புலப்படுத்தும் விழிக் எாலே நிமிடத்துக் காயிரயசொல் உரைத்தவன்றே

குடிகாரன் சீற்றம்

தன்வாழ்வைப் பிறர்வாழ்வை நாசம் செய்யும் தன்மையிகு குடிகாரன் பின்னால் வந்தே “இன்னுமந்த ஸ்கூட்டர் இங்கே தானா உண்டு யாருமினை எடுத்தில்லோ ? என்றே கேட்டுக் கண்ணியுள்ள விட்டினுக்கே வருதற் காக்க காரணங்கள் ஏற்படுத்தும் இளைஞர் தம்மை முன்னிருந்தே நான்அறிவேன் இவனை ராணோரி முறைபாரித்துக் கொள்வேன்டும்” என்றும் சொன்னான்

புத்தகம்தான் இரவலேன ஒருவன் வந்தே புவியினிலே பல்லிழிப்பான் மற்றும் ஓரிஆள் அத்தைக்குத் தலையிடியாம் இஞ்சித் துண்டே அவசரமாம் எனவருவான் வேறோர்காளை மெத்தநல்ல தமிழ்ப்படமாம் ரி. வி. பாரிக்க வீருப்புகிறேன் எவ்வருவான் இன்னும் ஓர் ஆள் பத்தியத்துக் கொருகோழிக் குஞ்ச வேண்டும் பார்த்திருந்தால் தாருங்கள்” என்று கேட்பான்.

“இளமாதர் இருக்கின்ற வீடு நோக்கி ஒரு சூழலையில் இதுபோல ஆயிரமாம் சாட்டுச் சொல்லி இன்னாலேயே இளைஞர்கள் வருவாரிகள் இதற்கே எல்லாம் ஏர்மாந்து போவதற்கே நான்ஆள் இல்லை பழுதான் ஸ்கூட்டரினைச் சாட்டு வைத்தே பலநாளும் வரஅவன்தான் முயலு கின்றான் பழிக்கஞ்சேன் அவனைநான் காண்பே னாகில் பந்தாக உதைத்திடுவேன்” என்றும் சொன்னான்.

குடிப்புக்கழக குடியாலே மாய்க்கும் அந்தக் கொடும்பேயோ பலவாய கொடும் சொற்கறிப் படிப்படியாய் வெறிகுறையைச் சுத்தம் தானும் படிப்படியாய்க் குறைந்திடவே இருந்த தங்கே நொடிப்பொழுதும் உடன்பிறப்பைப் பிறப்பின் சேயை நொந்துதுடி த்திட்செய்யும் அந்தப் பேய்போல் குடிதோறும் பெரும்பாலும் ஓவ்வொன் நென்றும் குவலயத்தே இருந்திடுதல் புதுமை தானோ !

அரியபல ஒவியங்கள் தீட்டு கின்ற ஆற்றல்சேர் கலைஞராம் குமாரின் பானும் பெருந்தராம் கொழும்புசென்றான் பண்பு வாய்ந்த பெண்ணழகி கயல்வியான் நினைப்பி னாலே இரவுபகல் மனம்குழம்பி ஈற்றில் நெஞ்சை எடுத்தியம்பும் வகையினிலே இனிய தான் திருமுகமொன் றவஞ்சிகுத் தீட்ட லானான் சிறந்தபல ஒவியங்கள் தீட்டும் கையால்

காதற் கடிதம்

“வான்டைந்த அழகனைத்தும் புவியடைந்த வனப்பனைத்தும் திரண்ட பாவாய், தேன்டைந்த இதமுடையாய் நீயடைந்த துயரங்கள் தெரிந்த போது நான்டைந்த வேதனையை எடுத்தியம்ப நற்றமிழில் சொல்தான் உண்டோ கான்டைந்த மலர்க்கூந்தல் கவலையுறல் கலையுள்ளம் தாங்கு மாமோ?..”

“பட்டுநிகர் நின்மேனி கல்லுடைக்கும் தொழிலாலே பாரில் நாளும் பட்டுவரும் துயர்கண்ட அப்போதே என்னிதயம் துடிக்க லாலேன் கட்டுடலை உழைப்பென்றும் ரோஷமென்றும் பக்காறி வருத்தி டாதே மட்டமைந்த நறுமரைக்குத் தேன்வழங்கல் அதுவொன்றே வேலை ஆகும்”

“எழும்பரிது எழில்விளைக்கும் செழும்பொழிலின் மத்தியிலே இருக்கச் செய்து வளம்மலிந்த நின்மேனி வனப்பதனை ஒவியமாய்த் தீட்டித் தீட்டி உள்மகிழ்ந்து கொளவேண்டும் உன்மொழித்தேன் என்றென்றும் நுகர்தல் வேண்டும் இளம்பருவ சுகம்யாவும் எவ்வாறைன் நெலவாறென் றறிதல் வேண்டும்”

“உலகமெனும் பாவையவள் இயற்கையென வழங்குகின்ற அழகை எல்லாம் நிலமனைத்தும் அலைந்திலைந்தே இதுவரையும் அருபவித்தேன் நீயும் சேர்ந்தால் உலகளைத்தும் அன்றிலென இருவருமே பிரியாது செல்வோ மாகி நலமனைத்தும் துய்திடலாம் நன்கிதற்குச் சம்மதமோ? நங்காய் கூறாய்”

“வானிதனில் மலர்ந்திலங்கும் வண்ணமலர் எனவினங்கும் விழியால் என்றன் ஆவிதனைக் கவர்ந்தவளே நீன்து துணையானால் அகிலம் போற்றும் ஒவியங்கள் முன்னிலுமே பன்மடங்கு வனப்புடனே தீட்டிக் கொள்வேன் மேவுமொரு மகிழ்வன்றி வேறெற்றுவும் காணாதே வாழ்ந்தும் கொள்வேன்”

“வாண்மழையின் பயன்தனை உழுதொழிலில்
வாழ்வோரே தெரிதல் போலும்
தேங்கவியின் சிறப்பனைத்தும் கவியிள்ளாம்
கொண்டாரே உணர்தல் போலும்,
வானுவைம் நிலாச்சுக்கத்தை வாஸிபத்தில்
நிறபாரே அறிதல் போலும்
மீண்திரக்கும் விழியுடையாய் நின்னழின் ! என் விடை
பெருமையினை நானே தேர்வேண்”

“எத்தனையோ ஒவியங்கள் தமைஇங்கு
பொருட்காட்சி தனிலே கண்டேன்
அத்தனைக்கும் நின்னழின் முன்னிற்கும்
ஆற்றலிலா இயல்பும் கண்டேன்
முத்துநகை மென்மையுடல் கோலவிழி
நானுமுகம் இவைகள் எல்லாம்
சித்திரங்கள் நின்போல அழகுடனே
கொண்டிருத்தல் கண்டேன் இல்லை”

இடம் தவறிய கடிதம்

பொறுப்பற்ற தபாற்காரன் குமாரி என்பானின்
பொன்னான் கடிதத்தை எடுத்துச் சென்றே
பொறுப்பற்ற குடிகாரன் கையில் வைத்தே
“போடுகிள் மருகள்பால் கொடுங்கன்” என்றான்
வெறுப்பற்ற முகத்தினாய் அதனை வாங்கி
மெல்லமெல்ல ஒவ்வொன்றாய் எழுத்துக் கூட்டிச்
சிறப்பற்ற மந்திரத்தைக் கல்வி இல்லாச்
சிறுகுழந்தை படிப்பதுபோல் படிக்க வரனான் !

படித்ததுவும் வெகுண்டெழுந்தே வீடு சென்று
படுக்கையிலே கிடந்திட்ட தமக்கை யார்தான்
தடித்தெழுமோர் வகையினிலே பேய்போற் கத்தி
“தெரியாதோ ! நின்புதல்வி செய்த வேலை !
அடித்தவளைக் கொன்றிடுவேண் ! எங்கட் கெல்லாம்
அவமானம் தேடுவிட்டாள் ! என்றும் சொன்னான்

நடுக்கமுடன் முதாட்டி “என்ன ! என்ன !”
நடந்ததெனத் திடுக்குற்றே கேட்க வானாள்

“உன்மகள்மேற் காதலென ஸ்கூட்டர்க் காரன்
ஒருகடிதம் வரைந்துள்ளான் எம்வும் சத்தில்
முன்னெவரும் காதலெனும் கொடும்பா வத்தை
மொழியாலும் வாய்தவறி உரைத்த துண்டே?
உன்னனை காதலித்தா ? மனந்து கொண்டாள் ?
உன்பாட்டி காதலென்றாற் பண்டா ? என்பாள்
என்ன இவள் வம்சத்தின் புகழை மாய்க்க
இவ்வாறு தொடங்கிவிட்டாள்” என்றும் கேட்டான்

“நானொருவன் வீட்டினிலே இருப்ப தாக
நன்கவள்தான் மதிப்பதுண்டா ? நாயைக் கூட
ஏனென்ன உண்டாயா ? என்று கேட்பாள்
என்னை உண்றன அன்புமகள் கண்டாற் கூட
வானிருந்து வந்தவொரு பூத மாக
மனத்துக்குள் நினைக்கின்றாள் காதல் என்ற
வீணரது கற்பனையை இந்த வீட்டுள்
விடமாட்டேன் ? விடமாட்டேன் !” என்றும் சொன்னான்

பொறுமையுடல் வாழ்ந்திட்ட முதாட் டிக்கும்
பொல்லாத பெருங்கோபம் வந்த தன்றே
“சிறியவனே உன்குடியாற் போகா மானம்
சிறுமியை விழியாலே போமா ? என்றாள்
நெறுநெறெனப் பற்கடித்த குடிகா ரஷ்தான்
நெடுஞ்சுவரை உதைந்து விட்டே மேலும் சென்னான்
“அறியாது பேசாதே ! இன்னும் பல்லோர்
அவனிமிசைக் குடிக்கின்றார் குற்றம் இல்லை”

அபல்வீட்டின் ஆசிரியர் பள்ளி விட்டால்
அவசரமாய்த் தவறனைக்கே ஓடக் கற்கும்
பயல்களுமே திருடர்கள்போல் அங்கும் இங்கும்
பார்த்தபடி தவறனையை நாடு கின்றார்
நயமாகப் பிரசங்கம் செய்வோர் கூட
நாள்தோறும் பணமரத்தை வணங்கு கின்றார் !

பயமென்ன நானும்தான் மருந்து போலப்
பயன்படுத்திக் கொள்கின்றேன் மானம் போமா?

எனிறந்தகி குடிகாரன் பிதற்றக் கேட்டே
ஏந்திமூயாள் சினந்தாலும் அவள்கள் எத்தில்
குன்றன்ன குமார்என்பான் கடிதச் செய்தி
கூறுரிய மகிழ்ச்சியையே கொடுத்த தங்கே
“இன்றுவரை என்புதல்வி எதிர்கா வம்தான்
எவ்வாறோ அமையுமென ஏங்கி நின்றேன்
இன்றுமுதல் அவள்வாழ்வு சிறக்கும் என்றே
நம்பினேன்!” என்னினைத்தான் உள்ளத் துள்ளே

“கல்லுடைத்த எனதுமகள் குமார்என் கின்ற
கட்டமுகன் தனைமணக்கும் சொயலி னாலே
எல்லையிலாப் பொருஞ்கும் சொந்தம் எய்த
இருக்கின்றாள்! இருக்கின்றாள்! இருக்கின் றாளே!
செல்வமிகு குடும்பத்தில் வாழ்தற ரேற்ற
செழிப்புடனே அழகமைந்த எனது பிள்ளை
அல்லுற்ற நிலைமாறி இனியென் றாலும்
அதிட்டமுறும் நிலைவருமோ? வருக; நன்றே

“தேவமகள் போன்றிலங்கும் என்றன் செல்வி
திருப்பைத்தின் ஒப்பனையால் கண்டோர் யாரும்
ஆவலுறும் ஒப்பற்ற அழகு கொண்டே
ஆண்முகன் குமாருடனே மனவ றைக்கண்
மேனியமர்ந் திடுவாளே அந்தக் காட்சி
ஷரைவில்நாள் கண்டிடுவேன்! அதற்குப் பின்னே
சாவுவரி னும்மகிழ்ச்சி யுடனே ஏற்பேன்
சந்தோஷம்!” என்னைத்தே என்ன வானாள்

“இப்போதே பொறுப்புடைய எனது செல்வி
இல்லறமாம் பொறுப்பதனை ஏற்கும் போதும்
தப்பேதும் நிகழாத விதத்தில் தானே
சமத்தாக நடந்திடுவாள் இவர்தம் வாழ்வை
இப்பாரே வியப்புடனே நோக்கிக் கொள்ளும்
“இனியதுவாம் குடும்பத்திற் கிதற்கு முன்னே

ஒப்பேதும் இல்லை” என்றே உலகம் சொல்லும்
என்றும்தான் உள்ளத்தே என்ன வானாள்.

குமார் வந்தனன்

மற்றநாள் மாலையிலே குமார்என் பானும்
மாநகராம் கொழும்பதனால் திரும்பி வந்தே
ஏற்பனைக்கே ஆளாகிப் படுக்கை மீது
கிடந்திட்ட கயல்விழியின் தாயைப் பார்த்தே
பற்றுடனே வணக்கத்தைக் கூற அன்னாள்
பதிலுக்கு நன்றிசௌர் நகையைச் செய்தே
“வெற்றியா உம்பயணம்? என்று கேட்டாள்
“வெற்றிமேல் வெற்றி”யெனச் சிரித்தே சொன்னாள்

அங்கு மினிகும் அவன்எதையோ விழியால் தேடி
அல்லுறல் தனைக்கண்ட முதிய பெண்ணாள்
“மங்கையல் விழியாள்என் துணிகள் தோய்க்க
வளவிலுள்ள கிணற்றடிக்குச் சென்று விட்டாள்
இங்கெணக்குத் தேநீர்தான் வேண்டும் என்றே
இயம்பிடு வீரா? அவட்கே” என்றும் கேட்டாள்
“தங்களது புதல்வியிடம் சொல்வேன்” என்றே
தாமதியா தக்கணமே எழுந்து சென்றான்.

பொன்னைய மேனியிலே மாலை வெய்யில்
போய்ப்பட்டே புத்தமகை இனிதிற் செய்ய
மின்னையை இடைமாது சேலை தோய்க்கும்
வேளையிலும் பேரெழிலில் விளங்கக் கண்டே
“என்னுயிரே! அப்படியே சிறிது நிறபாய்!
எழிலார்ந்த ஒவியமாய்ப் படைப்பேன்” என்றான்
அன்னவளம் மொழிகேட்டுத் திடுக்குற் றாலும்
ஆரெனவே அறிந்ததுவும் மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

விரைந்துடனே ஆடையினைத் திருத்திக் கொண்டு
விழிப்பயனாய் நிற்கின்ற குமாரை நோக்கி
“அருங்குணத்தாய்! ஒவியமாய் என்னைத் தீட்டிப்
அவனியைலாம் பார்த்திடவே வைத்தல் வேண்டாம்!
பெருந்திரையாம் உன்னுளத்தே என்னைத் தீட்டிப்

பிறப்பெல்லாம் பேணிட்டோ போதும் !” என்றால் அருமபணியாம் அப்பணியைக் கண்ட அன்றே ஆக்கிவிட்டேன் எனுரைத்தான். சிரித்தாரி நன்றே

வீணையும் பாணனும்

“தாயினில் அன்பு கொண்டோ தரையினில் நின்போல் யாரும் ஞாயிற்றின் ஒளியில் வாழும் நானிலம் தன்னில் உண்டோ? நேயுமே மிகுந்த பாவாய்! நின்னிடம் இருப்ப தான் நூயதாம் குணத்தைப் போற்றிச் சொல்லவோ வாரித்தை தேரேன்”

“அழகிய பொற்கின் ணத்தே அமிழ்தமே இருத்தல் போல அழகிய நின்னி டத்தே அருங்குணம் அனைத்தும் கண்டேன்! அழகொடு குணமும் சேர்ந்த அற்புதப் படைப்பே நீதான் பழகிடற் கினிய வீணை பாணன்நான் வான்ன கையில்!”

“செங்கதிர் உதிக்கும் நேரம் சிரித்திடும் வானின் கண்ணும் பொங்கியே இந்தப் பாரைப் போற்றிடும் கடவின் கண்ணும் அங்கியல் துள்ளிப் பாயும் அழகிய கயத்தின் கண்ணும் எங்குதான் அழகே என்று பிரித்தெடுத் தியம்பல் ஆமோ?”

“மங்கையே நின்னி டத்தும் மயக்கிடும் அழகுச் சொல்வம் எங்கெனப் பிரித்துச் சூற

இன்னுமே அறிந்தேன் இல்லை சங்குநேர் கழுத்தின் கண்ணோ தனத்திலோ விழியின் கண்ணோ பங்கை வதன மெங்கும் பரந்ததோ அறிகிலேனே.

“சருள்மிகும் கூந்தற் கண்ணோ? துடித்திடும் உதட்டின் கண்ணோ? மருங்குவின் மெங்மைக் கண்ணோ? பெருநலம் விளைப்ப தான் பேரோளிச் சிரிப்பின் கண்ணோ? தெரிகிலேன் அழகெங் கென்றே சொத்திடைப் பிரித்துக் காண்”

எனப்பல குமாரிதான் கூற எந்திமை நிலத்தை நோக்கி மனத்துள மகிழ்ச்சி தன்னை வாரித்தையாற் கூறாள் ஆகி இன்த்திடும் நகையாற் கூறி சுற்றிலே “நன்றி” என்றாள் மனத்தினை அறிந்தோன் அந்த மங்கையின் அயலிற் சென்றாள்.

அன்னவன் அருகிற செல்ல அவன் செயல் தன்னைப் பாரித்த கண்ணலை அமுதைத் தேவைக் கவின் மொழி அதனால் வெல்லும் மின்னிடை நாணி நோக்கி மென்னைக் கூளியைச் சிந்தி சொன்னவாம் வாரித்தை தன்னில் தோய்ந்தன உணர்ச்சி யாவும்.

முத்தமழை

அங்கால் என்னை முங்கவர்றதும் அங்பால் என்னைப் பின்பினித்தும்

எளிதில் உன்றன் இதயத்தே
ஏற்றுக் கொண்ட ஆணமுகே
எளிதில் உன்றன் இதயத்தே
ஏற்றுக் கொண்ட செயல்லாம்
அழுதே ஒரிநாள் புலம்புறினை
ஆகா வண்ணம் பாப்பாயோ ?”

என்னை விரைந்தே விழைந்ததுவும் ஒப்பில் கூடும் என்னை
என்றன் விழைவை ஏற்றதுவும் ஒப்பில் கூடும் என்னை
உன்போற் கலைஞர் தமக்கெல்லாம் ஒப்பில் கூடும் என்னை
உன்போற் கலைஞர் தமக்கெல்லாம் ஒப்பில் கூடும் என்னை
உன்போற் கலைஞர் தமக்கெல்லாம் ஒப்பில் கூடும் என்னை
உன்னைக் கண்ணீர்க் கடல்தன்னில்
ஏங்கா வண்ணம் காப்பாயோ ?

துண்பக் கடலில் இதுஊறும் கூடும் என்னை
துடித்துக் கிடந்த சிறியேற்கே அன்புக் கரையை நீகாட்டி
இன்பப் படகில் ஏற்றிவிட்டாய் அன்புக் கரையை நீகாட்டி
இன்பப் படகில் விட்டதெலாம் பின்போர் காலை பேரிடராய்
நேரா வண்ணம் காப்பாயோ ?”

தெருவிற் கிடந்த ஒருமலரைத்
கேடி எடுத்தே இந்நாளில்
பெரிதாய் மதித்தே நின்சிரிசிற
பேணிச் சூட விழைகின்றாய் !
பெரிதாய் மதித்தே நின்சிரிசிற
பேணிச் சூட விழையும்நீ
அரிய மலரை ஓர்நாளும்
வாடா வண்ணம் காப்பாயோ ?”

“ஹரார் உறவோர் அயலார்கள்
உரைக்கும் வார்த்தை எதுவென்றே

பாரா திந்நாள் மலர்த்தேனைப்
பரக விழைந்தாய் ! ஆவலினால்
பாராதிந்நாள் மலர்த்தேனைப்
பருக விழைந்த செயல்லாம்
தீரா இன்னல் தனில்ளனைச்
சேரா திருக்கக் காப்பாயோ ?”

“காதல் கொண்ட நின்வழியிற்
கருணை வெள்ளம் அதுபொங்கிப்
பாய்தல் கண்டே என்னானும்
பார்மேல் இழந்தேன் ! இந்நாளில்
பாய்தல் கண்டே என்னானும்
பார்மேல் இழந்த செயல்லாம்
நோயாய் ஒருநாள் மாறாதே
இருக்க நீயே காப்பாயோ ?”

“பொன்னைப் பொருளை நாடாதும்
புவியோர் மொழியை நாடாதும்
உன்னை நானும் என்னீயும்
உலகில் விரும்பி ஒன்றானோம் !
உன்னை நானும் என்னீயும்
உலகில் விரும்பி சேர்ந்ததெல்லாம்
இன்னோர் நாளில் இடராக
எய்தா வண்ணம் காப்பாயோ ?”

“தீதில் வார்த்தை பலகொண்டே
தேனார் இதழாள் இவைகேட்க
மாதர் குலம்தான் ஆடவரை
மன்மேல் ஜயம் உடன்பார்த்தல்
திதே அன்று காப்புனர்வே
தெரிந்தேன் தெளிந்தேன் மிகநன்றே
கோதில் மொழியாய் நான்னின்னே
கூறும் மொழிகேள் !” எனச்சொல்வான்.

“வாழும் காலம் சிறிதேனும்
வானில் அதுதான் பெரிதேனும்

தொனும் தொனும் சேர்ந்தபடி
தோகாய் வாழ்வோம் காலமெலாம் !
குழும் ஐயம் அதுவிரிப்பாய்
துலங்கும் சுகமென் றவனுரைப்ப
நீணும் பேச்சை இடைநிறுத்தி
நனைந்தார் முத்த மழையினிலே.

அண்பாலே இணைந்திட்ட இருவர் தாழும்
அவசரமாய் மூதாட்டி இடத்தே சென்றார்
பொன்போன்ற புதல்வியையும் பொன்போன் றாஸைப்
போற்றுகின்ற குமாரினையும் கண்ட பெண்ணாள்
“என்னேஇச் சோடியது பொருத்தம்” என்றே
இதயத்துள் எண்ணியே இவர்கள் என்றும்
“இந்நாள்போல் அன்பினராய் இளிதின் வாழ்க!”
என்றேதான் அண்பாக வாழ்த்த வாணாள்.

பொழிலிடை மந்தி

பாவொன்றைக் கற்றோசிகள் ஆயும் வேளை
பண்பறியா ஒருமுடன் புகுதல் போலும்
பூவொன்றும் சோலையிலே அருமை சற்றும்
புரியாத மந்தியொன்று புகுதல் போலும்
மூவருமே மகிழ்வற்றே இருந்த வேளை
முழுவெறியிற் குடிகாரன் அங்கே சென்றான்
“ஆஉன்னைப் பலகாலம் தேடி நின்றேன்
அகப்பட்டாய்” எனச் சொன்னான் குமாரைப் பாரித்தே

கயல்விழியாள் திடுக்குற்றாள் முதியள் தானும்
கலங்கின்னே செய்வதினை அறியாள் ஆகி
ஆயல்நின்ற குமாரின்பான் அஞ்ச வாணா
அவன்இளைஞர் துணிவுடனே சிரித்த வாரே
“நயவுரையே அறியாத கீழோய் நீயார்
நாவடக்கம் இன்னதென அறியாய் போலும்
தயவுடனே சொல்கின்றேன் அப்பாற் செல்வாய்
தாமதித்தால் நான்பொறுமை இழப்பேன்” என்றான்

“இவ்வீட்டின் அனைத்திற்கும் பொறுப்பு நானே
என்தமக்கை அவள்ளனீ் அறியாய் போலும்
வெவ்வரையும் நயவுரையும் நானே தேர்வேன்
விளக்கங்கள் நீணக்குத் தருதல் வேண்டாம்
செவ்வியதா நின்செய்கை என்று தானும்
சிந்தித்து நீபார்த்துக் கொண்ட துண்டா!
இவ்வேளை நீ அப்பால் செல்தல் ஒன்றே
ஏற்றதுவும் பொருத்தமுயாம்” என்றும் சொன்னான்

“அனைத்தைத் தூதுவிட்ட அரசன் கூட
அதிர்ச்சியிலூம் வகையினிலே நீதான் இந்நாள்
என்னத்தைத் தூதுவிட என்றே ஆய்ந்தே
சுற்றினிலே ஸ்கூட்டரினைத் தூது விட்டாய்!
உன்னொத்தார் குணமெல்லாம் அறிவேன் நானே
ஓர்நாளிற் காதலென்பார் மறுநாள் வந்தே
பொன்னொத்த மாதர்தம் கற்பை வாங்கிப்
போய்விடுவார் பின்பாதை மாற்றிக் கொள்வார் !”

“என்னுடைய மருமகளின் வாழ்வை நீதான்
ஏப்பமிடப் பார்க்கின்றாய் விடுவே னோநான்
உன்னுடைய ஸ்கூட்டரினைக் கலகத் தாலே
ஒள்ளேரிவாய்ப் படாதன்று பிழைத்த தெல்லாம்
என்னுடைய கையாலே சோதி தன்னில்
இரண்டறவே கலந்துவிடத் தானே போலும்
இன்னுமிங்கு தாமதித்தால் உன்றன் ஸ்கூட்டர்
இமைப்பொழுதில் முத்தியுறும்” என்றும் சென்னான்.

துணைவனது படத்தினையே பாரித்த வாறு
துயரிப்பட்ட கயல்விழியின் தாய்வுவ் வேளை
துணிவுதனை வரவழைத்தே வாய்தி நந்தே
சொல்லவுற்றாள் சிலவாரித்தை பொறுமை யோடும்
“எனதுமகள் நான்இருவர் இதுநாள் மட்டும்
இருந்திட்டோம் அடிமைகள்போல் இந்த வேளை
எனதன்பண் முன்புரிந்த புண்ணி யத்தாக
இவ்வினைஞர் வந்திட்டார் எம்மைக் காக்க”

“உடன்பிறந்தே கொல்லுகின்ற கொடிய நோயே
உபத்திரத்தை இனியேனும் நிறுத்திக் கொள்வாய்
படம்வரையும் இவ்விளைஞன் என்றான் சேய்க்குப்
பல்பிறப்பும் துணைஆவான் இவர்கள் வாழ்க !

இடமறிந்தும் நிலையறிந்தும் நின்ம திப்பை
இனியேனும் காத்திடலாம் என்றும் சொன்னாள்
குடியிடையான் இதுகேட்டு வெகுண்டோ னாகிக்
குழறுகின்ற வார்த்தைபல கழற வாணான்

“நேற்றுவந்த இவ்வாளைப் பெரிதாய் என்னி
நின்னரிய உடன்பிறப்பை வெறுத்தி டாகே
வேற்றுமைகள் இருந்தாலும் நீநான் ஒன்று
வீணாவின் யார்த்தமைப் பிரிப்ப தற்கே
ஆற்றலுடன் இனிமுயன்றே நின்றான் சேய்க்கே
அழகான மனமகனைக் கொணர்வேன் நானே
நேற்றுவந்த இவ்வாளால் நாளை நீங்கள்
நெடுந்தெருவில் அவையுநிலை எய்தல் வேண்டாம் !

“ஆயிரம்தான் சொன்னாலும் உம்மேல் அங்பே
அவனிமிசை நெஞ்சிங்கண் எனக்கே உண்டாம்
நாயெனநான் பாய்கின்ற ஒன்றைக் கொண்டே
நாலுங்கள் விரோதியென முடிவு செய்தே
தீயன்டம் சிக்காதீர் ! என்சொற் கேளும் !
சிந்தித்தே முடிவினைநீர் செய்தல் நன்றாம் விடுபார்த்து
வாய்மொழியை நீர்விடுத்தே அவன் சொல்கின்ற
மொழியினிலே வாய்மை உண்டா என்றே நோக்கீர்

இவ்வார்த்தை தனைக்கேட்ட முதியள் தானும்
“இருக்கட்டும் உபதேசம் நமக்கு நீதான்
எவ்வாறும் உதவிபுரிந் திடுதல் வேண்டாம்
எப்வாழ்விற் குறுக்கிடா திருப்பா யாயின்
அவ்வாரிய செயல்ஒன்றே முன்னர் நீசெய்
அக்கிரமம் தனைப்பொறுக்கப் போதும்” என்றாள்
அவ்வேளை குடிகாரன் அவளைப் பார்த்தே
“அதுசரிநான் ஒன்றுரைப்பேன் கேட்பாய்” என்றான்

“உங்களது பிரச்சினையைக் கேட்டுக் கொள்ள உரிமையெனக் கில்லையே தான்ஜூ னாலும்
உங்களது மானத்தில் என்றான் மானம்
ஒட்டியுள தென்பதினை மறுத்தல் ஆமோ
தங்கநிகர் நின்மகளை மணக்க உள்ளோன்
சாதியிலே குறைந்திருந்தால் கடுமெப்ப முற்றும்
இங்கிதனால் மானத்தை இழக்க நேரும்
இதனாலே இவ்ஸ்சாதி தனைக்கொல்” என்றான்

எது சாதி

“வேலையிலாத் தரகர்களும் இந்த மண்ணில் வேறுசிறப் பற்றோரும் தம்மைக் காக்க காலமிசை சாதியெனும் பசுத்தோல் போர்த்தே நல்வோரைத் தின்றுவார் அதனைப் பற்றி வேலையற்றோர் ஆயட்டும் நீதான் இங்கே விண்வார்த்தை பேசாதே என்றென் றைக்கும் காலமிசை இரண்டோன் சாதி உண்டு நான்உரைப்பேன் நிடுதனைக் கேட்டுக் கொள்வாய் !

“மற்றோர்க்குத் தீங்கென்றும் எண்ணி டாத மனிதாபி மானத்தோன் உயர்ந்த சாதி உற்றோர்க்கும் எஞ்சான்றும் இடைவி டாத உபத்திரவம் செய்திடுவோன் மிருக சாதி சற்றெண்ணிப் பார்த்தாலே நீச் சாதி தனையகாட்டும் இவ்விளைஞன் தான்எச் சாதி முற்றாக நீவினங்கிக் கொள்ளல் கூடும்” என்றந்த ஸர்க்காருக்கே கொள்ளாள் பெண்ணாள்.

“இன்றடனே எந்தமக்கை இறந்தாள் என்றும் என்மருகி கயல்லழியாள் மறைந்தாள் என்றும் சென்றடனே நான்ம்நான் செய்து கொள்வேன் செகத்திடடயே உறவன்பாற் கொள்வி உம்மை இன்றடனே சாதியினால் நீக்கிக் கொள்வேன் இங்கிருந்தால் என்மானம் தானும் போகும்” எறுபல உரைத்தபடி வெளியே கென்றான் இதன்பின்றை குழார்என்பான் அவனர் நோக்கி

“வெறியில்லை செல்கின்ற இவன்தான் மீண்டும் வெறிந்துகூட இங்குவந்தே உங்கட் கெல்லாம் நெறியினிலை நீங்கியவாம் வார்த்தை கூறி நீதியின்ற இடர்செய்வான் அதனால் நீங்கள் சிறுபாழுதிற் புறப்படுவீர் வெளியிற் சென்று செல்வதற்குத் தார்கொண்டவேன் என்னில் வத்தில் சிறுகுறையும் காணுதே காலம் முற்றும் சிறப்புடனே வாழ்ந்திடலாம்” என்றும் சொன்னான்

“தம்பிடமை எம்குலத்தைக் காக்க வந்த தன்னனிசெய் தெய்வமெனக்க கருதிச் சேயை நம்பிடம்பால் ஒப்படைத்தேன் எனினும் இந்த நாடறிய மணம்முடித்த பின்ன ரேந்ற் அன்பமைந்த என்சேயை மனையை விட்டே அப்பால்நீர் கொண்டேகல் முறையே ஆகும் செம்மையிலாக் குடிகாரன் தனக்கே அஞ்சித் தெகத்திடையே பிழைசிடவோ” என்றும்கேட்டான்

“தங்களது வார்த்தையிலே உண்மை உண்டு தரையிலதை நான்ஏற்றேன் அதனால் இந்தத் திங்கள்முகத் தெழிலாளை மணந்து கொள்வேன் திருமணம்தான் முடிந்ததுவும் என்ம ணைக்கே உங்களையும் இவளையுமே அழைத்துச் செல்வேன் உள்மார்ந்த என்முடிவு இதுவே” என்றான் இன்குரலாள் அப்போது தாயை நோக்கி இயம்பினாள் சிலவார்த்தை துணிச்சு லோடே.

“என்னுடற்கும் இவருடற்கும் உயிர்ஜன் றென்ற என்னத்தை நானுடையேன் அன்பினாலே என்னையிவரி பிறப்புக்கள் கோடி கோடி எடுத்தாலும் காத்திடுவார் மணத்தின் முன்னர் நன்மைத்தரும் வரம் இரண்டு கேட்டல் வேண்டும் நஸ்வரங்கள் நான்பெற்ற பின்ன ரேதான் என்னுயிராம் இவரைநான் மணப்பேன்” என்ற இயல்பாய் நானுடனே கூற வாணாள்,

“இதுவென்ன புதியவரம்?” என்பான் போல இருயிலியால் கைலியியைக் குமாரிதான் பார்த்தான் “மதுவன் மொழியுடையாய் இதென்ன கேள்வோ” மனம்சுநிப் போனபின்னர் எந்றாள் அன்னை அதுவொன்றும் ஆபத்தே ஆன தன்றாம் அடுத்தவரும் காலத்தின் காப்பே” என்றே மதிமேவும் கமல்யிலியாள் கூறி விட்டே வரம்கேட்க குமாரமுகத்தை நோக்க வாணாள்.

கேட்ட வரம்

“பல்கலைக் கழகம் சென்றோ பட்டிமன் நாங்கள் கேட்டோ நல்லால் நிலையம் சென்றோ நாம்பெற முடியாப் பண்பை சொல்லரும் முறையில் சொல்லித் துணிவினை எனக்குத் தந்த நல்லதோர் தெய்வம் அன்னை நான் மறந் திடுதல் ஆமோ”

“புராணங்கள் இதி காசங்கள் போதிக்கும் நீதி யாவும் இரவினில் பகலில் எல்லாம் இனிதற எடுத்துக் கூறி வருதயர் அதனைத் தாங்கி வாழ்வினில் உழைக்கத் தூண்டிப் பெருநலம் விழைத்த தெய்வம் பிரிந்திடல் இயலு மாமோ?”

“வறுமைகள் துயர்கள் இன்னும் வார்த்தையால் விளக்கொ ணாத சிறுமைகள் பலவும் எம்மைச் சேர்ந்திடர் செய்த போதும் பொறுமையைப் பண்பைக் கூறி புயியினில் அவற்றைத் தாங்கும் திறமையை எனக்குத் தந்த தெய்வம் என் அன்னை அன்றோ!”

“மணத்தின்பேசு பெற்ற தாயை மறப்பவர் தொகையில் நாளில் கணத்துக்குக் கணமே யாகக் கதுமென வளர்தல் கண்டேன் எனைப்பெற்ற தாயே மேலும் எழுமைக்கும் தாயாம் வண்ணம் நினைப்புற்ற நாளி ருந்தே நிமலனை வேண்டு கின்றேன்”

“காலிழந் திருக்கும் அன்னை கண்கலன் காத வண்ணம் ஞாலமேல் கடன்சள் செய்ய நாள்மிகக் கட்டுண் டேனால் சாலவும் இனியை என்தன் தாய்க்கென்றும் கடமை ஆற்ற கோலமாரி வரம்தான் இன்ற கொடுத்தருள்” என்று கேட்டாள்

ஒனியக் கலைஞர் கேட்டே உட்டடியில் நகைதான் தோற்ற ஆலியில் இனியை நாளில் அனைத்தையும் நினைத் ததுண்டு மேலிய அன்பத் தாய்க்கு விரும்பிய வாரே தொண்டு பூவுல கிளநீ செய்யப் பெறந்துணை ஆவேன்” என்றான்

இருவரின் உரையைக் கேட்ட முதியவள் துணைவ னாரின் திருஉருப் படத்தைப் பார்த்தே சிந்தினாள் மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் அரியதற் படங்கள் திட்டும் அற்புதக் கலைஞர் தானும் “சரிசரி மற்ற தான் வரத்தையும் கேட்பாய்!” என்றான்

“அன்னையை என்ன என்றும் அனப்பரும் செல்வத் தோடும் மண்ணிடை வசதி யாக வாழ்விக்க விழைந்த தந்தை இன்னலை நோக்கார் ஆகி இடர்மலி கொழுப்பு சென்றே தன்னுயிர் இழந்தார்” என்றாள் தயங்கிப்பின் கண்ணீர் விட்டாள்

“இரக்கமோ சிறிதும் இன்றி எந்தையைக் கொன் மோரான அரக்கரிகள் வாழும் அந்த அநித்சேர் கொழுப்புக் கென்னை வரச்சொல்லி எந்த நாளும் வையமேற் கேட்டல் வேண்டாம் தருகடில் வரமும்” என்றே தயவுடன் கேட்டாள் பெண்ணாள்

“தாயினைத் தந்தை தன்னைத் தரையினில் மதிக்கும் பெண்ணே நாய்கண் தனையும் காப்பாள் நன்கென உலகோர் சொல்வார் நேயமார் அன்பே இந்த நீணிலம் தனில்லன் றறக்கும் தியதாய் நினைக்குப் அவ்லூரித் திசைக்கும்நீ வருதல் வேண்டாம்.”

என்றவன் உரைப்ப அன்னாள் அவன்பதம் வணங்க வானாள் நன்றென முதியள் கண்டே நாளிலத் திவர்ஜன் றாகத் துண்றிடு செல்வம் யாவும் எய்தியே சுகத்தி ஞோடும் என்றென்றும் வாழ்க என்றே இயம்பினள் ஆசி வார்த்தை.

